

Özgür gelecek

16 - 31 MAYIS 1993 SAYI: 4 FİYATI:10.000 TL (KDV DAHİL)

İLK SAN-2

6. sayfa

REFAH'LI BELEDİYE BAŞKANI İŞÇİLERİ

DAMGALADI

7. sayfa

1 MAYISTA ÖNCÜ İŞÇİLER ALANLARA DAMGASINI
VURDU

3. ve 4. sayfalar

YAŞAMIN KAVRANIŞI VE YENİ İNSAN-2

12. ve 13. sayfalar

HEMŞİRELİK HAFTASI'NIN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ

21. sayfa

"KÜRT ATEŞKESİ" NİN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ

Faik BULUT 23. sayfa

Yıpranmışların sığınağı Çankaya

"Çatışma"larının nedeni, egemen sınıflara "daha iyi" hizmet yarıştı

3. sayfa

■ "Demirel'in cumhurbaşkanı seçilmesi gayet normaldir 70 yaşına geliyor artık. Bundan sonra başbakanlık zor" (Kenan Evren).

■ Özal "ben zenginleri seviyorum" diyerek kendi sınıfını seçmiştir. Ömrü boyunca egemen sınıfın adamı olmakla kalmamış, onlardan biri olmuştur. Keza Demirel'de öyle.

■ Özal'ın Evren'in koltuğuna yakıştığı gibi, Demirel'de Özal'ın koltuğuna yakışacaktır.

"Bugün ülkemizde komünist devrimcilerin esas görevi, silahlı mücadele içinde halkın uç silahını inşa etmektir"

18 Mayıs ağıtların değil kavganın şafağıdır!

■ Ülkemizin tarihsel, toplumsal ve ekonomik koşulları, Türkiye'de parlamenterizmin başından beri "kaba ve uydurma" olmasına yol açmıştır. Türkiyede, yarı-sömürge, yarı-feodal yapıdan dolayı zayıf bir burjuvazi vardır.

19. sayfa

Ercan Şakar'ın öldürülmesini taraflar anlatıyor

■ "İlk önce birkaç el havaya ateş edildi... Karşılıklı, silahlar çekildi bir aradaydık. Vurulan arkadaş yanibaşımızdaydı. Silah sesleri giderek çoğalıyordu."

22. sayfa

Kafalardaki çöplük can aldı

■ Her katliamın ardından olduğu gibi ölenlere sabır dilenerek geçirildi çöp katliamı... Sonra da bu facianın aslında sorunları çözmek amacıyla bir başlangıç olacağını "müjdelediler."

9. sayfa

Gerillanın meskeni şimdi Karadeniz

"Başkan Mao'nun sözü bizim için de geçerli. Halkın desteği olmasaydı sudan çıkmış balığa dönerdik"

www.partizanarsiv.net

17. sayfa

Yazışları Müdürümüze 103 milyon ceza

■ Egemen sınıfların konuşma özgürlüğünü uşaklarına, susma özgürlüğünü halka dayattığı koşullarda konuşma özgürlüğünde ısrar kaçınılmazdır. Susmayacağız, konuşacağız.

10. sayfa

Kağıthane işçilerine bürokratik çark ve sendikal manevralar

15. sayfa

Sunuş

Dördüncü sayımızda bir kez daha merhaba,

Her yeni sayımızda okuyucularımıza ulaşmak onlarla bütünleşip sıcak bir diyalog kurmak bizi daha azimli kılıyor. Özgür bir gelecek yaratma mücadelesine sevk ediyor, daha güçlü haykırmamızı sağlıyor. İşte bundan dolayı da egemenler genellikle okuyucularımıza ulaşmamızı, ML-MZD bilimini kitlelere taşımamızı engellemek için toplatma kararları çıkarıyor. Bu bizi yıldırıyor. Azim, inanç ve kararlılığımızı kamçılıyor işte bu inançla sizlerle yazıyoruz.

Hemen hemen her sayfasında "suç" teşkil ettiği iddiasıyla 2. Nolu DGM tarafından açılan dava sonucu üçüncü sayımız toplatıldı. Ve çeşitli yazılarda eklenerek Yazışları Müdürümüze 1 yıl hapis olmak üzere 103 milyon TL. para cezası verildi. Tokat, Mersin muhabeirlerimiz sudan bahanelerle gözaltına alındı. Yayın hayatımıza yönelen baskıya rağmen bu yayın direniş ruhunu siz okuyucularımızdan aldığımız destekle sürdürüyoruz.

Sosyalist basına yönelik saldırılarını eksik etmeyen hakim sınıflar şimdi hararetle Demirel'den boşalacak Başbakanlık koltuğuna kimin oturacağını tartışırken, sınıfın çeşitlilik göstererek süren eylemlilikleri ekonomiyi çıkmaz sokağa sokuyor.

Kağıthane belediye işçileri, uzun yürüyüşün 23'ü gününde Ankara kapılarını dayanıyor. Haklarını arayan işçilerle dayanışmaya giren sınıf kardeşlerine devletin kolluk güçleri ateş püskürüyor.

Mayıs'la birlikte daha bir ivme kazanan sınıf mücadelesi bir çeşitlilik arz etmektedir.

İşçi sınıfı Mayıs'ı kutlamaya hazırlanırken uzun yıllardır hakim sınıflar tarafından evlerinin yanı başına yapılan çöp yığını Ümraniye Hekimbaşı'nda yaşamak zorunda kalan yoksul geçekonu halkının canına mal olurken sınıf kinini daha da keskinleştiriyor.

Mayıs ayında yine devrimcilere yönelik imha provaları devlet güçleri tarafından işlendi, öyle ki evi okulu belirli ve herkesin tanıdığı demokratik alanda mücadele veren iki insanı katletti. Ardından yine her zaman ki gibi "teslim ol" çağrısına uymadıkları gerekçesiyle ev infazları meşru kılınmaya çalışıldı.

Bu yıl işçi sınıfının 1 Mayıs'ı alanlarda enternasyonalist bir ruha uygun yaşatma mücadelesi egemenleri güç duruma sokarken, reformist sarı sendika ağalarını zorluyordu.

Çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryasının Komünist önderi İbrahim KAYPAKKAYA'nın Türkiye bozkırında tuşturduğu kıvılcım şimdi Karadeniz kıyılarına yalıyor. İnaçları gereği koyduğu boyun eğmez tutumuyla ölümü kabullenişinin anısına ayırdığımız özel sayfada "18 Mayıs ağtların değil kavganın şafağıdır" yazısını bulacaksınız.

Daha yaygın bir Özgür Gelecek yelpazesinde buluşmak dileğiyle

Dostlukla...

Okurdan

Proletaryanın usta kalemi tükenmeyecek

Yayınevinizin çıkartmış olduğu aylık "Partizan", "Yeni Demokrat Gençlik", "Özgür Gelecek" adlı dergi ve gazeteleri ilgiyle ve heyecanla takip etmekteyiz.

Savunucusu ve pratiğe uygulayıcısı olduğunuz çizginin bugün gelinen aşamada Türkiye siyasi arenasında kendini diğer reformist-oportünist-revizyonist akımlarından kalın çizgilerle ayırtmaktadır. Yayınladığınız dergilerin bazı yazılarında kısaca değinilip geçilen ve bizce tarihsel bir öneme sahip olan "köy halk meclisleri" ile ilgili geniş yığınları aydınlatıcı yazılar yayınlanmalıdır. Halk iktidarının nüvesi olan bu örgütlenmelerin yeterince çeşitli milliyetlerden emekçi halkımıza duyurulmadığı, anlatılmadığı kanaatindeyiz. Öncünün Kızıl Siyasi İktidarların birer ütopya olmaktan çıkıp adım adım birer somut gerçekliğe dönüşmekte olduğunu şüpheyle düşünmüyoruz. Öncünün yürüttüğü gerilla savaşı bugün Kürdistan'ın dışına taşmış, Karadeniz'in doruklarına yerleşmiştir. Karadeniz'in yoksul köylüsünün ve emekçi halkının gerçek, vazgeçilmez umudu haline geldiği her geçen gün gelişmelerle göstermektedir. Bu gelişmeler gerilla bölgesinden ve gerilla kaleminden direkt olarak röportaj, haber veya makaleler olarak yansıtılmalıdır. Gazetenizin üstlenmiş olduğu misyonun bilinciyle hareket ettiğini her sayısında ülkemiz ve dünyadaki gelişmeleri objektif bir şekilde özümleyerek ML-MZD biliminin rehberliğinde çok karmaşık sorunları duru, anlaşılır ve ilgi çekici biçimde açmayı ustaca başarmaktadır. Bu yöndeki güzel faaliyetlerinizin devamını diler ve mücadelenizde başarılar dileriz.

Amasya Özel Tip Cezaevinden TKP/ML-TIKKO dava tutsaklarından Kemal Toprak, Doğan Hamsioğlu

Onlar Yaşamdır/yaşam kavgadır

Halk demokrasisi, bağımsızlık, sosyalizm ve yüce komünizm mücadelesinde, sosyalist basındaki mevcut boşluğu doldurmaya yönelik yayın yaşamına başlayan Özgür Gelecek emekçilerini büyük bir coşkuyla selamlıyor, yayın yaşamında Özgür Geleceğe başarılar diliyoruz.

Avunmasın sızlanmasın kimse

gözbebeği diye ateşe kansın gözlerimiz daha çok döğüşeceğiz öyleyse hep birlikte haykıralım onlar ölmедiler onlar yaşamdır yaşam kavgadır kavga dağdadır dağ yürekten yürek her yerededir

Dersim topraklarını kanlarıyla kızıla sulayarak şehitler kervanı zincirine 12 halka daha ekleyen 12 yiğit Devrimci Sol Savaşçısının mücadelelerini saygıyla selamlıyor, onların mücadelemizde yaşatacağımıza, o büyük güne olan inancımızla söz veriyoruz.

Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!
Katliamların Hesabını Soracağız!

Nevşehir Cezaevi
TKP/ML-TIKKO tutsakları
adına Pervin Kurtulmaz
Ali İhsan Batasul

Birbirimize benziyoruz

Ben daha önce Partizan dergisini takip ediyordum. Doğrusu, çeşitli defalar yazı göndermeyi düşünüp, daha sonra, bazı nedenlerle vaz geçtim. Ama, bildiğim oranda, bende Bedreddin'im dediğim çeşitli konularda yazılar yazmayı, bunları insanlığın ilerlemesi uğruna katkı oluştursun diye, onlara sunmayı, bir insanlık görevi bildim. Ya da yetiştiğim süreçte bir zorunluk olarak zaman

diretti bunu. Ben altı milyardaki insanlık içerisinde Anadolu coğrafyası, Türkiye iktisadi yapısında proleter devrimler çağında yaşanan, çağının sorumluluğunu duyan, gelecek aydınlığı koşulsuz (diyalektik olarak) isteyen biri olarak tanıtabilirim kendimi. Bir birimize benziyoruz galiba. Ne dersiniz? Kısacası bundan böyle Özgür Gelecek gazetesinde yazmak istiyorum. Eğer uygun bulursanız, bundan böyle sürekli sizlere ulaştırmaya çalışacağım. Birlikten güç doğar.

Ali Çil

Ortadoğu penceresi

Yeni yayın hayatınızda başarılar dileyip, bunun sürekli ve istenilenden daha fazla kaliteli bir dergi olmasını dileriz. bu yeni yayında bizlerinde sizlere elimizden geldiği kadar yardım etmeye çalışacağız. Şu anda bulunduğumuz Orta-Doğu ülkelerinde elimize geçen ve yararlı gördüğümüz gelişmelerin tümünü sizlere aktarmaya çalışacağız.

Bir grup Özgür Gelecek okurları
adına Adil Cihan
P.O.BOX 16237 Damaskus/SYRIA

Kendimi yenilemek istiyorum

Merhabalar ben Yılmaz Köse, Tekirdağ Kapalı Cezaevinden gasp suçundan yatıyorum. Ben sosyal demokrat bir insanım. Kendimi yenilemek, olayları burjuva basınından değil kaynağından öğrenmek istiyorum. Bu konuda bana yardımcı olup, çıkan her sayıdan birer adet gönderirseniz çok sevinirim. Tüm Özgür Gelecek'de çalışan arkadaşlara başarılar diler, göstereceğiniz yakın ilgiye şimdiden teşekkür ederim.

Yılmaz Köse

Dünyayı değiştirme eyleminin ürünü

İşçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs bayramınızı kutluyor, dünyayı değiştirme eylemiyle birleşen, dünyayı aydınlatma çabasının bir ürünü olan yayın hayatınızda başarılar diliyoruz.

TDKP davası tutsakları
MALATYA

Özgür Gelecek

elinize daha sağlıklı geçsin istiyorsanız

ABONE OLUN!

ABONE BEDELİ: Yurtiçi
6 aylık (12 sayı) 120.000 TL 1 yıllık (24 sayı) 240.000 TL
Yurtdışı
6 aylık (12 sayı) 48 DM 1 yıllık (24 sayı) 96 DM

— 6 aylık/1 yıllık gazete bedeli olarak 120.000 TL/240.000 TL'yi Kemal Boztaş, T. Vakıflar Bankası Nuruosmaniye Şubesi Hesap No. 2004187 yurtiçi hesabına yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

— 6 aylık/1 yıllık gazete bedeli olarak 48 DM/96 DM'yi Kemal Boztaş, T. Vakıflar Bankası Nuruosmaniye Şubesi Hesap No. 2004187 yurtdışı hesabına yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

ADI SOYADI:
ADRESİ:
ŞEHİR:
TELEFON:

Banka makbuzunun fotokopisini

"Özgür Gelecek Gazetesi, Umut Yayıncılık Ltd. Şti. Oğul Sokak No. 16/2 Sultanahmet/İSTANBUL" adresine gönderin.

UMUT YAYINCILIK VE BASIM SANAYİ LİMİTED ŞİRKETİ adına Sahibi ve Sorumlu Yazışları Müdürü: Kemal Boztaş, Genel Yayın Yönetmeni: Aydın Hanbayat, Yönetim Yeri: Oğul Sokak No. 16 Sultanahmet-İSTANBUL Tel:516 25 38 - 516 60 20 Faks: 518 23 23, BÜROLAR: ANKARA: Necatibey Cad. No. 80-12 Maltepe Tel-Faks: 230 63 27, İZMİR: 850. Sokak No. 31 Üçüncübeyler Yaparsoy İşhanı 5/504 Konak Tel: 41 93 09, ÇUKUROVA: Atatürk Cad. Belediye Karşısı Çıkmaz Sokak Seven Ap. Kat 1 Daire 1 Tel: 573 780 Adana, MALATYA: Turgut Temelli Cad. Halepliöğlü Apt. B blok. D:8 Tel-Faks: 22 08 04, ESKİŞEHİR: Sakarya Cad. Konya İşhanı No. 12 Daire 21 26120, KAYSERİ: Cumhuriyet Mah. Aytar Sok. Faraşoğlu İşhanı (9) Kat:4 No:5.

Avrupa Temsilciliği: Basel Halkevi Erlen Str. 58-4057 Basel SCHWEİZ
ABONE KOŞULLARI: Yurtiçi 6 aylık (12 sayı) 120.000 TL, 1 yıllık (24 sayı) 240.000 TL, Yurtdışı 6 aylık (12 sayı) 48 DM, 1 yıllık (24 sayı) 96 DM, Yurtiçi Hesap No: Kemal Boztaş T. Vakıflar Bankası Nuruosmaniye Şubesi Hesap No: 2004187, Yurtdışı Hesap No: Kemal Boztaş T. Vakıflar Bankası Nuruosmaniye Şubesi Hesap No: 4004188
Basın ve Halkın: UMUT YAYINCILIK, Başlıca Yayıncı: AYDINLAR YAYINCILIK, Dergi ve Gazete Yayıncısı

www.ozgur-gelecek.com.tr

Özal'ın yakıştığı yere, Demirel neden yakışmasın

Özal'ın Evren'in koltuğuna yakıştığı doğrudur. Demirel'in de en az onun kadar o koltuğa yakışacağı doğrudur. Bu nedenle Özal'ın ölümünün hemen ardından Demirel cumhurbaşkanı, başbakan kim sorusunun sorulması şaşırtıcı olmadı. Sözkonusu koltuğu doldurmak için Demirel'den başka bir isim aramanın anlamı yoktu.

fer harcamaları (Kendisinin özgün deyimiyle) orta direği ortadan baltalayan şeyler oldu. Artan dış borç, yüksek enflasyon onun ekonomiye hakim olduğu dönemlerde sürekli gündem de kaldı. Cengiz Çandar-Ertuğrul Özkök gibi şekilsiz aydınların değişim, devrim, ihtilal dedikleri bunlar olmalı.

Siyasal haklar konusunda da Özal, olağan üstü hal, sansür-sürgün kararnamele, terörle mücadele adı altında devrimcilere yönelik saldırıların birinci dereceden sorumlusu oldu. Rahmetli gezmeyi çok sevdi. Bir Avusturya gezisi sırasında gazetecinin birisi Özal'a şöyle sorar: "Sizin ülkenizde siyasi suçtan insanlar öldürülüyor?" Verdiği cevap, "sizin ülkenizde de 90 kadar yerli idam edilmiş" oluyor. Özal'ın siyasi kimliğini ortaya koymak için sanırım yeter de artar bile.

Demirel'e gelince onun için fazla bir söze gerek yok. Ekonomi ve siyasi alanda aynı yolun yolcuları. Bir farkla Demirel'in Özal karşısındaki demagoji yapmada ki üstatlığı hala geçerli. Diğer yandan filmim devam ettiği de unutulmalı.

DEMİREL CUMHURBAŞKANI OLURKEN...

Özal'ın Evren'in koltuğuna yakış-

tığı doğrudur. Demirel'in de en az onun kadar o koltuğa yakışacağı doğrudur. Bu nedenle Özal'ın ölümünün hemen ardından Demirel cumhurbaşkanı, Başbakan kim sorusunun sorulması şaşırtıcı olmadı. Sözkonusu koltuğu doldurmak için Demirel'den başka bir isim aramanın anlamı yoktu.

Demirel'in Özal'ın cumhurbaşkanı olmasına nasıl karşı çıktığı biliniyor. Belleklerdeki bilgi hala taze. O, Özal'ın cumhurbaşkanı olmasını meşru görmüyordu. Burada, Belediye seçimlerinde ANAP'ın almış olduğu yüzde 20'lik oy potansiyelinin azlığına bağlıyordu. Bu bakımdan ANAP meşru bir hükümet olmaktan çıkmıştır diyordu. Halbuki bugün DYP'nin oy potansiyeli de yüzde 28'dir. Bu oy oranının küçük bir azınlığa tekabül ettiği ortadadır. Son günlerde yapılan ciddi kamuoyu araştırmalarında bu oy oranı artmamaktadır.

Demirel Özal için yürüttüğü mantığı kendisi için de yürütse kendisinin de meşru olmadığı görülecektir. Sözkonusu olan demirel'dir ve ondan mantıklı çıkarsamalar beklemek için insanın aklından zoru olmalı.

Faşist Kenan Evren bile, "Demirel'in cumhurbaşkanı seçilmesi ga-

yet normaldir. 70 yaşına geliyor artık. Bundan sonra Başbakanlık zor" sözleriyle, Cumhurbaşkanlığı makamının politik arenada yıpranmışların soluklandığı bir yer olduğunu ifade etmektedir.

Demirel cumhurbaşkanı olurken geride DYP, ANAP ve SHP için bazı çözümleri gereken sorunlar bıraktı. Bu sorunların çözümü ile birlikte, bu partilerde de bir vizyon değişikliği gündeme gelecek.

Türkiye'deki burjuva siyasal partilerin birer karizmatik lider çevresinde örgütlendiği, somut bir gerçekliktir. Demirel, Ecevit, Erbakan vs. birer karizmatik lider tipleridir. Seçim meydanlarında ne söylediklerinden çok bu karizmaları etkili oluyor. Bu tip liderlerin yanlarındaki kadrolar oldukça etkisizdir. Bunun en güzel örneğini son seçimlerde DSP'de Ecevit faktöründe görmüştük.

Demirel'in DYP içindeki karizması belli. Demirel'in cumhurbaşkanı olmasının ardından DYP de bu boşluğu kimin dolduracağı ve nasıl dolduracağı; bu partinin siyasal geleceği için oldukça önemli bir sorun. Demirel ile Özal arasındaki kavgada Özal faktörünün aradan çıkması, DYP ile ANAP arasında 'ANAYOL' da birleşme formülünü hızlandıracaktır. Özellikle Demirel'in daha etkisiz bir görev alanını seçmesi bu formül için daha olumlu bir ortam yaratmaktadır. Böylesi bir gelişme yeniden şekillenme, yapılanma olacaktır.

SHP cephesinde ise, Demirel'in desteklenmesi olumsuz sonuçlar doğuracaktır. SHP içinde liderlik özelliğini iyiden yitiren İnönü'nün geleceği bir ölçüde, Demirel'in cumhurbaşkanlığı makamında nasıl davranacağına bağlı. Eğer Demirel de (ki büyük ihtimalle öyle olacaktır) Özal gibi çıkışlarda bulunursa zaten tabanı iyiden iyie eriyen SHP'nin bir lider bulması gerekecektir.

Görülüyorki Demirel Çankaya'ya çıkarken DYP, ANAP, SHP'nin önlerine bir lider sorunu bırakıyor. Tüm bunlara bakıp herhalde o bildiğimiz sözünü bir kez daha tekrarlayacaktır: "Dün dündür, bugün bugündür!".

Anarşist kuramın önde gelen ismi Proudhon, genel biçimiyle politikayı olumsuz değerlendirdi. Özellikle, sermayenin iktidarda olması durumu politikayı Proudhon için bir gölge oyunu, bir ölümler dansı olarak görmesine yol açmıştı. Belki, politika karşısında tümünden olumsuz olan bu yaklaşımı onun sınıf bakış açısını iyi anlayamamasının bir ürünü sayılabilir. Oysa nereden bakılırsa bakılsın gerçeğin bir yönüne de parmak bastığı da görülecektir bu sözlerinde. Proletarya ile burjuvazi arasındaki kavga politikaya vereceği şekil onun için ikincil kalmış da olsa, bugün için burjuvazinin cephesindeki yani sermaye iktidarının etkisinde, kontrolünde gelişen politika bir ölümler dansı, bir gölge oyunu sayılmalı. Sözkonusu olan bu politika, geleceğin toplumunu kurmada hiçbir önemi olmayan bir politikadır. Proletarya iktidarının olmadığı bugünün dünyasında burjuvazinin politikasının insanlığa vereceği fazla bir şey kalmamıştır. Türkiye için de geçerlidir bu saptama.

Özal'ın ölümüyle birlikte boşalan Cumhurbaşkanlığı makamını doldurmak için yaratılan ortam yeni hiçbir özellik taşıyor. Ayak oyunları ve ince hesaplar üzerine kurulu yürüyen bu politikayı görünce, garp cephesinde yeni bir şey yok der gibi komprador-feodal egemen sınıf cephesinde yeni bir şey yok demek gerekiyor. Biri bugünlerde ahirette cennet kapısını aralamaya çalışırken diğeri bütün pislikleri ile tıpkı kendinden önceki gibi boşalan makama çıkıyor. Dün Evren-Özal, bugün Demirel. Çürümüş politikanın hızlı nefesleri!

TARİH KARŞISINDA ÖZAL VE DEMİREL

Tarih, belli bir zaman ölçeğinde iki yönlü bir akışın adıdır. Bir yönü egemen sınıf, diğeri ise ezilen sınıf oluşturur. Bunlar arasındaki çelişmenin, çatışmanın adıdır tarih. Birerler ise çoğu kez iradelerinin dışında bu çatışmanın içinde bulunurlar. Kendi koşullarının etkisinden sıyrılıp ona müdahale eden bir insan haline geldiklerinde ise tercih şansları her zaman var olmuştur. Özal ve Demirel bu türden insanlardır. Özal "ben zenginleri seviyorum" diyerek kendi sınıfını seçmiştir. Ömrü boyunca egemen sınıfın adamı olmakla kalmamış, onlardan biri olmuştur. Keza Demirel de öyle. Birerler olarak hiçbir önemleri yoktur. Ancak içinde buldukları sınıf ilişkilerini irdelemeye çalıştığımızda, özellikle bir Türkiye tarihi yazılmak istense karşılaşacağımız en önemli isimdir Demirel ve Özal. Demirel için 80 öncesi ve 90 sonrası dönemler için daha çok şeyler söylenecek, Özal için ise 1980-1990 (belki biraz daha öncesi ile) dönemleri arasında önemli şeyler söylenecek. Bu döneme Özal'lı yıllar demek o kadar da haksız sayılmaz.

24 Ocak kararları ve sonrası dönem, ekonomik alanda yapılanlar Özal isminde somutlaşmakta. 1979'da ortaya çıkan ekonomik krizin ardından Demirel Hükümeti bir "istikrar" programını gündeme getirmiş ve bunun hazırlanması görevini ise Özal'a vererek ekonomi alanında Özal'lı yılları başlatmıştı. Özal'ın hazırlamış olduğu bu "istikrar" programının içeriğini anlamak o kadar zor değil. Şöyle ki, o dönem de Özal MESS ve Sabancı Holding'de danışmanlık görevini yapıyordu. Dünya Bankası ile de sıkı ilişkileri vardı. Egemen sınıfın tam güvenini almış biriydi. Diğer yandan 12 Eylül için de alkış tutanlardandı. Darbe hükümetinin hazırlamış olduğu bütçenin o zamanki Danışma Meclisindeki genel görüşmesinde söylediği şu sözler hazırladığı ekonomik programın içeriğini vermektedir: "12 Eylül olmasa bu ekonomik programın neticelerini alamazdık."

Daha sonraki yıllarda Özal hep yolsuzlukların mimarı gözüktü. Hayali ihracatlar, teşvik primleri, trans-

Demirel-Özal ikilisi, Emekçi sınıfları ekonomik cendere altına alan "24 ocak kararları"nın ortak kurmaylarıydılar. 12 Eylül, rollerini değiştirdi. Biri mağrur, biri mazlum oldu. 12 Eylül "mazlumu"un Çankaya nimetlerinden yararlanma günleri geldi.

SENDİKA AĞALARININ HESAPLARI TUTMADI

1 Mayıs'ın özünü boşaltmaya güçleri yetmedi

Zindanlarda
1 Mayıs

Haber Merkezi/Sağmalcılar Cezaevi'nde, devrimci tutukluların yapmış oldukları 1 Mayıs kutlaması ile dışarda Taksim Meydanı'na emekçilere yasaklayanlara güzel bir ders verdiler. Sağmalcılar zindanlarında 1 Mayıs'ın önemini anlatan bir metin okundu. Daha sonra şiirler okunup solo ve koro olarak türküler söylendi. Cezaevi tiyatro ekibi tarafından 1 Mayıs konulu bir tiyatro sergilendi. Günün ilerleyen saatlerinde topluca ve büyük bir coşku ile Enternasyonal marşı okundu. Özgürlük tutsakları devrim halayı ile kutlamayı noktaladılar.

Protesto ve gözaltı

ADANA, Özgür Gelecek/ Adana'da 1 Mayıs öncesi Cumhuriyet Mahallesi'nde duvarlar şu sloganlarla süslenmişti: "Dağlar TIKKO gerillalarınındır", "Yaşasın 1 Mayıs", "Biji Yek Gulan", "İşkencecilerin peşindeyiz". TMMOB, Tüm Bel-Sen, Sağlık-Sen, İHD, ÖZGÜR-DER, Genel-İş 2 No.lu Şube Demiryol-Sen, ÇHD, Dergiler platformundan oluşan tertip komitesinin yaptığı başvuruya izin verildi. Valiliğin 1 Mayıs kutlamalarına izin vermemesi üzerine, Tertip Komitesi'nden Sağlık-Sen Adana İl Başkanı Songül Kevük, Demir Yol-Sen Adana Şube Sekreteri Tonguç Özkan, Sağlık-Sen Adana Şube Başkanı Şengül Özcan, Adana Özgür-Der Sekreteri Suzan Aslanboğan bu durumu protesto etmek istediler. Komite vali ile görüşmek istedi. Bu girişim sırasında gözaltına alındılar. Komite'nin gözaltına alınması DKO'lar tarafından basın açıklamasıyla kınandı.

Urfa-Siverek

Haber Merkezi/Urfa-Siverek'te 1 Mayıs gösterisi için toplanan işçiler farklı bir tartışmaya tanık oldular. Siverek Belediye-İş binası önünde toplanan işçilere karşı konuşma yapmak isteyen Belediye-İş Sendikası Urfa Şube Başkanı Kemal Çiftçi DİSK üyeleri tarafından engellenmek istendi. Belediye-İş Temsilcisi Mehmet Karacalı; Belediye-İş'in bastırıldığı 1 Mayıs afişlerinin DİSK'liler tarafından yırtıldığını söyledi.

Çorum

Haber Merkezi/Çorum'da da düzen partileri büyük bir tepkiyle karşılandı. SHP Çorum Milletvekili Cemal Şahin konuşmak üzere kürsüye çıkar çıkmaz yuhalandı. Sözleri "Yargısız infazlara son!" sloganları ile kesildi.

Çorlu

Haber Merkezi/Çorlu'da yaklaşık 200 kişiden oluşan işçi topluluğu 1 Mayıs günü işyerlerine yürüyerek gitmek istedi. Polis engel olmak istedi. "İşçiler 1 Mayıs hakkımız söke söke alınız" sloganıyla yanıt verdi. İl aydır grevde olan Humanic işçileri bu eylemde yoktu.

Divriği

Haber Merkezi/Divriği'de mitinge yaklaşık 2 bin kişi katıldı. Öz Cevher-İş Sendikası'nın organize ettiği miting için Terminal Alanı seçildi. Toplandıkları yerden alana doğru yürüyüş geçtiler. Miting başladığı sırada konuşmak isteyen SHP Sivas Milletvekili Ziya Halis'in sözleri "Kahrolsun Düzen Partileri" sloganlarıyla protesto edildi.

İSTANBUL, Özgür Gelecek/1 Mayıs 1993... İşçi sınıfı alanlardaydı. İstanbul'da, İzmir'de, Çorlu'da, Konya'da, Tokat'ta, Mersin'de, Ankara yollarında... İşçi sınıfının birlik dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'ı ülkenin her yanından yüzbinler selamladı...

Kağıthane Belediyesi işçileri, yürüyüşlerinin 18. gününde, Kızılcahamam'a varmışlardı. Ve ertesi gün 1 Mayıs'tı. Direnişçiler, 30 Nisan'ı 1 Mayıs'a bağlayan gecede marşlarla, karanfillerle 1 Mayıs'ı karşıladı.

ABIDE-İ HÜRRIYET'TE,
İNATLA KIZIL BAYRAK!

1 Mayıs sabahı İstanbul'da Şişli-Çağlayan Abide-i Hürriyet Meydanı'na doğru akan onbinlerce işçiyi ilk önce sivil ve resmi polisler karşıladı. Anadolu'dan gelen işçi otobüslerinden inen işçiler erken saatlerde Darülaceze, PERPA binası ve Abide-i Hürriyet kavşağında birikmeye başladılar. Sloganlarla Abide-i Hürriyet Meydanı'na doğru süren yürüyüşler yaklaşık bir saati buldu. Türk-İş Konfederasyonu üyesi sendikaların alanda yerleşmeleri çok uzun zaman aldı. Sabah başlayan yağmuru aralıksız yağması da olumsuz rol oynadı. Pankartlar ıslandı. Karton dövizlerin bir kısmı eridi. Pankart boyaları aktı. "İliklere kadar ıslanmamak" isteyen işçiler naylonlara büründüler. Bazı işçiler naylon "giysiler"le garip bir şekle büründüler.

Onlar Selda'yı dinletirken işçiler 1 Mayıs'ı söylüyordu.

1 Mayıs'ta, Faşist Türk Metal Sendikası bir kaç şaklaban "işçi" görevlendirmişti. İşçi oldukları tartışılır bu insanlar, davula tokmakla vurup sonra da "Türkiye! Türkiye!" diye bağıyorlar ve 1 Mayıs'ın enternasyonallığına gölge düşürmeye çalışıyorlardı. Ancak onlara kimse eşlik etmiyordu. Onların yanısıra kızıl bayraklarla alana giren devrimci işçiler inatla bayrağı yükseltiyorlardı.

Türk-İş yöneticileri için hazırlanmış bir kamyon kürsü olarak kullanılıyordu. Tam yanındaki diğer kamyon ise gazeteciler için hazırlanmıştı. Alana büyük bir şaşayla giren Türk-İş Başkanlar Kurulu gazetecilere "havalı" pozlar veriyordu. Başkanlar Kurulu üyeleri "protokol kamyonu" nun üzerinde yerlerini alıp, işçi kortajlarının alana girmesini bekliyorlardı. Daha önce alana giren işçiler alkış ve sloganlarla yeni gelenleri karşılar, bir "sunucu" da bas bas bağıyordu. "Geliyoor. Seluloz-İş sendikamız geliyoor... Hasret gideren mektuplarımızda sen varsın! Hoş geldiiin, sefalar getirdin diyoruz."

Türk-İş üyesi 32 sendika, kortajlar halinde tek tek alana girerken son derece arabesek bir üslupla işçilerin gelişini selamlayan bu şahıs maçı anlatır gibiydi. 1 Mayıs'ı "Bayram" havasına dönüştürmek için özel olarak görevlendirilmişti. Ancak onun sesini devrimci sosyalist

Haklı ve güzel günlere yürüdüler

işçiler bastırmaya çalışıyor, alanda "kahrolsun sendika ağaları" sloganları duyuluyordu. Yaklaşık 2 bin kişilik işçi kitlesi "Yaşasın partimiz TKP-ML" sloganlarıyla geldiler.

Yağmur inceden inceden yağarken yağmurluk niyetine naylonlara sarılan işçilerden bazıları şu şakayı yapıyorlardı aralarında: "Dün hava çok güzeldi. Yoksa bunlar dün gece yağmur bombası mı attılar"... "Bunlardan herşey beklenir, yaparlar!", "Allah bile bizden yana değil. Görüyor musunuz yaptığını!" O sunucu yırtık sesiyle bütün sendikaların adını sayıyor "geliyoor, geliyoor" diye bağırıyor sürdürüyordu. Kamyonun üzerine dizilmiş sendikacılar için durum pek

Bir süre sonra Türk-İş pankartları ile devrimcilerin pankartları yanyana durmaya başlamıştı bile. Görevli işçiler çok sıkı tembihlenmişlerdi. "Kesinlikle aranızda yabancıları almayın!" (Bu aranızda "komünistleri, sosyalistleri almayın" anlamındaydı.)

Türk-İş cephesinde bunlar yaşanırken devrimci işçilerden "1 Mayıs kızıdır kızıl kalacak", "Kahrolsun sendika ağaları", "Yaşasın halkların kardeşliği" sloganları duyuluyordu. Bu arada banttan çok yüksek volümle şarkı dinletiliyordu. Bu müzik sayesinde Türk-İş yöneticileri kendi aleyhlerinde atılan "kahrolsun sendika ağaları" sloganını duymuyordu. Devrimciler de onların konuşmalarını... Devrimcilerle işçiler arasında sesten bir duvar örmeyi başarmışlar, Zülfü Livaneli ve Edip Akbayram'ın hüznü şarkılarıyla 1 Mayıs'ın anlamını tamamen boşaltmışlardı.

Bir süre sonra Türk-İş Genel Başkanı'nın gözüne karşı tepeden Marks'ın Lenin'in, Mao'nun dövizleri ilişti. O sırada ortak "Yaşasın 1 Mayıs" sloganları ile çinliyordu. Fabrika Gazetesi'nin pankartı ardında oluşan kortajın alana girmesiyle kırmızı renkler göz aldı. Kortajın ardında yürüyenler, kırmızı fularlar ve bayraklarıyla dikkati çektiler.

Böyle bir atmosferde Sarı-Reformist sendika ağaları elbette 1 Mayıs Marşı'nı da unutturacaktı. Nitekim Mikrofondan bir ses, İstiklal Marşı eşliğinde saygı duruşunda bulunulacağını duyurdu. Ağzlarına "1 Mayıs şehitleri" sözünü almaktan korkan sunucu "Şimdi yaşamayan işçiler için(!)" saygı duruşu çağırısı yaptı. Ve Türkiye tarihinde ilk kez böyle bir olaya tanık olduk. İstiklal Marşının müziği banttan duyulur duyulmaz kitlenin bir kısmı 1 Mayıs Marşı'na başladı: "Ancak bu böyle gitmez, sömürü devam etmez..." 1 Mayıs marşını söyleyen devrimcilerin sesi bir an alana hakim oldu. Bir yandan da sloganlar duyuldu. 1 Mayıs marşı söylenirken slogan atılması olumsuzluktu.

Miting bitiminde bazı gruplar Taksim 1 Mayıs Alanı'na gidilmesi için sloganlar atıldılar. TKP-ML,

Kamu sendikalarının DİSK'in yanında yer alması eleştiriliyor.

TIKKO pankartları arkasındaki işçilerin sloganlarla dağılmayarak yürüdüğü görüldü. Çevik Kuvvet, yürüyüşlere karşı önden saldırdı. Saldırı sırasında kortajın ön tarafında bulunan TKP-ML Hareketi ve TKİH ilk saldırıya maruz kaldı. Ve saldırı burada yoğunlaşarak kitleyi dağıtmaya yöneldi. "Yaşasın TKP-ML Hareketi" sloganlarını sürdüren kalabalığa karşı Çevik Kuvvet daha da şiddetlendi. Polisin saldırısı dozunu artırmaya karşısında ön saflardaki dağılmaklık geriye doğru yayılınca, TKP-ML, TIKKO pankartı arkasındaki işçiler polis saldırısının içine düştüler. Göstericiler "Yaşasın TKP-ML, TIKKO" sloganlarını yine tekrarladılar. Coplar ve tekmeler devreye girdi. Cop ve demirlerle insanlara saldıran polisler birçok devrimciyi yaraladı. Bir çoğu göz altına alındı.

Polisin herhangi bir neden yokken vahşice saldırması altında "Taksim'e yürüyüş" korkusuydu. Çünkü eylemciler, "işçiler 1 Mayıs Alanı'na" sloganına mitingin başından itibaren vurgu yapıyorlardı. Nitekim saldırı sırasında polislerden duyulan sözler de bu korkuyu doğruluyordu: "1 Mayıs Alanı'na ha!", "Slogan atarsınız ha!", "Komünizm propagandası yaparsınız ha!", "Marks ha, Lenin ha, Mao ha!", "Kürdistan ha!"

Taksim'in tam tersi istikamete yürüyen diğer grupların önüne polisler çıktı ancak bir süre sonra önlerini açtı. Bu yöne doğru kızıl bayraklarla ilerleyen işçi partisi ve TIKB bir süre yürüyüşü sürdürdüler.

PENDİK'TE DİSK MİTINGİ

DİSK ise Pendik alanını seçmişti. Kamu sendikalarının büyük çoğunluğu DİSK'in düzenlediği mitinge katılma kararı almıştı. Bağımsız sendikalar, çeşitli meslek kuruluşları oradaydı. Mitinge SHP, HEP, SBP, CHP, STP, TSİP ve çeşitli DKO'lar ve meslek odaları da katıldı.

Devrimci ve komünistlerin büyük bir kısmı Abide-i Hürriyet'e gitmişlerdi. Diğer bir kısmı da, inisiyatifi tamamen DİSK'e vermemek için coşku ve heyecanlarını mümkün olduğu kadar Pendik'e de taşıdılar.

Pendik Cumhuriyet Alanı, "Yaşasın halkların kardeşliği!", "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!", "Yaşasın enternasyonalist dayanışma", "Barbara yoldaş ölümsüzdür", "Yaşasın partimiz TKP/ML" gibi sloganlarla, DİSK tarafından "düzenli" organize edilmiş, ama o kadarda ruhsuzlaştırılmaya çalışılan bu miting canlandırıldı.

Gerek atılan sloganlardan, gerekse atılan kızıl bayraklardan rahatsız olan DİSK yöneticileri, sık sık devrimci ve komünistleri "ortak" sloganları atmaları için uyarıyordu. Ama hiçe sayılan bu uyarılar karşısında çareyi miting apar topar bitirmekte buldular.

ÜMRANIYE'DE HEKİMBAŞI ÇÖPLÜĞÜ KATLIAMI

Patron-ağaların çürümüş sistemi insanı umursamaz

İSTANBUL, Özgür Gelecek/ 28 Nisan'da Ümraniye Hekimbaşı çöplüğünün, gecekonduların üzerine çökmesinin üzerinden iki hafta geçti. Onların "kaza" diye nitelendiği bu katliam 1 Mayıs'a iki gün kala meydana gelmişti. İstanbul'un çevre semtlerinden gelen çöpün yığılması sonucu dev bir çöp dağının oluştuğu Hekimbaşı, patlama olayından sonra hakim sınıfların objektifine takıldı. "Çağ dışı bir ihmal ve sorumsuzluk" sonucu bu facia yaşanmıştı. "Bu vurdumduymazlık karşımıza ya grizu ya tiner ya da çöp felaketi şeklinde çıkıyor."

Aradıkları "suçlular" birbirlerine çamur atıyor, gerekenleri yaptıklarını anlatıyorlardı. "Belgeler"le açıkladıkları gerçekler aslında onları teşhir ediyordu. Büyükşehir Belediye Başkanı Nurettin Sözen ve Ümraniye Belediye Başkanı Şinasi Öktem arasındaki sürtüşme de basın için sadece "sansasyonel haber" değeri taşıyordu. Kim kimin yanıdaysa taraftarını haklı çıkarıyordu.

Burjuva basını, bu olayı manşetlere çıkarıp suçluları yargılamaya başladı. Toprağın altına diri diri annesini, babasını, kızını, oğlunu

Dünyada eşine rastlanmamış bu faciayı görmek için, akın akın insanlar geliyordu.

gömmüştü Hekimbaşı. Ağlıyordu. Gözyaşı fotoğrafları bol bol resimlendi. Bu olayı "ah vah"la geçiştirmek, sonra da "kendi gündemlerine" dönmek üzere bol bol edebiyat parçaladı basın.

HEKİMBAŞI KATLIAMI VE TANSU ÇİLLER'İN BACAĞI

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs yaklaşırken çöp onlar için "iyi ki" patlamıştı! Bütün sayfalarına "çöp" koydular. Çok korktukları 1 Mayıs adını alabildiğine az kullanmaya çalıştılar. Çöp faciasından bahsetmeyenler de oldu elbette. Bugün gazetesi Tansu Çiller'in ilk defa mayolu resimlerini çekmişti. Çiller'in ilk defa mayolu resmini çekerek diğerlerine haber atılan Bugün için, Çöp faciası haber değeri bile taşıyamıyordu. Tansu Çiller'in mayosunun ardından gözükten bacaklarını (Onlara göre et parçalarını), çöpün altında kalan insan cesetlerine tercih ettiler.

Hekimbaşı çöplüğünün benzerleri de vardı. Bir çırpıda büyük araştırmalar yaparak, diğer tehlike

taşıyan çöplüklerin dosyalarını halka sundular. Afrika'da iskeleti çıkmış, açlığa mahkum edilmiş insanlar gibiydi Hekimbaşı'nda çöp dağı altında kalanların durumu. Şimdi kalkıp "Somali'de açlık! Dikkat. Yüzlerce insan ölecek!" diye başlık atıyorlar mı? Artık alıştık! Hekimbaşı çöplüğü de öyle. "Görevlerini" yapmışlardı. Alıştırmaya çalıştıkları bir çok şey gibi bir süre sonra Çöp katliamlarına da alışacaklardı insanlar!

"BURADA AKŞAMA KADAR KELLE SAYIYORUZ"

Zaten görev bilinciyle geldikleri, katliam yerine gönderdikleri muhabirlerinin yaklaşımlarından da anlaşılıyordu. Telsiz'den şefine anons ediyordu "muhabir"; "Şefim burada akşama kadar kelle sayıyoruz." O pis çöplük kokusu ve metan gazı dumanı da rahatsız ediyordu muhabiri; "Bunlar burada nasıl yaşıyor yahu!"; "Ne işin var senin kardeşim burada." Çektiği ceset fotoğraflarının kalitesini anlatıyordu bir başkası. "Hiç ders almıyoruz", "Bu ayıp bize yeter" diye katliamı manşetlere çıkaran gazetelerin ça-

lışlanları da farklı olamazdı elbette.

Çevreci ekiplerin olay yerine gelmeleri anlaşılır bir şeydi. SHP Kadın Komisyonu'ndan kadınların gazetecilere, "Olaydan duyduğu üzüntüyü" bildirmesi, ardından gözleri yaşlı fotoğraflarının çekilmesi de belki anlaşılırdı. Ama "SHP Yazmayın, SHP'den CHP'ye geçti yazın" diye vurgu yaparak çöplük katliamında partinin reklamını yapmaya çalışması anlaşılır değildi. Çürümüş kapitalizmin, çürümüş kafaların insana verdiği değeri somutluyordu bu "SHP'den CHP'ye geçmiş" kadın!

Devlet biliyor. Yaşamak, bu dünyaya tutunmak için bulduğu bir toprak parçasına üç göz oda diken bu insanların çöplerden sızan metan gazından yavaş yavaş öldüğünü. Bu çöplerden çevre sulara sızan mikropların 20 ayrı hastalık oluşturduğunu da biliyordu devlet.

Yakınların kaybedenlere başsağlığı dilekleri, hep aynı betone sesle ve aynı kalıpla bir kere daha duyuruluyordu: "Çöpler kurulacak fabrikalarda imha edilecek." İşte çözüm! En büyük çöplük kapitalizmi oysa. O büyük çöplük kalk-

madan çöp, grizu "faciaları" kaçınılmaz yaşanacaktı.

"GÖÇÜĞÜN ALTINDA KALAN...."

Her katliamın ardından olduğu gibi ölenlere sabır dilenerek geçiştirildi çöp katliamı. Onların değişik renkte, ama aynı özde olan her partisi bunu propaganda olarak kullanıp "Göçüğün altın kalan odur, şudur" demeleriyle sahte yüzlerini gizlerken birbirleriyle yarıştılar. Sonra da bu facianın ashında sorunları çözmek amacıyla bir başlangıç olacağını "müjdelediler."

Oysa 1992'de Kozlu'daki grizu patlamasının ardından da aynı şeyi söylemişlerdi. Sonrakinde de Sonrakinde de....

Onların İnsan Hakları Bakanı infazlara gözlemci olarak nasıl katılmışsa Çevre Bakanı da aynı gözlemciliği sürdürdü.

Ozann dediği gibi onlar umuda düşmandır. Anne sevgisini otomatik çamaşır makinasıyla, bilmem ne marka parfümle, ifade edildiği bu çöplükte "her şey, herşey alınıp satılır."

Bedia Yavuz 1988'de Sivas'tan geldi. Bu tehlikeyi bilselerdi gelmeyeceklerdi. Ama onlara "çöp kalkacak" dedi bir komşusu. Onun için kalkıp geldiler. Şaşkın ve öfkeli Yavuz ailesi ağlamıyordu. Ve onların fotoğrafını kimse çekmiyordu. Sürekli gözyaşı, acı ve dövünmenin fotoğrafı çekildi. Burjuva basınının duygusal sömürsüydü bu. Bir anlamda da "halinize şükredin, oturun aşağıya, sizden ne beteler var" dercesine... Bizde onların inadına gözyaşını çekmedik.

Ablası, eniştesi ve dört yeğeni bu facianın kurbanları. Umudu canlı çıkmalarından yana değil artık...

Mersin'de okurlarımıza ve muhabirimize gözaltı

28 Nisan'da gözaltına alınan ve 8 gün süreyle kaba dayak, elektrik şoku, falaka ve psikolojik işkenceyle "sorgulandıktan" sonra keyfi olarak Mersin Cezaevi'ne gönderilen Özgür Gelecek okurları ve Mersin muhabirimiz, 10 Mayıs'ta avukatlarının itiraz dilekçesi vermesi üzerine serbest bırakıldılar. 12 Mayıs'ta yaptıkları basın açıklamasında "Kamuyuunun da hatırlayacağı gibi Milliyet, Hürriyet, Bölge ve Ekspres gazetelerinde büyük manşetlerle verilen 'Mersin'de TKP/ML- TIKKO örgüt militanları yakalandı' duyurusu ile kamuoyu aldatılmak istenmiştir" açıklamasını yapan okurlarımız, Sultan Çiftçi, Erdoğan Baytaş, Ali Ermuhabirimiz Hüseyin Çakıroğlu, "Devletin şeffaflık ve demokrasi kandirmacıları, keyfi gözaltı, işkence, infazlar, ajanlık teklifleri ve kayıplar ile açığa çıkmaktadır" dediler.

Onurlu, çağdaş ve demokratik bir ülke özleminde olduklarını belirten okurlarımız, devrimci çevrelere yönelik saldırılara karşı, demokrasi mücadelesi için kamuoyunu duyarlı olmaya çağırdılar.

İstanbul Cam Sanayi işçileri grevde

İSTANBUL, Özgür Gelecek/ Topkapı'da kurulu İstanbul Cam Sanayi A.Ş.'de çalışan 226 işçinin 27 Nisan günü başlattıkları grev sürüyor.

Topkapı Cam'da geçen yıl Kasım'da başlayan grup toplu sözleşme görüşmelerini kabul etmeyen işveren, ilk oturuma katılmamıştı. Daha sonra yapılan 4. oturumda ise, işçilerin birinci yılı kapsayan yüzde yüzlük zam talebine karşın, patron, 9 ay sıfır zam ve arkasından yüzde onbeşlik bir zam önerdi. KRİSTAL-İŞ Topkapı Şubesi'nde örgütlü olan işçiler bu öneriyi kabul etmediler. Daha sonraki günlerde işyeri düzeyinde vizite eylemi, 2 saat iş bırakma ve 1.5 saat işe geç gelme gibi, eylemler sonucunda işveren yeni bir teklifte bulundu. Yeni teklif, 6 aylık sıfır zam ve akabindeki günler için yüzde yirmi beşlik zam önerisiydi. İşçiler yine kabul etmediler.

26 Nisan'da bir toplu sözleşme görüşmesi daha gerçekleşti. Fakat yine değişen birşey olmadı. Çünkü işverenin son teklifi 6 ay sıfır zam ve 6 ay sonrası içinde yüzde otuzluk zam önerisiydi. Artık işçiler için ok yaydan çıkmış oluyordu. 27 Nisan'da üretim silahlarını kullanmaya karar verdiler ve greve çıktılar. Greve, Petrol-İş Topkapı Şubesi üyesi işçilerle, Paşabahçe Şiş Cam Fabrikası işçileri destek veriyorlar.

İşverenin sıfır teklifini kabul etmeyerek greve çıkan İstanbul Cam işçileri ardından Şişecam grubuna bağlı 10 işyerinde 10 Mayıs'ta grev kararı alındı.

İstanbul Şiş Cam'da bu ilk grev değil. 91-92 dönemi toplu sözleşme görüşmelerinde de patron Süleyman Gök'ün yüzde altmış beşlik teklifi kabul edilmediği için greve çıkmıştı. Grevin 6. gününde işveren teklifi yüzde yetmiş çıkarınca grev 6. gününde sona ermişti.

İşyeri baş temsilcisi Zihni Gönüller, işverenin amacının grevi uzatıp işçileri ekonomik olarak yıpratıp, eylemi zaafa uğratmak olduğunu söyledi. "İşverenin diğer bir amacı da grevin uzaması halinde işyerini kapatıp, sendikasıztırmak. Daha sonra fabrikayı yeniden açtığında eski işçileri değil, daha az ücretle

aldığı yeni işçileri çalıştırmak.

Topkapı Şişecam grevcilerinin ise patrona yanıtı şöyle: "Biz 226 arkadaş patronun bu politikasını boşa çıkarmak için söz verdik".

İşçiler işverene karşı mücadelede grev süreci içerisinde bir araya gelerek dayanışma ve mücadele ruhlarını pekiştirmek için sohbetler yapıyorlar. 91'deki olumsuz deneyi de akıllarından çıkarmıyorlar. "O zaman birlik ve dayanışma sağlam değildi. Bu nedenle grev yenilgiyle sonuçlandı. Bu deneyle birlik ve dayanışmaya çok önem veriyoruz" diyor baş temsilcisi Zihni Gönüller.

USAŞ'ta işçiler kazandı

Haber Merkezi/USAŞ'ta 17 Nisan'da başlayan grev işçilerin lehine yapılan anlaşmayla sona erdi. Toleyis sendikası ile USAŞ işvereni arasında 5 Mayıs'ta imzalanan toplu sözleşmeye göre ücretler birinci yıl için yüzde 80 artı 400 bin, ikinci yılın ilk altı ayı için yüzde 30, ikinci altı ay için yüzde 20 artı enflasyon farkı oranında arttırım yapıldı. Bu yıl yapılan sözleşmenin geçen yıldan farklı olarak iki yıl için yapılması oldu.

USAŞ emekçileri greve gitmelerine neden olan ekonomik taleplerinin yanı sıra sosyal taleplerinin önemli ölçüde kabul edildiğini söylediler: Sözleşmeye göre 8 saatlik çalışma süresinin dışına çıkılmayacak. İşçilerin en çok şikayetçi olduğu yemek paydosunun saatleri ise 11.00-13.00 arası olarak belirlendi. Sözleşmedeki diğer bir kazanım ise mesai saatlerinin işçilerin lehine belirlenmesi oldu. buna göre aylık çalışma süresi olan 180 saatin dışındaki fazla çalışma saatleri için mesai ücreti alacaklar.

USAŞ'ta greve götüren nedenlerden dolayı hiçbir işçinin iş hakkı fes edilmeyecek maddesi de toplu sözleşme metnine girdi.

Yazışları müdürümüz Kemal Boztaş'a 103 milyon ceza

Haber Merkezi/ "Demokratikleşme", "şeffaflık" demagogileriyle gerçek yüzünü gizlemeye çalışan egemen sınıfların devrimci-demokratlara, yurtseverlere ve halka karşı işledikleri suçlar hayatın her alanında devam ediyor.

TC'nin çeşitli milliyetlerden Türkiye halkına karşı sürdürdüğü saldırılardan sosyalist basın da kendisine düşen payı alıyor. Yayınevimiz bünyesinde çıkan Partizan dergisinin Ekim 1992 tarihli 4. sayısında yayımlanan "Cesaret, Korku ve Şirnak" başlıklı yazıda İrk ve bölge farklılığı gözeterek kin ve düşmanlığı tahrik etmek, yine aynı sayıda yer alan "Dersim Bölgesinde Gerilla Faaliyetleri, Devrimin Yasaları ve Eylemleri" başlıklı haberle, TKP/ML-TIKKO örgütünün propagandasının yapıldığı ve bunların suç teşkil ettiği iddiasıyla 2 No.lu DGM tarafından dava açılmıştı. Yapılan üç duruşma sonunda TC kanunlarının 71 ve 72. maddeleri gereğince Yazı işleri müdürümüz Kemal Boztaş'a 1 yıl hapis ve 103 milyon 850.000 TL. ağır para cezası verildi.

Devrimci basın susturmaya yönelik saldırıların bir parçası olan cezalarla zor duruma düşürüp, yayınımsız engellemeye çalışanlar, gücünü halktan alanları yıldıramayacaklar. İçine düşmüş oldukları siyasi ve ekonomik krizin saldırganlaştırdığı egemen güçler kendi sınıflarının çıkarına ters düşen hiçbir şey tahammüllerinin kalmadığını, yoğunlaşan saldırılarıyla kanıtlanmaktadır.

Devletin devrimci basını susturmaya yönelik baskılarını kınyor, devrimci basını susturmaya güçlerinin yetmeyeceğini söylüyor.

Hasan Durna ve arkadaşları için eylemler dizisi

Haber Merkezi/ 1993 Şubat'ında 17 arkadaşıyla birlikte Nevşehir E Tipi cezaevinden tünelle kaçarak kaçan TKP/ML-TIKKO davası sanığı Hasan Durna ile Ayhan Uzala olduğu iddia edilen Gültekin Gölçek, İstanbul'daki bir operasyonla 22 Nisan 1993'te gözaltına alınmışlardı. Hasan Durna ve diğer arkadaşlarına işkence yapılması, çeşitli eylemlerle protesto edildi. Hasan Durna ve yurt dışından izine gelen arkadaşlarının gözaltına alınıp günlerce işkenceden geçirilmesini protesto eden 40 civarında insan, 28 Nisan'da Hamburg'un en kalabalık merkezinde bulunan Yapı Kredi Bankası Hamburg Şubasını iki saatlik bir süreyle işgal ettikten sonra, Hamburg'un en kalabalık merkezinde yürüyüşe geçerek protestolarını sürdürdüler.

Hamburg Uluslararası Af Örgütü ve çok sayıda avukat, yapılan gözaltı ve işkenceleri yazılı olarak kınadılar. Avrupa'nın birçok yerinde yapılan protesto yürüyüşlerinin yanı sıra, 27 Nisan'da Avrupa Parlamentosu İnsan Hakları Komisyonu, kadınlı-çocuklu, genç-yaşlı yüz kişilik kalabalık bir kitle tarafından işgal edilerek, TC konsolosluklara protesto faksları çekildi; Hasan Durna ve arkadaşlarına insanlık dışı muamele yapıldığı gerekçesiyle TC devleti aleyhine dava açıldı.

Oluşan yoğun kamuoyu baskısı karşısında Gözaltındaki tutsaklar 3 Mayıs'da basına çıkarıldılar. Ancak savcılığa çıkarılmaları gerekirken, yeniden yoğun işkenceye alındılar. Avukatlarının ısrarlı müdahaleleri sonucu 7 Mayıs 1993 günü İstanbul DGM savcılığına çıkarılıp tutuklandılar. Gültekin Gölçek, gördüğü yoğun işkenceler sonucu boynu ve kollarını hareket ettiremiyor.

ÖZGÜR KILIÇ KÜRECİK'TE TOPRAĞA VERİLDİ Yeğeni Özgür Kılıç'ın cenazesine gelen Kamil Kayar katledildi

MALATYA, Özgür Gelecek/ 23 Nisan'da Tunceli-Pertek ilçesi Çalaxane mezarı civarında devlet güçleri ile çarpışmaya giren 12 Devrimci-Sol gerillası öldürüldü. Gerillalardan beşi mezarın derinliğinde, ikisi Ardıç köyü civarında katledildiler. 5 gerilla ise merimleri tükenince teslim oldular ve bütün köylülerin gözleri önünde komutanlarının emri üzerine jandarmalar tarafından kurşuna dizilerek öldürüldüler. Cihan Taçyıldız, Cengiz Kala, Haydar Aydın, Abdin Yıldız, Behiye Canik, Abdi Şeker, Eylem Yıldız, Hasan Aktaş, Selvi Uzun, Özgür Kılıç, Hayri... Teslim Bozdağ'ın katliyle sonuçlanan olay İHD'nin ve köylülerin açıklamalarıyla kamuoyunda duyuldu ve yankılandı. Katledilen gerillalardan Özgür Kılıç'ın cenazesi Kürecik'e getirildi.

Yoksul Kürecik halkı, Özgür Kılıç'ın katledilişinin acısını yaşar-

Özgür Kılıç Tunceli-Pertek'te 11 arkadaşıyla birlikte öldürüldü.

ken, Kılıç'ı toprağa bile vermeden yeni bir acıyla yasa boğuldu. Yeğeni Özgür Kılıç'ın cenazesi için Ga-

ziantep'ten gelen Kamil Kayar devletin infaz timlerince açılan ateş sonucu yaşamını yitirdi.

Görüşüğümüz Küreciklilerin anlatımlarına göre Almanya ve Türkiye'den aklı dengesi yerinde olmadığına dair belgesi olan Kamil Kayar 28 Nisan günü, gece bir ci-varlarında dışarı çıkar, köyün her tarafını ablukaya alan jandarmalar tarafından üzerine ateş açılır. Silah seslerini duyan bir kadın durumu anlayarak dışarı çıkar ve askerlere -Özel Tim- ateş etmemelerini, onun deli olduğunu söyler. Sonunda Kamil Kayar o gece katledilir.

Devletin infaz timleri yaptıkları katliamı örtmek için her zaman, her yerde olduğu gibi "Dur ihtarına teröristlerin ateş açması sonucu çıkan çatışmada bir terörist öldürüldü, diğer ikisi kaçmayı başardı" demektedirler. Tabi çatışma süsü vermek için de karakola infaz timlerine iz kurşunu sıkılıyor. Bilindiği gibi iz kurşununun tahrip gücü

yoktur.

Kürecik halkı, gerçekleri çok iyi bildiklerini, devlete ve onun tüm kurum ve kuruluşlarına güvenmediklerini dile getirmektedirler.

Köylülerin anlatımlarına göre, bundan üç yıl önce karakolun yakınında bir köpeğin çok tenekesini devirmesi sonucu askerlerce "terörist" bastı sanılıp sabahlara kadar çevreyi kurşun ateşine tutmuşlar. Bu da devletin polislerinin ve askerinin nasıl bir ruh hali içerisinde olduğunu kanıtlamaktadır.

Özgür Kılıç'ın cenazesine katılmak için Malatya'dan Kürecik'e gelen 8 kişi gözaltına alınıp 2 gün sonra serbest bırakıldı.

Özgür Kılıç'ın cenaze törenine Jandarmalar (gelen emir üzerine) gazetecileri bırakmadılar.

Her türlü engellemeye rağmen 300'e yakın insan cenaze törenine katıldı. Cenaze töreni sıkı bir jandarma ve özel tim kordonu altında yapıldı.

Tutsaklar Yalçın Doğan'ı kınadı

Devrimci tutsaklar Yalçın Doğan'ın sözü geçen yazıda: "Tüm siyasi suçtan yatan mahkumlar Malatya cezaevinde kendilerine cinsel özürlük tanınmasını istiyorlar. Malatya'da tutuklu bayanlarla beraber olmak istiyorlar. Tutuklu erkekler kendilerine bu özgürlük tanımayınca açlık grevine gidiyorlar..." biçimindeki devrimcileri karalayarak ifadelerini protesto ediyorlar.

Devrimci tutsaklar, bayan tutsaklarla idarenin uygun gördüğü bir yerde, denetlenen ana koridorda görüşmelerinin olduğunu, bayan arkadaşları yanlarında olsa da olmasa da hiçbir şeyin fark etmeyeceğini, çünkü devrimci olduklarını, Yalçın Doğan gibi örümcek kafalılarının devrimci, sosyalist kadınları hep görmezlikten geldikleri için, onlar hakkında ne zaman bir şey yazmaya kalksalar hep saçmaladıklarını belirtiyorlar.

Devrimci tutsaklar, Yalçın Doğan'ın gerçekleri öğrenme diye bir derdi yok 'camur at izi kalsın' mantığını esas alıyor" diyorlar.

Kentaş'ta işçi kıyımına karşı direniş

Haber Merkezi/ İnegöl'de Ha-vaları Mevkii'nde Kurulu Kentaş Kimya Endüstri Sanayii Fabrikası işçileri Nisan başında başlattıkları işyeri önünde bekleme direnişini sürdürüyor. Kumaş boyaları üreten Kentaş'ın işçileri, Petrol-İş sendikası'nda örgütlenmek isteyince, bunu duyan patron tarafından işten atıldılar.

Fabrikadaki 128 işçinin 98'i üye olma çağrılıklarında edildi ve Petrol-İş Bursa Şubesi yetki tesbiti için Çalışma Bakanlığı'na başvurmuştu. Tam yetki belgesi alınmasında yakın işçiler atıldı. İnegöl'de bu yılki Kurumlar Vergisi rekortmenliğini elinde bulunduran İşveren Mehmet Yıldız, açıkça "Ben pire için yorgan yakarım. Onları sendikalı olduğu için attım" dedi. İşçi-

ler atıldıkları gün eyleme geçtiler. İçerde çalışan işçiler de üretimi yavaşlattılar.

İnegöl'de işverenler ortak hareket ediyor. Fabrikalara sendika sokmamak için direnmiyorlar. İlkelere sendikalı olduğunu duydukları anda kapı önüne koymak. Şimdiye dek bir çok işyerinde aynı tutumu sürdürdüler. Fakat İnegöl'de işçiler bir mücadele geleneği yarattı. Kıyım yaşanan bir çok fabrikada sayısız direnişler yaşandı.

Patron Yıldız'ın iki fabrikası daha var: İstaş ve Star wood. Bu fabrikalar Ağaç-İş sendikasında örgütlü. İşveren Ağaç-İş'ten memnun. Kentaş emekçilerinin örgütlendiği Petrol-İş Sendikası için şöyle diyor: "Başka sendika bulamadınız mı?"

Sendika yasal olarak yüzde 51 barajını aştığı için büyük olasılıkla yetkiyi alacak. Patron bunu bir hileyle kırmak istiyor: İstaş ve Star wood fabrikalarında çalışan kapsam dışı işçileri Kentaş'ta çalışıyor gösterdi.

Petrol-İş Bursa Şube Başkanı İsmet Yiğit, patronun işçilerin birliği karşısında geri adım atacağına inanıyor: "Kentaş işçileri asgari ücret alıyorlar. Örgütlenerek bu koşulları değiştirmek istediler. Ancak İnegöl'deki bütün patronların yaptığı gibi Kentaş işvereni de çözümü işçiyi çıkarmakta buldu. Eylemi bütün İnegöl işçisi kamuoyu destekliyor. Hakkımızı elde edene kadar fabrika önünden ayrılmayacağız."

Atlas Halı patronu: "DİSK'e geçenler Moskova'ya gitsin!"

KAYSERİ, Özgür Gelecek/ Nisan sonlarında Türk-İş Tekstiften istifa ederek DİSK-Tekstil'e geçen Atlas Halı Fabrikası işçileri üzerinde yoğun baskılar var.

İşçiler, Tekstif Şube Başkanı Tahir Horoz'un, patronla işbirliği yapıp DİSK'e geçenlere yoğun baskı

yaptığını anlattılar.

3 Mayıs günü, İplik Bölümü Şefi Mehmet Bugday, üretimi durdurarak işçileri tehdit etti: "Ya sendikadan istifa edersiniz ya da rapor düzenleyip sizi tazminatsız işten atarım!" dedi.

Atlas Halı patronu da Tekstil

Sendikası'na üye olanların Moskova'ya gitmeleri gerektiğini belirterek, işçilerle bir de küfür savurdu. Bütün bunların ardından Abdullah Durukan adlı bir işçi işten atıldı. Olaydan sonra işyerinde eylemler başladı. Tepki üzerine atılan işçi işe geri alındı.

Asarlık köylülerinin tek suçları alt geçit istemek

İZMİR, Özgür Gelecek/ Asarlık, Kürdistan'dan göç etmiş, çoğunluğu işsiz ve yoksul olan insanları yaşadığı bir köy. Nisan ayı içerisinde Asarlık köylüleri Türkiye'nin gündemine bir toplu eylemlerle girdiler.

Menemen'e bağlı Asarlık köyü İzmir-Çanakkale yolunun sağında yer alıyor. Köyden pekçok insan trafik işareti ve geçit yapılmayan bu yolda can vermiş. Abdullah Polat'ın (65) ölmesi ve Melek Alp'in ağır yaralanmasıyla sonuçlanan kazalar bardağı taşıran son damla olmuş.

Asarlıklılar 23 Nisan'da İzmir-Çanakkale yolunu binlerce kişiyle trafiğe kapatıp, oturma eylemi yaptılar. 2-3 saat süren eylemde, halk yetkili birileri gelinceye dek eylemini sürdürme kararındaydı. Kaymakam halkı tehdit etti ve ardından polis, jandarma halka saldırdı. Halkın üzerine sürülen panzerlere "korkmuyoruz panzerlerinizden" sözleriyle meydan okudu. Polis, dayak kâr etmeyince ateş açıyor, göz yaşartıcı bomba kullanıyor.

Olaylar sürerken gelen İzmir Valisi Kutlu Aktaş konuşmak için halkın kendisine beş temsilci göndermesini istedi. Halk, "sizlere güvenmiyoruz, insanlığa işkence yapı-

yorsunuz" diyerek Vali'yi protesto etti.

PROVAKASYON VE TUTUKLAMA

Olayın üzerine yerel Yeni Asır gazetesinde "trafik kazası bahane" başlıklı haberler çıktı. Gazete, köylüleri PKK'nın kıskırttığı iddia ediyordu. Bir gün sonra İzmir Valisi'nin "halkı kıskırtanlardan, slogan atanlardan hesap soran tehdit

dolu beyanatları çıktı aynı gazete. Yeni Asır ve polisin çektiği fotoğraflardan yola çıkılarak çoğu genç olan 18 köylü tutuklandı. İçlerinde üç de çocuk vardı.

Konuştüğümüz Asarlık köylüleri "kendiliğinden gelişen oturma eylemini burjuva basının çarpıtarak, provakator bir üslupla vermesin" çok kızıyorlar. Devletin Kürt oldukları için kendilerine potansiyel suçlu muamelesi yaptığını düşünüyorlar. Menemen Kaymaka-

Asarlık köylüleri 23 Nisan'da İzmir-Çanakkale yolunda eylem yaptılar.

TİKKO'NUN KARADENİZ GERİLLA BİRLİĞİYLE YAPILAN RÖPORTAJ:

'Gerilla halka savaşmayı öğretiyor'

TKP/ML 2 nolu gerilla bölgesi 2 nolu alt gerilla birliği komutanlığından birkaç gerilla ile faaliyetlerine ilişkin yaptığımız röportajı okurlarımıza sunuyoruz.

Özgür Gelecek: Ne zamandan beri gerilla faaliyetine başladınız?

Gerilla Komutanı: Partimizin politikası sonucu kitle temeli, gerilla savaşına uygun arazi ve ekonomik olarak kendi kendine yeterli olan bölgelere açılmaya karar verilmişti. 1990 yılında bu özellikleri taşıyan şu an bulunduğumuz bölgeye Baba ERDOĞAN komutasında bir birlik gönderildi. Bu birlik aynı zamanda Karadeniz'deki ilk TİKKO birliğiydi. Baba yoldaşın şehit düşmesiyle, sonraki yıl bölgeye yeni bir takviye güç gönderildi, 1992 yılında parti güçlerinin ML birliğinin sağlanmasıyla birlikte bizler geldik ve faaliyete başladık.

— Geçen yıl faaliyet yürüttüğünüz bu bölgede çeşitli çatışmalar oldu bu çatışmalardan sonra sizin kayıplarınız, moral durumunuz, kitle ilişkileriniz nasıl gelişti? Yine o çatışmalar ve gelişmelerden sonra devlet güçlerinin size ve halka karşı tavırında ne gibi değişimler oldu?

— Bu soruyu sadece geçen yılı değil, üç yıl gözönünde bulundurarak yanıtlamak doğru olur. 1990 yılında Baba ERDOĞAN komutasında Gömelönü karakolunu silahsızlandırma eylemi vardı. Bu eylemde T.C.'den 1 ölü iki yaralı vardı. Bizde Baba yoldaşı şehit verdik. Baba yoldaş, Karadeniz'de şehit düşen ilk MK. SB üyesiydi. Sonraki yıl Aydın YILDIRIM ve Hasan TOY yoldaşlarımız bir işbirliğinin hain pususu sonucu şehit düştüler. 1992 yılında Ordu ilinde bir işbirliği TİKKO gerillaları tarafından cezalandırıldı. Yine Ordu'da halka kan kusturan eski vali Karadeniz'e yayılma perspektifiyle gerillalarımız tarafından vuruldu. Ancak vali yaralı olarak şimdilik kurtuldu. 1992 yılında bölgede yeni bir çatışma meydana geldi. Bu çatışmada düşman 2 ölü 3 yaralı verdi. Bu çatışmada bizim kaybımız olmadı. Bir kaç hafta sonra ani bir karşılaşma biçiminde yeni bir çatışma çıktı. Bu çatışmada bölge siyasi sorumlusu ve MK üyesi Tuncay ÇARIKÇIOĞLU yoldaşımızı şehit verdik. Yoldaşlarımızı kaybetmek elbet tek üzücü ancak unutmamalıyız ki bu bir savaş ve bizim savaşımızda haklı bir savaş. Savaşlarda kayıplar kaçınılmazdır. (Bu olayı ölü-yaralı sayısıyla açıklamayı doğru bulmuyoruz.) Elbette bu da önemli ama bölgedeki faaliyetimiz sonucu yeni kitle ilişkileri yaratık ve gittikçe geliyoruz. Bu yöndeki gelişmeler bizim lehimize, bir o kadar da düşmanın aleyhine olmaktadır.

Halkın bize yaklaşımından söz edecek olursak... Bölge halkı gerilla savaşına yabancı ve devletin propagandalarının geçici etkisi altında olduğu için ilk zamanlarda soğuk davrandı. Devletin propagandası milliyetçilik ve bölücülük üzerine kurulmuştu. Yine devlet propagandasında, PKK'nın geçmişteki yanlış pratikleri ile bizleri de ayırtıp "kafiamanlar" olarak tanıyordu. Bu propagandaların geçici taban bulmasında; bölgede 1980 öncesi faaliyet yürüten devrimci hareketlerin 1980 sonrası bölgeyi terketmelerinin de payı büyüktür.

1990 yılı sonrası faaliyetimizle biz devletin propagandasını boşa çıkarttık. Bölge halkı TKP/ML-TİKKO'yu pratiğiyle tanıdı. Bizi yavaş yavaş da olsa benimsedi. Bu gün halkın desteğini kazanıyoruz. İleride bu desteğin daha büyük boyutlarda olacağından kuşku yok. Bu gelişmeler ve halkın desteği T.C.yi rahatsız etmekte, öyle ki yaylaya çıkan köylülere baskı uygulamakta hatta yaylayı köylülere yasaklamaktadır. Kayıyaya çıkan köylülerin nüfusu 2000-2500 kişi civarındadır. Devlet güçleri bununla da yetinmeyip çeşitli köylüleri göçe zorlamakta, kalanları da satın almaya çalışmaktadır.

— Bölgedeki devlet güçlerinin kış başlarında başladığı ve halen sürdürdüğü bir propaganda var: "Onlar bölgeyi terk ettikler" diye... Bu konuda ve "gerilla suda balıktır" anlayışıyla bölgede barınmanızda halkın payından bahseder misiniz?

— Bizim bölgeyi terketmemiz kesinlikle söz konusu değil. Devletin bu yalancı da çaresizliğinden kaynaklanmaktadır. Kış koşullarından dolayı faaliyetin durması bölgeyi terkettiğimiz anlamına gelmez. Gördüğümüz gibi bölgedeyiz. Bölgede barınmanızda halkın desteğini inkar edemeyiz. Sizin de söylediğiniz gibi Başkan Mao'nun bu sözü bizim için de geçerli. Halkın desteği olmasaydı sudan çıkmış balığa dönerdik. Yaz dönemi devletin çok yönlü saldırılarına ve propagandasına rağmen halkla kaynaştık. Bunun sonucunda halkın desteğiyle bölgede barındık. Halk bugün TİKKO'yu sahipleniyor, bizi umudu olarak görüyor.

"Karadeniz'de diğer grupların faaliyetleri gerilla savaşı perspektifleri olmadığı için başarısız kalmıştır"

— Bir de gelelim bölgenin genel durumuna isterseniz? Bazı devrimci hareketler Karadeniz'de gerilla savaşının koşullarının olmadığını, gerilla savaşının Türkiye Kürdistanı'nda var olduğunu belirtiyorlar. Sizce Karadenizde gerilla savaşının koşulları var mı?

— Biz TKP/ML olarak halk savaşını (Bugünkü özgülde gerilla savaşını) Kızıl Siyasi İktidar'ı kurmak ve komprador patron-ağa devletini yok etmek için veriyoruz. Yarı sömürge yarı feodal ülkemizde gerilla savaşını başlatmak için ulusal kriteri baz almamız. Yani bölgelerde bizim kriterimiz "Askeri harekete uygun arazi, ekonomik olarak kendine yeterlilik ve sağlam kitle temelidir." Üstüne basarak söylüyorum, bahsettiğim kitle ilişkisi değil kitle temelidir. Yani halkın düzenden umudunu kesmiş ve devrim beklentisi içinde olması halidir. Bu aynı zamanda devrimci durumla da ilgilidir. Bizim gibi ülkelerde devrimci durum mevcuttur. Bölgeler arasında ülkenin dengesiz gelişmesinden dolayı bazı farklılıklar var. Buna bağlı olarak Karadeniz'de silahlı mücadelenin koşulları vardır. Bunu görmemek objektif gerçekliği görmezdik. Bu gün Karadeniz halkı yoğun tefecitüccar sömürsü altındadır. Bu azgın sömürüden kurtuluşlarının tek yolu devrimdir, Demokratik Halk Devrimi'dir. Geçmişte devrimcileri bağrına basan Karadeniz halkı, bu gün de tutarlı ve ciddi yapılanmalara kucak açmaya hazır. Partimizin üç yıllık pratiği Karadeniz'de de silahlı mücadele verilebileceğini kanıtlamıştır.

— Sizin bölgedeki sorunlara ilişkin çözüm önerileriniz perspektifiniz nedir?

— Bölgenin sorunları bir sistem sorunudur. Yani mevcut sistem yerle bir edilmeden sorunların çözümü mümkün değildir. Bölgede gerilla savaşını başlatmak için gerekli kriterleri yukarıda saymıştık. Bu kriterleri bünyesinde barındıran bölgemizde hedefimiz en stratejik alanlara yerleşme, bu alan içerisinde en ileri kitleye ulaşma ve bu kitle içerisinde en ileri unsurlarla birleşmedir. Bu bölgelerde köylülere örgütlenmede esas aldığımız halka, köylü gerilla birlikleri ve yarı askeri bir örgütlenme olan köylü milislerini artırmaktır. Pratik açıdan merkezi görevimiz doğrultusunda gerilla eylemlerini hızlandırma, süreklilik kazandırma ve geniş alanlara yayılmayı hedefliyoruz.

Şunu unutmamak lazım, gerilla savaşçı olmak için savaşmaz. Ülkemizdeki gerilla savaşı bir zorunluluğun ürünüdür. Askeri açıdan hedefimiz, merkezi devlet otoritesidir, büyük tefeci tüccarlardır.

— Büyük tefeci-tüccar dediniz...

— Evet öyle bir düzen kurulmuş ki Karadenizde köylülerin emekleri son damlalarına kadar emilmekte. Örneğin... yöründe büyük bir tefeci var. Bu adam milyarıları köylülere faiz karşılığı veriyor. Köylü fındığını kaldırmak için bu paraya muhtaç. Aynı tefeci bazı köylülere düşük faizle para veriyor, düşük faizle para alan köylüler, daha yüksek faizle diğer köylülere o parayı veriyor. Bu işleyiş büyük tefeciye siyasi açıdan müthiş nüfus kazandırıyor. Biz büyük tefeciye ortadan kaldırınca diğerlerinin de kaynağını kurutmuş oluyoruz.

— Biraz da diğer arkadaşlarınızla konuşmak istiyorum. Siz bir bayan olarak özellikle de bir Kürt kökenli bayan olarak

niçin TİKKO saflarında mücadeleye katıldığınızı anlatır mısınız?

Kadın Gerilla: Devrimin silahlı mücadele yoluyla gerçekleşeceğine inanıyordum. Diğer mücadele biçimleriyle devrime yani özgürlüğe sömürsüz bir düzene ulaşamayacağımı gördüm. Bunu bizzat yoremizde faaliyet yürüten TİKKO gerillalarının o güven verici pratiğiyle gördüm. Onların coşkusu, umutları ve sağlam siyasi tespitleri beni etkiledi. Ya iyiden, güzelden, gelecektekine yana olup devrimci olacaktım, ya da düzeni sessizce kabul edilip evimde kalacaktım. Ben tercihimi TİKKO'dan, devrimden yana yaptım.

Bayan olduğumuz için burada bize hem acıyor hem de içten içe saygı duyuyorlar. Bunu davranışlarından çıkardığımız gibi, köylü kadınlarla yalnız kaldığımızda bunu utanarak söylüyorlar da. Feodal değer yargıları ve yüzlerce yıllık horlanmışlık kendine güvensizliği doğurmuş. Biz bunu yıkmak için özel çaba sarfediyoruz. Bayan oluşumuz nedeniyle fazla zorlukla karşılaşmıyoruz.

— Dersim'le Karadeniz'i mücadele koşulları açısından karşılaştırır mısınız?

Dersim'de 1970'lerde başlayan mücadele 1980'lerde kesintiye uğramadı. Dersim'de devrimciler halkla iç içe. Halk devrimcileri tanyor, onların niçin düzene karşı savaşta oldukları ve şehit düştüklerini biliyor. Halk, Komprador-patron ağa devletinin gerçek yüzünü, devletin kan emici pratiğiyle biliyor. Devletin baskıcı ve sömürücü yönünü de iyi tanyorlar. Ayrıca Kürt oldukları için de ulusal baskı ve zulme maruz kalıyorlar.

Burada ise devrimci mücadele 1980'lerde kesintiye uğramış. Halk, devletin, devrimcilerin aleyhindeki propagandasının etkisinde kalmış. Gittiğimiz bir çok köyde önceleri köylüler bizden korkuyorlardı. Kendimizi, Davamızı anlattıkça bize yakınlık duyup, devletin pis çirkef yüzünü de tanımaya başladılar.

— Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı ilkesini göz önünde bulundurarak Kürt, Türk ve ezilen diğer emekçi yığınların birlikte mücadelesi konusunda neler söyleyeceksiniz?

— Birden fazla ulusun olduğu Türkiye, emperyalizmin uşaklığı yapmaktadır. Emperyalizme karşı mücadele komünistlerin önderliğinde değilse, sonuçta gideceği yer emperyalizmin kucağıdır. Sonuçta da ezilen halkın kurtuluşu mümkün olmayacaktır. Bugün Türkiye'de gerçek kurtuluş partimiz TKP/ML önderliğinde olacaktır. Bu da bütün ulus ve milliyetlerin özgürce yaşamaları demektir. Değişik uluslardan ve milliyetlerden emekçi halkın gerçek kurtuluşu da birlikte mücadelelen geçür. Birlikte mücadelelen en güzel örneği de partimizde yaşıyoruz. Bu gün partimizde Türk, Kürt, Ermeni, Laz, Çerkez, Gürcü ve hatta İsviçreli devrimci ve komünistler de mücadele vermiş ve vermektedir. Partimiz Türkiye'de enternasyonalizmin sembolüdür.

— Gelelim size. Röportajdan önce üniversiteyi bırakıp geldiğinizi söylemişsiniz. Öğrencilikten gerillacılığa geçişte zorluklar oldu mu?

Öğrenci Kökenli Gerilla: Sorunu zorluk-kolaylık biçiminde açıklamak doğru değil. Bir gazetede okumuştum: Bir yabancı turist Türkiye'ye geliyor, geziyor ve bir çok şey görüyor. Giderken söylediği bir söz var: "Bizde

insanlar tesadüfen ölüyor Türkiye'de ise tesadüfen yaşıyor" diye. İnsanların tesadüfen yaşadığı bir ülkede emekçi halk için kolay bir şey yok.

Gelelim sizin sorunuza, olay ideolojiktir. Kafasında halk sevgisi ve devrim sorunu olan bir insan için zorluk olmaz. Devrimci iradenin aşamayacağı engel yoktur. Önderimiz İbrahim Kaypak'ın işkencehanelerdeki direnişinden tutalım, düşmanın kalelerinden nasıl başarıldığı çözülmeyen yoldaşlarımızın tırar eylemine kadar her şey devrimci iradenin ürünüdür. İdeolojik olarak sağlam bir inançtır, bir yaşam tarzıdır devrimcilik. Gerillada devrimci yaşamın bir parçasıdır.

— Yine size dönecek olursak; bölgenizde geçmişte faaliyet yürüten devrimci hareketlerin çalışma tarzı ile sizin gerilla savaşı biçimindeki çalışma tarzınız arasındaki farkı ve halkın bu durum hakkındaki görüşlerini söyleyebilir misiniz?

— Bölgede 12 Eylül öncesi faaliyet yürüten hareketlerin hiç biri gerilla savaşını benimsememiştir. Bölgedeki çatışmalarda sivil faşistlerle devrimciler arasında olan çatışmalardır. Devrimciler devleti hedef alan eylemlere yönelmemişlerdir. Sivil faşistlerle devrimciler arasındaki çatışmalarda, niyeti ne olursa olsun objektif olarak devlet hakem rolüne bürünmüştür. 12 Eylül'de birlikte yoğun operasyonlar başlayınca devrimciler zorunluktan dolayı dağlara çekilmişlerdir. Bu gerilla savaşını benimsememe biçiminde değil koşulların dayatması sonucu olmuştur. Gerilla savaşı perspektifi olmadığı içinde başarılı olunmamıştır.

Bizim tarzımız merkezi devlet otoritesi başta olmak üzere karşı devrimci güçleri imhaya yöneliktir. Burada merkezi görevimiz gerilla savaşıyla başaracağız.

Halkın bakış açısına gelince, diğer örgütlerle bizi pratiğimizle kıyaslamaktalar. İlk anda bizden çekimmiş olsalarda kararlılığımız karşısında bir çok yerde "Keşke eskiden de böyle mücadele verileseydi devrim olurdu" dediklerini duyuyoruz.

— Gelirken uğradığınız bir köyde, köylüler; Dumanlı Dağına, Baba ERDOĞAN'a atfen "Baba dağı" adını vermişler. Bu da gösteriyorki halk sizi sahipleniyor. Bölgede gerillayla birlikte yeni değerlerin oluşmaya başladığını söyleyebilir miyiz?

— Yeni olan eskiyi dağıtarak, yıkarak, geliştir, güçlenir. Gerilla kendisiyle beraber kendi değerlerini halka taşır. Size bir örnek vereyim:..... Köyünde hiç tanımadığımız bir eve girdik. Ev halkı bizi görünce oldukça şaşırıyor ve korktu. Ancak biz sabırla devrimci ve halkın dostu olduğumuzu anlattık. Samimi, sıcak ve doğal tavırlarımız onları etkiledi. Onlar da konuşmaya, sorunlarını anlatmaya başladılar. Orta dereceli bir okulda öğrenci bir bayan tüm içtenliğiyle "niçin terörist olduğumuzu, kendilerini öldürüp öldürmeyeceğimizi" sordu. Ona kendimizi, halkımızın ve kendilerinin durumlarını anlattık. Öyle sıcak bir ortam oluştu ki gitme zamanımız geldiğinde o küçük bayanın gözleri dolu dolu olmuştu. Bize tekrar gelmemizi ısrarla söylediler. O köye tekrar gittiğimizde o ailenin yanına uğradık. O küçük bayan bize süpriz hazırlamıştı. Süprizi de bizler için yazdığı güzel şiirlerdi.

— Dedikim gibi halk yeni değerleri bağrına basıyor. Almus'ta bir köylü bize "Baba Dağındaki sivrisinek bile adamı mahveder." demişti. Biz anlamazdan gelip, baba dağının neresi olduğunu sorduğumuzda Dumanlı Dağına bazı arkadaşlarımızın Baba Dağı adını taktığını söylediler. Bunlar bir kaç örnek. En önemlisi gerilla ile birlikte halk sömürüldüğünün, horlandığının bilincine vardı. Şimdi gerilla onlara savaşmayı öğretiyor, öğretecek. Zaten en güzel de bu. Halkın kendi gücünün bilincine varması. İşte biz bunu başarıyoruz.

— Bölgede sizden başka gerilla savaşı yürüten hareket var mı? Varsa onlarla hiç tanıştınız mı?

— Biz başka hareketten arkadaşlarla karşılaşmadık. Tokat'ta faaliyet yürütenleri kesin karşılaştık. Ancak DS'li arkadaşların Aybastı'da yakalandığını ve Sivas'ta çatışma çıktığını, iki DS'li arkadaşın şehit düştüğünü öğrendik. Ancak orada da o arkadaşlarla karşılaşmadık karşılaşmayı istedik.

— Son söyleyeceğiniz bir şeyler var mı?

— Türkiye devriminin yolu halk savaşından ve bu özgülde de gerilla savaşından geçer. İşçileri, köylüleri ve halk gençliğini TİKKO saflarında savaşmaya bekliyoruz. Komprador-patron ağa devletini yıkp Demokratik Halk İktidarı'nı kurmak için savaşmak isteyen herkesi saflarımızda görmek istiyoruz.

Herşeyin ancak zıddıyla varıldığı yaşamda ideolojilerde ancak karşıtlarıyla varılabilir, gelişebilir, dönüştürülebilir. Bu böyle düşünmemek daha baştan savunulan ideolojinin bilimselliğini zedeler. Gelişip güçlenmesi önünde engel olur ve karşıtlarının saldırıları karşısında donanımsız bırakır. İkincisi de, ideolojiyi soyut bir olgu olarak varsayan ve kendisini var eden toplumsal yaşamın belirleyiciliğini reddederek onu anlamsız dogmalar yığını haline getirir. Dolayısıyla da yaşamı kavrayıp ona müdahale ederek istediğimiz yönde değiştirmemizin önüne engel olarak çıkar. Bütün büyük laflarına ve iddialarına karşın ideolojiyi bir reçete gibi her olgu karşısına ve bütün zaman dilimleri içinde aynı şekilde çıkararak aslında değiştirmenin, müdahale etmenin önüne bizzat ideolojinin kendisini engel olarak dikmekle yüzyüze kalır. Bu nedenle de proletaryanın ideolojisini reçete gibi ele alıp, her zaman ve koşulda çözüm arayan anlayışlara ustalar, "Marksizm dogmalar yığını değil, eylem kılavuzudur" diye yanıt vermişlerdir.

Burada ideolojinin politikayla bağlantısından da söz etmek gerekiyor. Zira ideolojiler kendilerini somutta politik anlayışlar olarak ifade ederler. Devrim için zor'un zorunlu olduğunu ifade eden Marksist anlayışla, uzlaşmalar ya da oy (seçim) yoluyla devrimin yapılabileceği anti-Marksist anlayış kendisini devrimin yolu ve buna bağlı olarak devrimin güçleri, araçları ve mücadele biçimleri konusundaki zıtlıklarda gösterirler. Bu nedenle ideolojik saptamanın olup olmadığını en iyi anlamanın yolu teorik görüşlerinin, tahlillerin doğruluğunun ML-MZD bilimi ışığında süzgeçten geçirilmesi ve pratiğine bakılmasıdır. Ve rahatlıkla söyleyebiliriz ki ideolojik mücadele, politik mücadelelerin tam da kendisi ancak daha çok anlayışların çarpıştırılması sürecidir. Birbirinden kopuk olarak ne tek başına siyasal mücadele ne de ideolojik mücadele düşünülemez.

Marksizm doğuş evresinde de dışarıya bir mücadele süreci geçirmiştir. Her yeni doğan şeyin karşılaştığı olumsuzluklarla o da karşılaşmıştır. Yeni şey, hele de toplumda yaşama damgasını vuran şeyle taban tabana zıt ve ancak onun yadsınmasıyla yaşam bulacaksa yeninin işi daha da zordur. Toplum tarafından kanıksanmış burjuva ideolojisinin temelden karşıtlığı olarak ortaya çıkan Marksizm de bu çatışma sürecini yaşamıştır. Paris Komünü deneyi, Sovyet Devrimi, Çin devrimi ve BPKD (Büyük Proleter Kültür Devrimi), Vietnam ve diğer devrimlerle pratik bir olgu ve etkin bir güç haline gelen Marksizm bu süreçte karşıtlarıyla çatışmada olumlu olanaklar ele geçirmiştir. Sadece zayıf durumdayken karşıtıyla mücadeleye önem veren sonrasında ise ideolojik mücadelenin önemini yadsıyan "Marksistler" marksizmin kuyusunu da kazmak zorundadır. Bir sapma olarak revizyonizm ve sonraları modern revizyonizm niteliğiyle kendini gösteren ideolojinin Marksizm-Leninizmle hiçbir ilgisi yoktur. Tam tersine her koşulda ideolojik mücadele anlayışına sahip olan ve modern revizyonizme karşı Marksizm-Leninizmin bayrağını dalgalandıran ve geldiği aşama itibarıyla Mao Zedung Düşüncesi olarak adlandırılan anlayış bugün Marksizm-Leninizmin ifadesi olmuştur. Mao Zedung, Marksizmin sadece doğuş ve gelişme süreçlerinde değil, kendisi için elverişli koşulların oluştuğu sosyalizm koşullarında da karşıtlarıyla

mücadele etmesinin zorunluluğu ve gerekliliği üzerinde önemle durur.

Burjuva idealizmine ve metafizik yöntemine karşı cepheden göğüze çarpan Marksizm aynı anda içinden çıkan saptamalara karşı da ideolojik mücadeleyi yürütmek zorunda kalmıştır. Ideolojik mücadelenin kılıcı keskindir, öyle de olmak zorundadır. Eğer II. Enternasyonalin saptamaları karşısında cepheden ve acımasız bayrak açılmamış olsaydı Marksizmin içinin boşaltılması ve burjuvaziye hizmet eder hale getirilmesi işten bile olmazdı. Özellikle Kautski'nin başını çektiği "Anayurdun savunulması" siyaseti ideolojik mücadelede mahkum edilmesi gereken bir olguydu. Emperyalist burjuvazinin, sosyal demokratların ve halkın emperyalist savaşa katılmaya evet dediği, savaş bütçesine oy vermeyen "vatana ihanet" olarak değerlendirildiği koşullarda ideolojik sağlamlık tam da önemini gösteriyordu. Rusya'da halktan dayak yeme, fakat yılmadan yine topluluk gördüklerinde savaş karşıtı ajitasyon/propaganda yapma noktasındaki ısrar komünistlerin ve komünist partinin ideolojik olarak kararlılığını gösteriyordu. Keza Alman Sosyal Demokrat Partisi (SPD) Marksizme ve dünya halklarına ihanet ettiğinde, Rosa Lüksemburg, Karl Liebknecht ve Mehring'in savaş bütçesine oy vermeyerek, "savaşı iç savaşa çevirme" siyasetine sarılmaları ve Rosa ve Liebknecht'in öldürülmelerine yolaçacak olan bu tutumda sonuna kadar ısrarlı olmaları onların ideolojik sağlamlığını gösteriyordu.

SAĞ VE "SOL" OPORTÜNİZM KARDEŞTİR

Bugüne kadar Marksist olduğunu söyleyen çeşitli sapkın akımlar ortaya çıkmıştır. Oportünizm bunlardan birisidir ve başka bazı saptamalara götüren basamaklardır. "Zor durumlarda, davranışlarını ahlak, ilkeleri ya da düzenli bir düşünceden çok kişisel çıkarlarına en uygun düşecek biçimde ayarlamayı yeğleyen tutum" olarak sözlükte ifadesini bulan oportünizm, salt düşüncüyü kendi çıkarına uydurmak olarak ele alınmamalıdır. Aynı zamanda, doğru düşünceleri dile getirir ve pratikte ona uygun olarak politik tavır almayan, örgütlenme yapmayan ve mücadeleye sözüne denk düşecek şekilde katılmayan anlayışlarda oportünizm olarak değerlendirilmek ve mahkum edilmek zorundadır. Sözle icraatın uyumsuzluğu da oportünizmdir.

Kendi içinde sağ ve "sol" diye niteleyebileceğimiz oportünizm, temel olarak gıdasını öznelci bakış açısından ya da başka bir deyişle subjektivizimden alır. Var olan gerçekliği gerçeklik düzeyinde değil de abartarak ya da küçümseyerek ele alan oportünizm, vardığı sonuçlarla hareket tarzını belirlediğinden yaşamla uyumsuzluğa da düşmüş olacaktır. Bazı reformların kapitalist toplumda yapılabiliyor olmasını aşırı abartarak düzenle uzlaşmaya ve düzen içi çözümlere yönelen ve: "Evrensel ve eşit oy hakkına sahip olduğunda, kurtuluşunun temel koşulu olan toplumsal ilke gerçekleşir" diyen ve "yüzyıl önce elde edilmesi kanlı devrimleri gerektiren reformları bugün oy pusulaları, yürüyüşler ve benzeri baskı araçları ile elde ediyoruz" (Sosyalizmin sorunları ve Sosyalizmin Ön Koşulları ve Sosyal Demokrasinin Görevleri) saptamasını yapan Bernstein'in sağ oportünizmle

Yaşamın kavranışı ve yeni insan - 2

İdeolojik mücadele kaçınılmazdır

revizyonizmin kardeşliğini gösteren bir örnek olduğunu görebiliyoruz.

OPORTÜNİZMİN SAĞ'I

Sağ oportünizm genel olarak düşmanın gücünü abartır, halkın gücüne güvenmez. Pasifisttir, uzlaşmacıdır, liberaldir. Marksizm-Leninizm Mao Zedung Düşüncesi biliminin kararlı bir şekilde altını çizdiği "düşman taktik olarak güçlü, stratejik olarak zayıftır" saptamasını güvenli bulmaz ve düşmanın taktik üstünlüğü onun stratejik beklenti ve istekleri üzerinde etkili olur. Yıkılmak yerine küçük bazı kazanımlarla yetinmek, uzlaşmayı tercih etmek yönelimine girer. Sadece gerçekliğin subjektif algılanmasına dayanmayan sağ oportünizm, belirlenen siyasetle birlikte siyasetçiyi de korkuya, yilgınlığa iter. Subjektivizm korkuyu, korku subjektivizmi besler ve ortaya çıkan tablo revizyonizme doğru yol alır. Sıra "yeniden gözden geçirme"ye gelmiştir. Ve sorun sadece taktiklerde sapma olmaktan çıkarak temel doğruların inkarına uzanır. Sağ sapma düzeyinde olduğu aşamada ideolojik mücadeleyle düzeltilmezse bu anlayış iyice pasifizmin batağına saplanır, hareketsizlik had safhaya varır. Artık bütün teoriler aslında savaşmamak üzere kurgulanmıştır. Sonrada yol onu "karşıdan savaş"a katılmaya kadar götürecektir.

Dogmatizme karşı mücadele adı altında kendisine Marksist etiketi takmak isteyen revizyonizm fazla da başarı şansı yakalayamaz. Yaşamın canlı pratiği onun dogmatizme değil aslında Marksizme, Marksizmin temel ilkelerine, karşı cepheden savaş açtığını kısa zamanda açığa çıkarır ve gerçekte dogmatizme karşı da kılıcın bir yanıyla mücadele yürüten Marksizmin keskin kılıcı karşısında ölümcül darbeler almakta kurtulamaz.

Lenin'in "objektif olarak onlar burjuvazinin bir siyasal müfrezesi, onun etkisinin taşıyıcıları, işçi hareketi içindeki ajanlardır" diye değerlendirdiği revizyonizmi Mao'da aynı şekilde tehlikeli bir akım olarak değerlendirir ve şu sözlerle dikkati onun üzerine çeker: "Revizyonizm ya da sağ oportünizm, dogmatizmden de tehlikeli bir burjuva düşünce akımıdır. Revizyonistler yani sağ oportünistler, Marksizme sözde bağlıdır; onlar da "dogmatizmi" eleştirirler. Ama aslında saldırdıkları şey Marksizmin özüdür. Marksizme ve diyalektikçe karşı çıkarlar ya da onları çarpıtırlar; demokratik halk diktatörlüğüne ve komünist partisinin önder rolüne karşı çıkarlar ya da onları zayıflatmaya çalışırlar; sosyalist dönüşüme ve sosyalist inşaya karşı çıkarlar ya da onları zayıflatmaya çalışırlar. Ülkemizde sosyalist devrimin esas olarak zafere ulaşmasında sonra bile boş yer kapitalist düze-

ni geri getirmeyi umanlar ve işçi sınıfıyla ideolojik cephe de dahil olmak üzere her cephede mücadele edenler hâlâ olacaktır. Revizyonistler bu mücadelede onların sağ koludur." (Mao Zedung Seçme Eserler 5. Aydınlik Yayınları, sf. 471).

OPORTÜNİZMİN "SOL"U

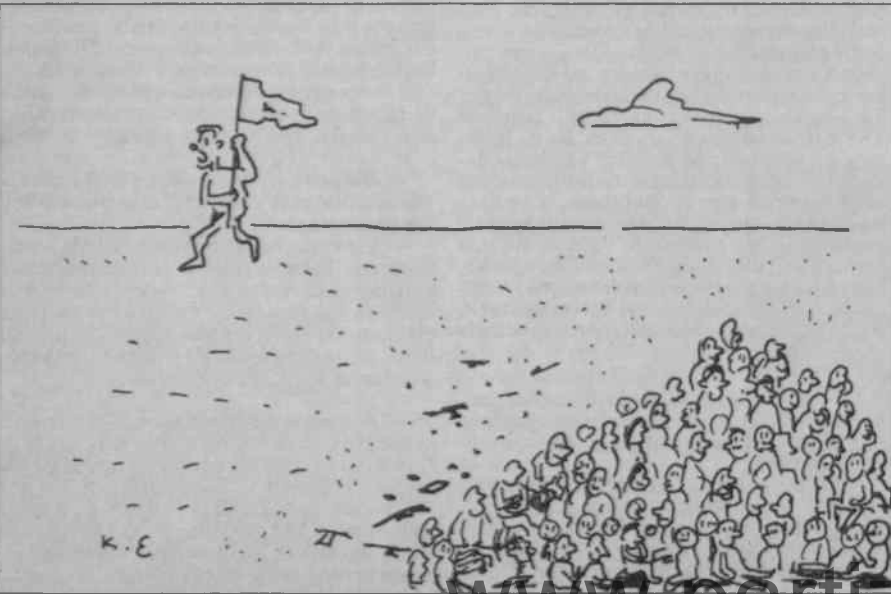
"Sol" oportünizm ise, her ne kadar "sol" lafızlarla anılsa ve "sol" çıkışlarla kendisini gündeme getirir de vardığı nokta sağ oportünistlerin olduğu nokta olmaktadır.

Genel olarak, düşmanın gücünü küçümseyen ve kendi gücünü aşırı abartan "sol" oportünizmde -aslında kitlelere güvensizlik duyarak- politikasını bu aşırılıklara dayandırarak saptadığından; kitlelere güvenmemek ve onlardan kopmak, birkaç kahramanla işi götürmek noktasına kadar varır. Politikada uzlaşmadan, esneklikten nefret eder, sekte ve kırıcıdır. Politik belirlenmelerine ve hareket tarzına bu abartıcılık ve acelecilik damgasını vurduğundan yerli yersiz düşmanla "hesaplaşmaya" girer. Kitlelerden kopuktur. "Büyük" işler yaptığından kitlelere pasif konumda kalır. Sonuçta her "hesaplaşma"sında yenilerek kitlelerde davaya güvensizlik tohumları yaratır. "Düşmanın çok güçlü olduğu, yenilemezliği" fikrinin yaratılmasına ya da geliştirilmesine hizmet eder. Yumuşak ve esnek değil, sert ve katıdır. Esnemez, uzlaşmaz ancak kırılır ve kitlelerin yilgınlığa kapılmasına "istemeyerek" hizmet eder.

"Sol" oportünizm giderek dogmatizm noktasına varır ve gerçeğin subjektif (kendisi açısından abartılı) ele alınışı noktasıyla genel doğruların aynı şekilde algılanıp her koşul ve zamanda aynı davranış tarzına girilmesi anlayışı bütünleşir. Artık neredeyse güncelin değerlendirilmesine de gerek duymaz. Saptanan yöntem ve genel politik doğrular yeterlidir.

Ve sağ oportünizm ile revizyonizm dogmatizmin imdadına yetişir. Pasifizm, yilgınlık ve temel doğruların reddini Marksizm adına eleştirir; pasifizm karşısında radikalizmin, revizyonizm karşısında Marksizmin temsilcisi gibi davranmaya çalışır. Belli bir "haklı" pozisyonda bulur bu süreçte. Ancak Marksizmin "somut koşulların somut tahlili" ilkesi ve "devrimin kitlelerin eseri" olduğu tezleri karşısında fazla da tutunacak bir dal bulamaz. Subjektif zeminde tutunacak fazla gücü yoktur.

Ülkemizde ML söylemin "sol" oportünistlerce de kullanılıyor olması ve bir noktada kitlelerin tepki duygularına hitap ediyor olması nedeniyle "sol" oportünizm sağ oportünizmden iyidir" gibi bir anlayışın gelişme zemini vardır/ve belli oranda bu anlayış mevcuttur da. İlk bakışta sempati toplasa da getireceği olumsuzluklar ve yayacağı yilgınlık ve güvensizlik tohumları nedeniyle sağ oportünizm kadar

Türkiyede 1 Mayıs denildiğinde akla ilk gelen Taksim'dir. Çünkü Taksim birçok kez kanla yoğrulmuş ve 1 Mayıs'a sembol olmuştur.

12 Eylül yasağı 1989'da burada aşılma çabaları ve 1990 direnişine sahne olmuştur.

Doğal olarak mücadelenin geliştiği dönemlerde köşeye sıkışan burjuvazi tavizkar davranır. Ancak yenilgiyi hazmedememenin yarattığı ruh haliyle hareket ettiklerinden daima, durumu kendi lehine çevirmeye çalışır.

Baskı ve zulmün döngüsünde gelişen halk muhalefetini köreltmek için yedeklerini demokrasi adına harekete geçirir.

Burjuvazi, uzlaşmacı reformist sarı sendika ağaları arasındaki çelişkinden de yararlanarak bu yıl 1 Mayıs'ın Taksim gibi sembolleşmiş alanların dışında kutlanmasına yeşil ışık yaktı. Böylece görev de kusur etmeyen Türk-İş ve DİSK işçi sınıfının gücünü bölerek, ayrı ayrı yerlerde 1 Mayıs kutlamaları düzenledi.

İşçi sınıfını sendika ağalarının eline teslim etmeyen sınıf bilinçli proletarya, doğru tavrını koyarak Şişli Abide-i Hürriyet Meydanı'ndaki gösterilere katıldı.

Bu birkaç açıdan önemlidir;

1- Uzun yıllardır Türk-İş içinde mücadele edilerek elde edilen mevzilerin olması,

2- İşçi sınıfının ezici çoğunluğunun hala Türk-İş bünyesinde örgütlü olması,

3- Türk-İş'in 1 Mayıs'ı devlet törenine çevirme planının olması,

4- Bunlara bağlı olarak bu alanda kızıl 1 Mayıs'ı özüne uygun kutlamak ve "işçi dostu" kesilen sendika ağalarını teşhir etmek.

Nitekim, Abide-i Hürriyet Meydanı'nı dolduran işçilerin hep bir ağızdan "1 Mayıs kızıldır kızıl kalacak, 1 Mayıs'ta Taksim'e, Kahrolsun sendika ağaları" gibi sloganlar haykırması, İstiklâl Marşı'nın kesilmesine neden olmuş ve böylece daha işin başında Türk-İş ağalarının hevesi kursağında bırakılmıştır. Psikolojik üstünlüğü ele geçiren devrimciler karşısında aceze düşen Türk-İş başkanı Bayram Meral, "12 Eylül işçi haklarını gasp etti, 1 Mayıs yasallaşmalıdır" şeklinde konuşmak zorunda kaldı.

Devrimci çoğunun iktidarı hedefleyen sloganlarda ifadesini bulması ve 1 Mayıs'ın özüne yaraşır şekilde kutlanması devlet destekli Türk-İş yöneticileri-

Bilinç

Mahmut Dedeoğlu

1 Mayıs'ın ardından

ni oldukça rahatsız ettiğinden, kürsüdeki görevleri bitir bitmez alanı devrimcilere terk ettiler. Bu bir başarıdır.

Bu başarı, devrimcilerin uzun yıllardır Türk-İş içinde dişe diş yürüttükleri mücadele sonucu elde edilmiştir. Dolayısıyla kazanılmış bu mevzilerin korunması yerine, dar grupçu anlayışlar uğruna terk edilmesi, halinde sendika ağalarına rahat nefes alıracaktı. Zaten hakim sınıfların konfederasyonlara ayrı ayrı yerlerde miting izni vermesi devrimcilerin gücünü bölme amaçlıydı. Her ne kadar DİSK bu misyonu oynamaya çalıştıysa da pek başarılı olmadı.

DİSK yasallığını elde ettiği günden bugüne kadar, gerek çalışmalarıyla, gerekse mücadelesiyle kendisini işçiler için bir çekim merkezi haline getirmemiştir. Ve henüz işçiler üye olmak için DİSK'i aramıyor, DİSK işçileri arıyor. Dolayısıyla Pendik mitingi bir yandan DİSK'in diğer yandan SHP-CHP-SBP-STP-HEP gibi partilerin gövde gösterisi niteliğindedir.

Ayrıca kitle tabanından yoksun DİSK'in oyununa gelerek ona yamanan Kamu Çalışanları Platformu'na en güzel cevabı "işçi memur elele genel greve" sloganını Abide-i Hürriyet Meydanı'ndan haykıran işçiler verdi. Çünkü; "Türk-İş ve DİSK arasında

hiçbir fark yoktur, işçi sınıfının olduğu her alan örgütlenmek için aynı öneme sahiptir" şeklinde düz mantık yürüterek tabansız DİSK'i görememe yanlışlığına düşüldüğünden kitleden soyutlanmıştır. Yine aynı mantıkla hareket eden bir kısım sosyalist dergi çevresi de Pendik mitingine katılma yanlışlığına düşmüştür.

Nitekim "söz hakkımız var" diye mitinge katılan birçok kesime, DİSK ağaları, meydana PKK bayrağı açıldı diye alele acele mitingi bitirerek konuşma fırsatı vermemiştir.

İşçi sınıfının ancak yüzde 10'unu teşkil eden Pendik mitingi, ne 1 Mayıs'ı özüne yaraşır şekilde kutlamış, ne de sınıfa hizmet etmiştir.

Abide-i Hürriyet Meydanı'nda devrimcilerin insiyatifi ele geçirmesini hazmedemeyen sendika ağaları, alele acele meydana terk ederken, çevik kuvveti devreye soktular. Ve polis miting alanından yürüyüş halinde çıkan devrimcilerin üzerine saldırdı. Amaç, devrimcileri kitleden soyutlamak ve Taksim Alanı'na yönelmelerini engellemektir. Tüm bunlar Türk-İş mitinginin devrimcilerin insiyatifine geçtiğini gösteriyor. ML'lerin devlet destekli Türk-İş'te önemli mevziler elde ettiğini de kanıtıyor.

İşçi sınıfının 93 1 Mayıs'ında, İstiklâl Marşı'nı enternasyonalde susturarak, 1 Mayıs'ı gerçek anlamda sahiplenmesi ve Taksim Alanı'nı talep etmesi ileri bir adımdır. İşçilerin, bürokrat ve sarı sendika ağalarının gücünü bölmesine seyirci kalmaması, demokratik sendikal birliklerin yaratılmasının habercisidir.

Bunların yanısıra eksiklikler de vardı. Sınıf bilinçli işçilerin esas gücünü harekete geçirmede yetersiz kalması, bir olumsuzluktu.

Devrimci sloganların miting alanında hakim olması nedeniyle sendika ağalarının polisle işbirliğine girerek yaratabilecekleri provakasyona karşı kitleler hazır tutulmamıştır.

Dolayısıyla, miting bitiminde polis saldırısını geri püskürtmede yetersiz kaldı.

İşçi sınıfının mücadelesinin gelişmesi, silahlı mücadelenin önemini giderek daha çok dayatmaktadır. Zira TC.'yi sıkıştırarak iki önemli güc; dağda gerilla, şehirde işçi sınıfıdır. Önümüzdeki süreç bunun için elverişlidir.

Tüm Sağlık-Sen Bakırköy Şubesi'nin Kongresi

Tüm Sağlık-Sen Bakırköy Şubesi 1. Olağan Genel Kurulu, 8 Mayıs'ta Bakırköy'deki Hava-İş Sendikası binasında yapıldı.

Sendikanın toplam 56 delegesinin 51'i oylamaya katıldı. Kongre sonucu yapılan oylamada Hüseyin Balcı şube başkanı seçildi.

Tüm Sağlık-Sen'in İstanbul'daki diğer şubelerindeki kongrelerle kıyaslandığında Bakırköy şubesi kongresi sakin ve olumlu bir hava içinde geçti. Saat 10.00'da başlayan kongrede divan üyelerinin seçimi yapıldı. Divan üyelerinin seçiminden sonra, saat 13.00'e kadar eski şube yönetiminin faaliyet raporu ve diğer sekreterliklerin faaliyet raporları okundu. Genel olarak eski yönetime fazla eleştiri yapılmadı. Ancak Mali Rapor hakkında eleştiriler getirildi.

Saat 14.00'te yeni yönetim adayları kendilerini tanıtmaya başlamaları yapıldı. Ardından seçim kurulu belirlendi. Divan, seçim kuruluna görevini devrettikten sonra seçime geçildi.

Kongrede rekabet yoktu çünkü eski yönetimin icraatları olumlu bulunuyordu. Bu nedenle seçime tek liste sunuldu. Liste tamamen eski yöneticilerinden oluşuyordu... Sadece sosyal işler sekreteri olarak faklı bir isim önerilmişti. Yapılan seçimde eski yönetim yeniden seçildi.

Ali Kayabulut
(Genel Sekreter)
Nazlı Top
(Örgütlenme Sekreteri)
Kadriye Keseryay
(Eğitim Sekreteri)
Gülfidan Turgut
(Mali Sekreter)
Perihan Üge
(Basın-yayın Sekreteri)
Metin Ayyıl
(Toplusözleşme Sekreteri)
Metin Ulusoy
(Sosyal İşler Sekreteri)
Hatice İldan
(Hukuk Sekreteri)

KARACA'DA ASKER KÖKENLİ İDARE AMİRLERİ VE KIŞLA DİSİPLİNİ

"Ha temsilciye gitmişsin ha patrona!"

İstanbul, **Ozgür Gelecek/Suna Şimşek** 19 yaşında. Topkapı'da kurulu Karaca Orme Sanayii A.Ş.'de 4 yıldır çalışıyordu. 30 Nisan günü arkadaşlarına 1 Mayıs'ı hatırlattı. Suna o gün arkadaşlarına şöyle bir konuşma yapmıştı: "Sendikamız da mitinge katılacak. Bu yasal bir bayram. Bizim de katılmamız gerekir. Bunu bize bahar bayramı olarak yaptırıyorlar. 1 Mayıs işçilerin bayramı. Kanmayalım. Yarınki mitinge hepimiz katılalım." Genç işçi, konuşması bitince idareden çağırıldı ve atıldığı bildirildi.

Şimşek'in çalıştığı Karaca'da 500 işçi çalışıyor. Bu işçilerin yüzde 90'ı kadın. Fabrikada örgütlü Teksif Sendikası Topkapı Şubesi işverenle işbirliği halinde olduğundan, bütün koşullar işverenin lehine. İşçilerin bir şikayeti olduğu zaman işyeri temsilciliğine gitmeye çekiniyorlar. Çünkü "ha temsilciye gitmişsin ha patrona!"

İşçilerin günde 300 adet mal (Triko kazak ürettiyorlar) çıkarması gerekiyor. Daha az kazak üreten işçiyi, fabrika müdürü Musa Oktay odasına çağırıyor ve "Helalleşiriz yoksa" diye işten çıkarmakla tehdit

ediyor.

Karaca'da aşırı baskı ortamı genellikle dışarıda pek duyulmuyor. İşçi Suna bunun nedenini şöyle açıklıyor: "Her yılbaşında bütün işçileri ve sendikacıları çok lüks otellerde ya da gazinolarda yemeğe götürüyorlar. Bizim arkadaşlar da ilk kez hayatlarında böyle yer gördükleri için diğer sorunları pek düşünmüyorlar." Bu yemeğin bedelini ise şöyle tanımlıyor: "İşçilere moral vermek sonra da daha çok sönmek!"

Karaca'da işçilerin başındaki şef, elindeki not defterine şunları yazıyor: "Tuvalete gitti... 15 dakika kaldı... İki kere tuvalete gitti... Su içti: Şu kadar süre...." Sabah 5 dakika geç gelen işçi o günü işe alınmadığı gibi 2 günlük yevmiesi de kesiliyor. Fabrikada asker kökenli idare amiri, Cumhuriyet gazetesini bile okutmuyor. "Bilinçlenirler(!) diye."

Bu ağır şartlara karşı, Karaca işçileri isyan etmek yerine, boyun eğip susmayı yeğlediklerinden işveren daha çok azgınlaşıyor. Bu koşullara sadece Suna değil, bütün işçiler hep birlikte karşı çıksaydı....

Suna Şimşek: 1 Mayıs'a katıldığı için işten atıldı.

HAVUTLU BELEDİYE BAŞKANI MUSTAFA ESENKURT:

"Belediye Başkanı değil imparator"

ADANA, Ozgür Gelecek/Adana'ya bağlı Havutlu beldesi Belediye Başkanı Mustafa Esenkurt'un 10 yıllık başkanlık dönemi boyunca Yarbaşı-Havutlu halkına hiçbir yararlı faaliyet göstermediği; tersine kendi, yakın çevresine yüklü nakitler aktararak daha büyük "görevlere" gelmelerini sağladığı söyleniyor. Bununla beraber kendi sermayesini kat kat artırdığı da mal varlığından anlaşılıyor. Bunun en somut örneği, E-5 karayolu üzerindeki kendisine ait Shell petrol ofisi.

Havutlu'da DDSB'li işçilerin anlattığına göre ANAP'lı belediye Başkanı Esenkurt kendisiyle uzlaşanları yükseltiyor, kendisine karşı çıkanları ise eziyor. Belediye içerisinde birçok yolsuzluk olayı mevcut olmasına rağmen bu yolsuzluklar hiç kimse tarafından açığa çıkarılmadı, bilenenler suskun kaldı. DDSB'li işçiler Esenkurt'un yolsuzluk ve talanlarına şöyle anlattı:

"Havutlu Belediyesi'nin tüm araçlarının akaryakıt teminini ve Esenkurt çevresine tahsis etti. Belediye'ye ait 1000 m2 boş alanı yine kendi yakın çevresine hah saha olarak tahsis etti. Hah saha 10 yıllığına ücretsiz verildi. Ve belediyenin imkanlarıyla ışıklandırıyor."

DDSB'li işçiler, Havutlu Belediye başkanının 10 yıllık belediye başkanlığının da "adeta imparatorluğa dönüştüğünü" nün altını çiziyorlar.

Ayrıca Esenkurt'un Havutlu Belediyesi'nde yürütmüş olduğu kum nakliyat işi çok düşündürücü olduğunu söyleyen işçiler, "Bu kum nakliyat işi DSİ'den

anlaşmalı olarak nehir yataklarından yapılıyor. Bu iş tamamen kendi çıkarları doğrultusunda yürütülüyor. İkinci petrol ofisi'nin inşasında kullanılacak kum ve kendisine çok yakın ağaların inşaatlarının kum ihtiyacı da buradan karşılanıyor. Bu nakliyat işinde belediyeye ait araçlar kullanılıyor. Çıkarılan kumun halka satış fiyatı ise oldukça yüksek" diyorlar.

Ayrıca Kürt kökenli işçileri ezme çalıştığını da belirtiyorlar. Havutlu halkı Kürt ve Arap milliyetlerinin yoğun olduğu bir yapıya sahip. Hangi milliyetten olursa olsun işçilerin çıkarları ortak olduğunu anlatan DDSB'liler "1990 yılında işçilerin sendikalaşması gündeme getirildiklerini, Belediye-İş sendikasına yapılan başvuruları Esenkurt tarafından büyük bir öfkeyle karşılandığını, sendika üyeliklerinin istifaya dönüştürüldüğünü vurguluyorlar ve işçiler arasında başkanın yaptığı ayrıma şu sözlerle değiniyorlar: "Esenkurt mezhep ayrımcılığını da körükliyor. Kendisine yakın olan veya uyum sağlayanların maaşları ödendiği halde, haksızlıklara karşı çıkan işçilerin maaşları, ödenek yapıldığı halde iki aydır ödenmiyor."

Havutlu Belediye Başkanı Esenkurt'un hakkındaki söylencelerle ilgili söyleşmek üzere kendisini aradığımızda önce görüşemedik "Azerbaycan gezisinden" dönüşünü bekledik. Başkan döndüğünde notumuzu aldı ve bizi aradı. Ve bütün bunların yalan olduğunu söyledi. DDSB'li işçilerin bize anlattıkları konular için "İspat edilmesi lazım" diyor Esenkurt. İşçiler arasında mezhep ayrımı yapmadığını odacısının da Kürt olduğunu, hatta dede tarafının da Kürt olduğunu söylüyor. Benzin istasyonu olduğunu doğruluyor.

Bakış

Muzaffer Oruçoğlu

Ehmede Xani'nin insan anlayışı ve özlemi

Ehmede Xani, Kürt derebeyliğinin, Osmanlı egemenliği altında, "hüküm feran" olduğu bir zaman diliminde yaşadı. Kürtlerin, feodal parçalanmışlık içinde, Arap dünyasını, acemi ve Avrupa'yı titreten, güçlü Osmanlı gürzü altında, bağımsızlık umutlarını tamamen yitirdikleri bir çağdı bu. Yapıtlarından, Xani'nin özgür düşünceli, cesur ve halk damarı güçlü bir ozan olduğunu anlıyoruz. Mem-u Zin'deki felsefi derinlik, Kürt halk ruhu ve estetik incelik, bizi hemen sarıp sarmalıyor. Binaltıyüzlü yıllarda yaşayan kafa gayet aydınlıktır. Arap ve Acem kültürünün tüm ortadoğuyu ezip geçtiği bir çağda, yapıtlarını Kürtçe yazan, hem de, "revaçtakiler için değil, Kürt çocukları için" yazan kafa alabildiğine aydınlıktır.

Evrene, yaşadığı çağın en ileri düşüncesiyle, sınırsız hayal gücünün gözüyle bakar. Ona göre şu evren, şu "kalıpsız, ölgüksüz ve pergelsiz olan" felek çarkı, "muazzam ve yuvarlaktır." Güneş, "Doğu şehsuvarı'dır." Onun etrafında, yörüngeleri sef gibi parlayan dokuz inci vardır. Sonra yıldızlar, "Birbirine katılmış inciler gibi olan yedili'ler" vardır. Büyük Ayı ya da Küçük Ayı takımları. Kürtlerin onulmaz acısını yüreğine gömen Ozan, bu yıldız mahşerine bakar ve şöyle mırıldanır dardını:

"Mümkün mü acep felek çarkından
Bizim için de çıksın bir yıldız
Bize yar olsun bahtımız
Bir defa da uykudan uyanıversin."

Yaşamın büyük sırrı, büyük yaratıcısı, anlamı ve belası olan insanı, nasıl görür, Xani? O'na göre insan, evrensel yaratılışın amacıdır. " 'Ol' ve 'Oldu' emrinin bir harfidir." Herşey insana tabidir. "Cisimler, maddeden resmedilmişlerdir." Ve "kutsallık, güzelliğin ışığındandır." Ozan'a göre insan, çeşitli bir varlıktır. "İnsanın kendisi hem karanlıktır, hem ışık." Bu noktada, insan ruhunu, aydınlığı temsil eden iyilik ile, karanlığı temsil eden kötülüğün çatışma alanı olarak gören Zerdüşt dininin etkisi altındadır Ozan.

Batıniler, insanı evrinin özüne yerleştirir ve tanrıdaki tüm güzelliklerin, insanada olduğunu inanırlar. Ozan Xani ise, "bütün insanların ve cinlerin yaratıcısı olan," tanrının, insanada ("ister inanan, ister inanmayanlar olsun") gizlediği inancındadır. İnsan,

tanrının aynasıdır. Tanrı, kendi varlığını ve güzelliğini ispat etmek için insanı yaratmıştır. Bu bakımdan, insan başta olmak üzere tüm yaratıklar, tanrının doğuş ufkudur.

Tanrıyı görkemli övgülerle yücelten Ozan, yüreğinde tanrıya karşı beslediği öfkeyi açığa vurmadan da edemez. Tanrıyı, aşık, dileksiz, "övünen ve nazlanan sevgiliye" benzetir. Acemlerin, Arapların ve Türklerin, ateşe aşık olan Kürtlere neler ettiklerini Xani çok iyi bilmektedir. Kürtlerin, islamaşmasından sonraki durumunu, kölelik boyunduruğunun ağırlaştığı bir devir olarak görür.

Ateşten yaratılan şeytanın, sonsuza kadar cehennem ateşine çarptırılmış olmasını kabullenemez. "Zavallı, günahsız şeytan," der. "Günde bin ibadet ediyordun, tanrıya" "Bir defa olsun secde etmedin, başkasının öngünde," diye yakınıyor. Ve Ozan ağıttan saldıramaz tanrıya. Ama şöyle mırıldanır:

"Hulâsa: Senin hikmetinden anlayan
Bir tek fert görmedik, maşallah!"

Ozan, şeytanın durumuyla, Kürtlerin durumu ara-

sında bir benzerlik mi kuruyor acaba? Kürtlerin cin tayfasından geldiğini söyleyen egemen kavimlerin inadına mı yapıyor yoksa? Bilemiyoruz.

Ozan, Peygambere övgüler dizerken, büyük yığınları, bilgileri, abidleri anlatır gibidir. Zaten O'na göre, "Bilginlerin hepsi peygamber gibidir." Betimlediği güç, "Çadırsız, hansız saraysızdır." "Mal mülk sahibi değil, iyilik sahibidir." Okuma yazma bilmediği halde, kamu öğreticisidir. Bağrı mı, sesi tüm dünyayı doldurmaktadır. "Davulsuz ve bayraksızdır." Ve içindeki o ateşli özlemi, şöyle ayaklandırır Ozan:

"İptal etti tüm dinleri ve de kitapları
Gösterdi herşeyin kanıt ve nedenini
Baktı ki dünya küfürle dolu
Çekti peygamberliğinden bir sofrayı
Yeryüzünde bulunan tüm halkları
Cömertçe o sofraya buyur etti."

Peki bu ayaklanmaya, bu iptal edişe, bu sofraya kurşana karşı çıkanlar kimlerdir? Hakan, Kayser, Kısra... Kitabın ve kılıcın, birbirinden koparılmaması gereken bu iki kutsal aracın, kudretine, dönüştürücü gücüne fena halde tutkundur Ozan. Cansızları konuşturan, bitkileri filizlendiren, hayvanları inandıran bir gün gücün derin özlemi içindedir.

"Kısacası: Dünya kılıçla ve iyilikle
İnsana ram olur, boyun eğer."

Dağların dumanlı atmosferinde yaşayan özgürlük aşığı bir ozanın özlemi, mevcut kölelik zincirinin kırılmasından başka ne olabilir ki? Halkın gücüne güvenen bu Ozanın bakışları ufuk çizgisindedir. Oradan çıkıp gelecek olan çobanın bekleyişi içindedir. Yediden yetmişe tüm boynu bükükler, aynı bekleyiş içindedir. Bir elinde kitap, diğer elinde kılıçla çıkıp gelmelidir öncü. O gelmeden, şöret şehrinin fethetmenin, himmet ülkesine boyun eğdirmenin olanağı yoktur. Kılıcın Kudretini, kalemin kadrini duyuracak, bildirecek olan odur.

Kaç bin yıldır, Demirci Kawa'nın, ufuk çizgisinden çıkıp gelmesini bekliyor, Kürtlerin boynubükükleri. "Sapıklık vadisinde başıboş gezen o büyük büyüücü, gülmüş sihirbazı dinleyin. Dinleyin ki, boynunuz dikelsin, akkorlanmış demir yumağı gibi ışığın kelleniz.

"TOHUM'A TÜRKÜ" ÜZERİNE KEMAL DİNÇ'LE SÖYLEŞİ

Halkla içiçe olmak sanatçıyı üretken kılar

ATİK'in katkılarıyla Türkiye'ye gelen Kemal Dinç-Fikret Oral ikilisi, Mayıs ayı içerisinde "Tohuma Türkü" isimli ilk kasetlerini çıkardılar. Gruptan Kemal Dinç'le Avrupa Temsilciliğimiz konuştu.

Özgür Gelecek: Tohuma Türkü adlı kasetinizin geçtiğimiz günlerde çıktı. Kasetinize bu adı verirken neden esinlendiniz?

Kemal Dinç: Kaset çalışmalarımız belli bir dönemin ürünüdür. Uzun zamandır bunun çalışması içerisindeydik. Sonra çalışmalarımız esnasında Muzaffer Oruçoğlu'nun "Tohum" adlı kitabıyla tanıştık. Burada Ali Haydar'ın vurulmuşu içeren konu bizi etkilemişti, Kitabın en duygu ve coşku verici konularından biriydi. Kasetimizde ki ilk türkümüz olan "Tohuma Türkü"nin etkileriyle müziğiyle ve içeriğiyle bu konuyu irdelemeye çalıştık. Böylece kasetimize bu adı verdik.

— Bu kasetin, kolektif bir çalışmanın ürünü olduğunu biliyoruz. Bu noktaya nasıl ulaştınız?

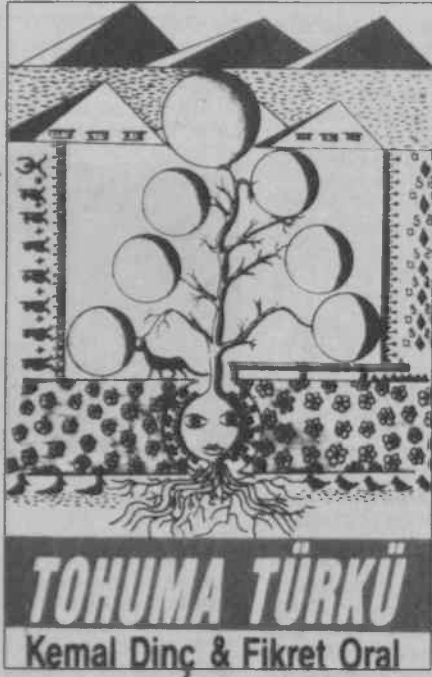
— Uzun zaman süren amatör sanat faaliyetinden sonra, kolektifizm gereksinimini kendimizde hissetmeye başladık. Hep beraberce paylaşma duyguları kabarmaya başlayınca bir araya gelerek çalışmaya başladık. Birimiz Fransa'da, diğerimiz Almanya'nın uzak şehirlerinde yaşadığımız için, biraz zorlandık. Ama gönüllüce bunu başardık. Çünkü beraberce paylaşarak türküler söylemek, yetenek ve düşüncelerimizi birleştirmek coşkulu bir şeydi. Kuşkusuz olumsuz şeylerde yaşadık. Ama bu kaçınılmazdı. Sorun bunları yenebilmektir.

— Sanatçı olarak, amatör ve profesyonel olma arasındaki çelişkiyi nasıl ele alıyorsunuz?

— Profesyonellik, amatör bir ruh gerektirir. Amatörlük, gelişmeye, öğrenmeye, yani üretmeye her zaman açık bir ruhtur ve bu ruhla profesyonellik daha bilimsel ve üreticidir. Kimi profesyonel geçinen sanatçılar vardır, ve bunlar amatörlerken uzaktırlar, geçicidirler. Ama amatör ruhla çalışan ve profesyonelliğe erişmiş sanatçı çok farklıdır. Örneğin, Vivaldi, Mozart, Beethoven vb. sanatçılar amatör ruhla üretirken, profesyonel bir sanat sürdürmüşlerdir.

— Her kültür ve sanat yapınının şu ya da bu sınıfların çıkarlarına hizmet ettiğini biliyoruz. Sınıfların örgütlü olarak çıkarlarını koruduğunu da biliyoruz ve bu tutumda sanatçının örgütlü olmasını savunuyoruz. Senin bu konuda ki düşüncelerin nelerdir?

— Eğer bir sanatçı, ezilen sınıf içerisinde

Kavgaya tuluşan hayatın başında bir adım.

yer almak diye bir sorumluluk taşıyorsa, bireycilik yerine kolektivizmi, kişisel çıkarı yerine ezilen sınıfın çıkarlarını savunması gerekir. Bu da örgütlülüğü gerektirir. Şayet sanatçı böyle bir gaye taşıyorsa, örgütlü olma sorunu yoktur. Bu yüzden ki kimi sanatçıya örgütlülük zor ve ağır gelebilir. Bunları doğal karşıyorum. Ama bir sanatçı insanların duygularını sömürerek ve onların duygu ve düşüncelerini kendi çıkarlarına alet ediyorsa, buna karşıyım.

—Devrimci mücadelenin mirasını sömürerek, tüccar sanatçı durumunda olan kişilerin gerçekten özgür olduğunu düşünür musunuz?

— Bunlar, yalnızlığı yaşayan sanatçılardır. Özgür değillerdir. Örgütsüz sanatçı, er ya da geç burjuvazinin kucağına oturur. Örneklerini yaşadık. Bu sanatçılar hızlı bir çıkış yaparlar. Ancak belli bir noktaya geldiklerinde, örgütlülük işlerine gelmez. Burjuvazi onlara güzel kapılar açmıştır. Şan, şöret kimliğini hediye eder. Lâkin sanatçı artık burjuvazinin ağılarına takılır. İşte bu temelde sanatçı, özgür düşünüşünü savunamaz. Bu anlamda sanatçı,

burjuvazinin çıkarlarını savunma doğrultusunda özgürdür. Buna da özgürlük denilirse.

— Kolektif bir sanat yaratmak için, kolektif bir örgütlülük ve çalışma gerekir. Sizin böyle bir kolektif örgütlülüğünüz yani grubunuz var mı?

— Biz olaya üç kişiyle başladık. ileride kadroyu genişletmeyi düşünüyoruz. Bağlı olduğumuz federasyon her ne kadar bu konuda bize yardımcı olduysa da bu sanatçıların örgütlenmesi bakımından yeterli değildir. Sorunu bu bağlamda ele almak gerekir.

— Türkiye'den geçtiğimiz aylarda döndünüz. Türkiye'deki durum sancı kimliğinizi nasıl etkiledi?

— Almanya'ya gelişimizden sonra, ilk defa üç aya yakın bir dönem Türkiye'de kaldık. Halkı, olayları çok yakından yaşadık. Devrimci kitlelerden bahsederek, Türkiye'deki insanlar çok daha özverili, kültürlü. Amacımız Türkiye'ye yönelmek, Teknik eğitimiz açısından bir müddet burada kalmayı düşünüyoruz. Gerçeklik sanatçının, olayların, halkın içinde olması, onlarla içi içe yaşaması daha verimli ve üretici olmasını getirir.

— Sen, amatör bir sanatçı olarak sanat çalışmalarını, üretimden kopmadan yürüttün. Ezen ve ezilen sınıf çelişmesini çok yakından biliyorsunuz. Bu durum sanatını nasıl etkiledi?

— Bu, çok zor bir işti benim için. Ama bir yandan emeğin sömürsünü yaşamak, bir yandan da bunun verdiği hıncı sanat yapmak çok faydalı oldu. Günlük yaşamımda geçimimi fabrika üretiminden sağlamak zorundaydım. Diğer yandan sanat çalışmalarını sürdürdüm. Kapitalizmin amacı, insanların tüm enerjisini ve emeğini sömürmektir zaten. İşimin yorucu oluşu, üretim dışındaki yaşantıma cılız bir enerjî bırakıyordu. Ama bunun karşısında azimli olmak gerekirdi. Bu, diğer demokrat-devrimci insanlar için de geçerlidir. İdeolojiye inanmak hizmet gerektirir, özveri gerektirir, can pahasına da olsa kavgaya gerektirir. Mao'nun dediği gibi "hiçbir şey zor değildir, eğer dorukları fethetme cesaretin varsa".

—Gelecekteki hedefiniz nelerdir?

— Amacımız, devrimci-demokrat halk kitlelerinin gözü kulağı, dili olmak. Tabii ki bunlardan çok dönekliğe ve kaypaklığa dikkat edilmesi gerek. Sanatçı her an kayabilir. Zaten zemini küçük burjuva sınıfına tekabül eder. O da kararsız bir sınıftır. Bizim de derdiniz böyle sanatçıların olmaları.

14 yıl aradan sonra Fatsa Halk Kültür Şenliği yapıldı

Fatsa Halk Kültür Şenliği 14 yıl aradan sonra 8-9 Mayıs tarihleri arasında Fatsa'da yapıldı. İstanbul, Ankara, Trabzon gibi illerden yüzlerce insanın Fatsa'ya akın ettiği bu şenlikte, Fatsa'lılardan gelen konuklarını evlerinde ağırladılar.

Polis Fatsa'nın giriş çıkış yollarında geniş güvenlik önlemleri aldı. Otobüsleri durdurulan devrimci-demokrat insanlar sıkı aramalardan geçirildiler.

Cem Sinamasında yapılan geceyle şenlik açıldı. Gecede Esenyurt Çocuk Korosu, Trabzon Halkevi, Alibeyköy Halk Oyunları ekibi sahneye çıktı.

İlyas Salman bir konuşma yaptı. Sosyal demokrat büyüğümüz de "kültür"e saygıda bulunmak için oradaydık. Gecede bir grubun kitlenin tepkisine rağmen belirlenmiş sloganların dışına çıkıp "Devrimci Yol" "Tek Yol Devrim" gibi sloganlar attı.

10 Mayıs parlar günü Fatsa'nın 12 Eylül öncesi son belediye başkanı olan ve 1985'te Amasya Askeri Cezaevi'nde kalp krizi sonucu ölen Fikri Sönmez'in Kabakdağı köyündeki mezarı başında anma yapıldı. Anmaya giden topluluğun polis tarafından kimlikleri kaydedildi.

Aynı gün Sahil Parkı'nda toplanan iki yüz kişi türküler eşliğinde halaylar çekti. Polis grubu müdahüle edince, bu tavır protesto etmek için grup oturma eylemi yaptı.

YDG ve bazı gençlik hareketlerinin yoğun ilgisini çeken şenlik gelecek yıl yeniden buluşma sözleri verilerek 9 Mayıs'ta bitirildi.

5. İstanbul Tiyatro Festivali

İstanbul Kültür ve Sanat Vakfı tarafından düzenlenen 5. Uluslararası İstanbul Tiyatro Festivali 18-29 Mayıs tarihleri arasında yapılacak.

Toplam 15 oyunun İstanbul seyircisine sunulacağı bu yılki Festivalde Avrupa sahnelerinde yaygın olan görsel ağırlıklı oyunlar ön plana çıkarılıyor.

Romanya, İspanya, Yunanistan gibi ülkelerin oyunlarının yanısıra Ankara Devlet Tiyatrosu'nda sahnelenmiş oyunlar da seyirci karşısına çıkacak.

İŞÇİLER TIYATRODA

Gorki'nin "Ekmek İşçileri" Kartal Sanat İşliği'nde

"Bana Marksist diyorsunuz elbet öyleyim... Ama Marks'a göre değil, hamurum böyle yoğrulduğu için... Kitaplardan çok ve daha iyi Marksizmi Kazandaki eski ekmek işçisi Semenov'dan öğrendim"

Maksim Gorki

Geçtiğimiz hafta Karaca Tiyatrosu'nda oynanan Gorki'nin *Ekmek İşçileri* adlı oyunun yönetmeni ve oyuncusu Çetin Etili ile bir söyleşi yaptık. Etili Kartal Sanat İşliği Tiyatrosu'nun yönetmeni. Bize tiyatronun geçmişini ve sanat anlayışını anlattı.

Kartal Sanat İşliği (KSI) Tiyatrosu 1982 yılında kuruluyor. "İşlik" Atölye anlamında. Aynı zamanda işçilerin giydiği iş elbisesi anlamına da geliyor. KSI'de 1982 yılından bu yana bir çok oyun sahneye kondu. Çetin Etili "1980 sonrasında siyasal, sosyal ve kültürel erzyonun yaşandığı o ortamda" önce çocuk oyunlarıyla başlıyor tiyatroya.

1985'te 100 kişilik oda tiyatrosunu oluşturuyorlar. Ve İsmail İşilsoy'un yazdığı *Masal* adlı çocuk oyunuyla ilkokullarda turnelere çıkıyorlar. Bir tiyatro salonu buluyorlar ve bu salonda sürekli oyunlarını sahnelmeye başlıyorlar. Yılmaz Onay'ın *"Şarkılarımız Ölmesin"* adlı çocuk oyunu ve İsmail İşilsoy'un "vur bir mastika" oyunu sürekli oynanıyor. Ancak bir süre sonra tiyatronun kirasını ödeyemedikleri için tiyatro binasından çıkmak zorunda kalıyorlar. Ve turneler başlıyor.

Artık çalışmalar bodrum katlarında, dostların boş dükkanlarda sürüyor.

Miodrag Bulatoviç'in *"Godot Geldi"* ve İsmet Kuntay'ın "403 Kilometre" adlı oyunlar buradaki provalar sonucu yaratılıyor.

Gorki'nin "Ekmek İşçileri" yapıtından bir sahne.

Fabrikalarda, İstanbul'un çeşitli semtlerinde gösterime giriyor. KSI, "403. Kilometre" adlı oyunla Avni Dilligil Jüri Özendirme ödülünü alıyor.

Çetin Etili'nin yönetmen olduğu KSI'de, tiyatronun ışık tesisatından dekoruna kadar oyuncuları çalışıyor. Hem işçi hem oyuncu. Sahnedeki demir doğrama işlerine kadar bütün herşey oyunculara ait. Tiyatronun işçi kökenli bir çok oyuncusu var. İşçi dostları da çok. Bazen fabrikada çalışan işçi getirip maaşını bırakıyor. "Bana sonra ödersiniz" diye...

Devlet Konservatuvarı Tiyatro Bölümü mezunu olan Çetin Etili, 1985-1986 yılında devlete yardım için başvurduklarını anlatıyor: "Fakat bu dönem bütün tiyatrolara

yardım verildiği sadece KSI ile AST yardım alamadı."

"GÜDÜMLENMİŞ BİR KİTLE VAR"

Etili, tiyatro insanı insanla anlatan bir sanat dalı. Bunun için tiyatrodaki estetiğe çok önem verdiğini anlatıyor. Maddi çıkar için tiyatro yapmadığını ve yapılmaması gerektiğini anlatıyor. Yoz oyunların bolca üretildiğini, bunların sadece insanları güldürerek rahatlatmak için var olduğunu altını çiziyor Etili: "Bunlar belden aşağı espriyle tiyatro yapıldığını düşünüyorlar" diyor. Ve ekliyor "Adam sahnede 'orospu' diyor herkes güllüyor. Çünkü güdümlenmiş bir kitle var. Ne verisen onu alıyorlar.

SANAT VE POLİTİKA İLİŞKİSİ

"12 Eylül sonrasında, insanın insana yabancılaştığı bir ortamda İsmet Kuntay'ın "403. kilometre" oynadık. Bu oyun yol işçilerini anlatıyordu. Sonra İstanbul'un bir çok semtinde oynadı. Eyüp'te oyunumuz polis tarafından yasaklandı." Burada sanatla politika ilişkisinden söz ediyor ve ikisini birbirinden ayırmanın mümkün olmadığını söylüyor.

KSI'nin son oyunu "Ekmek İşçileri" Karaca Tiyatrosu'nda oynuyordu. Şimdi turneye çıkıyorlar. Oyun Çetin Etili tarafından oluşturuldu ve yönetildi. Bu oyun sırasında bir arkadaşının yaklaşımından çok rahatsız olduğunu anlatıyor KSI yönetmeni: "Eski solcu bir arkadaş bu oyunu eleştirdi. 'Kardeşim dünyada bir sürü değişimler yaşanıyor. Siz hala Gorki diyorsunuz. Aşın artık böyle şeyleri' dedi."

Etili, sahnede işçileri özellikle oynamak istiyor. Öğrenci olduğu dönemlerde de uzunca süre işçilik yaptığını vurguluyor ve ekliyor: "Gorki'nin en yoğun üretim ilişkilerini anlattığı roman *"Ekmek İşçileri"* Olayın tek mekanda geçmesi ayrı bir rahatlık. Bunun yanı sıra fırında hiç durmadan ekmeğin üretiliyor. Devrim var. Ekmeğin de benim için önemi var. Oldukça evrensel bir obje. Özgürlüğü çağırıyor."

Etili "Duvarlar yıkıldı diyorlar, sömürü kalktı diyorlar. Bu düzende sömürü biter mi hiç. Dünyamızda ekmeğin, sömürü kavgası hala bitmedi. Bu yüzden ekmeğin, özgürlüğün kaygısını verecek insanlar her zaman var olacaktır." diyor. Ve sınırsız, sınırsız bir dünya için tiyatronun da yapacağı çok şey olduğunu vurguluyor.

Ustalardan

İŞKENCE ALTINDA TÜRKÜ SÖYLEYENİN BALADI

Tekrarlamak gerekseydi Bu yolu izlerdim tekrar Bir ses çıkar demirlerden Söylediği hep yarınlar

Doyarlar ki iki kişi Gece ona hücrelerinde Fısıldamıştı Teslim ol Hayattan bıkmışsın işte

Yaşayabilirsin yaşayabilirsin Bizim gibi yaşayabilirsin Söyle seni kurtaracak sözcüğü Yaşayabilirsin üstünde dizlerinin

Tekrarlamak gerekseydi Bu yolu izlerdim tekrar Demirlerden çıkan seste Dile geliyor yarınlar

Tek sözcük aralar kapıyı Açılır ve çıkarısın Tek söz yeter Malından olur cellat Açıl susam Aclarına son ver

Bir tek sözcük bir tek yalan Değiştirmek için yazgım Düşün düşün düşün düşün Sabahlar ne kadar tatlı

Tekrarlamak gerekseydi Bu yolu izlerdim tekrar Demirlerden çıkan sesi Duyar yarınki insanlar

Söyledim işte her şeyi Örneğe Kral Henri den Saltanatım için bir at Paris için dinsel tören

Yapacak şey yok Gitsinler Kanı üstüne dökülsün Buydu onun bütün kozu Bu mäsüm yokolsun ölsün

Tekrarlamak gerekseydi Bu yolu izler miydi tekrar Demirlerden yükselen ses Yarın yapacaklarım var

Louis Aragon- Mutlu Aşk Yoktur Adam Yayınları

Bunlar artık tartışılmalı

Yüzyıllardan günümüze değin sanat (özelde edebiyat), en tartışma götürür sorunların yer aldığı bir arenadır. Platon'un "YANSIMA TEORİSİ" yelekuşatılan ve en baskını olan "sanat anlayışı" çeşitli teknelerde yoğrulmuş ve sonuçta "burjuva gerçekçiliği", "sosyalist gerçekçilik" te somutlaşmıştır. Bu da sanatın ve sanatçıların yanlış anlaşılmasına yol açmıştır. Çünkü Marx ve Engels'te yorumlanan "yansıma kuramları" birçok kez çarpıtılmış, ortaya sağlam temelleri olmayan dogmatik düşünceler çıkmıştır. Oysa Lenin, "İnsan bilinci gerçekliği yalnızca yansıtmakla kalmaz, ama aynı zamanda onu yaratır da" diyordu. Bu şu demekti: Gerçeklik, onu ele alıp irdeleyen kişinin bilincinde yeni anlamlar kazanmalı. Ya da Aziz Çalırlar'ın yorumuyla: "Sanat, gerçekliğin yalnızca edilgen bir yansıması değil, ama aynı zamanda etkin bir biçimde yaratılmasıdır da."

Eğer iş sanatının üretimine düşünürsün, onun etkin yaratıcı gücünü sağlayacak malzemeyi de gerektirir. Bu da araştırmalarla sağlanır. Tanımların, akımların, terminolojinin ve diyalektik materyalizmin köküne dek inerek... Yoksa yüzeysel taramalarla veya kulaktan dolma sözlerle edinilen bilgilerle sadece gündelik dili doldurabilirsiniz.

Bugün ülkemizde şair ve yazar denilince "entel", "züppe" tanımlamaları sıfat olarak kullanılmaktadır. Hiç kuşkusuz ki sanatçının veya aydının korkak ve kaypak tavır bu tip adlandırılmaları gündeme getirmiştir. Ancak sürekli bir yenilgi ve yıkım ortamı halkı nasıl aynı konuma itmişse, yukarıda adını andığımız zümre de aynı konuma düşmüştür. Bir farkla:

Kitlenin en çok güven duyduğu, geliştirdiği bilinc ve pratiğiyle sosyalizmin önündeki kaleleri zorlamakta en büyük silahı elinde bulunduran sanatçı, bu silahı barlarda, bohem aşklarda ve uçuk yapıtlarda kırıltıyorsa, avantajlarının bir emekçiden daha çok olması ve bunları harcama yüzünden "entellik", "züppelik" yanında ahmaktığı da hak ediyor demektir. Çünkü Napolyon'un Fontana'ya söylediği gibi: "Eninde sonunda kalem kılıcı yenecektir. "Ve böyle büyük silahı elinde bulundurmağa sağa-sola yalpalayan insan körkütük cahildir"

Bir de okuduğu her metinde, düz yazıda veya şiirde "kan, barut ve kurşun sesi" arayan bizim arkadaşlara... Eğer ML anlamında "gerçekçi" ysek, bir tınak içindeki bu ifadeyle sanatçının işlevini YADSIYORUZ demektir. Çünkü eğer sanatçı, kurşunun bali-tik yapısını, silahın yivini bilseydi ve bunları açıklamaya dalsaydı "militanlık" ona daha da uyardı. Amaç, verilen mücadeleyi "kalem" denen en büyük silahla, renklendirmek. Kitlelerle iletişim kurmak, onları moralize etmek, sonuçta kurtarıcılarını tanıtmaktır. Tersi halde "vurdulu-kırdılı" Amerikan filmlerinin başka bir versiyonu olmaktan kurtulamaz.

Mao Zedung sosyalizm yolunda, sanatı ikinci cephe olarak görür. O zaman bize düşen görev (bir ML olarak) birşeyleri yeneden gözden geçirmektir. Bu köşe bundan sonra, bu tür tartışmalara açılacaktır. Şimdilik bir edebiyat dergimizin olmaması bizi bu kadarlık bir alanda sınırlı tutsa da kısa ve özlü düşüncelerinizi aktaran mektuplarınızı bekliyoruz.

Sevil Taylan

Solan fotoğraflarda renkleneler

Ressam Yusuf Doğan İHD etkinlikleri kapsamında bir resim sergisi açtı. Ressamın 1 Mayıs'ta açtığı sergide "Solan Fotoğraflarda Renkleneler" başlıklı görsel bir deneme olan kitabında bulunan resimlerine yer verdi.

1976 yılında Adıyaman-Besni ve çevresinden çektiği fotoğrafları pastel boyayla renklendirmesi sonucu oluşturduğu çalışmalara yer veren sanatçı: "Onlar fotoğraf ola-

rak kalsalar, o anla sınırlı kalacaklardı.

Fakat renklendirerek resim haline getirdiğimde; geçmişten geleceğe doğru bir duyguyu aktırıyordum. İşte, insanın enerjisini açığa çıkararak, harekete geçiren, yine insanın kendi müdahalesi oluyor. "Sanatın da gücü burada yatıyor" diyerek nedenini açıklıyor.

Ayrıca sanatın metalaştırılmaya çalışıldığını savunan sanatçı: "Sanat,

manevi bir örgütlenme aracıdır. Bunların maddi yapıya taşınması, maddi örgütlenmeler aracılığıyla olur.

Yani dernekler, sendikalar, partiler aracılığıyla. Sanatçı manevi yapıyı ören mimardır" diyor.

Yakın zamanda Diyarbakır'da da sergi açacağını belirten sanatçı iddia: yaşamın verdiği güç, halkın desteği, ilgisi olduğu sürece daha çok yerlere ulaşacağını.

5-9 MAYIS'DA GELENEKSEL ÇİNGENE BAYRAMI KAKAVA, HALKLARI KAYNAŞTIRDI.

Çingeneler, Kakava ve yoksulluk

Her yıl, 5-9 Mayıs'ta Kırklareli'nde yüzlerce çingene Şeytanderesi Mevkii etrafında toplanır. Çadırlar kurulur, ateşler yakılır. Geleneksel bir bayramdır Kakava Şenlikleri. 500 yıldan fazla zamandır kutlanır. Bayramda herşey bırakılır bir kenara. Yoksulluk 3 gün unutulur. Bu bayram da dereye elbiseleri ile giren çingeneler böylece "cinleri, perileri kovduklarına, günahlarından arındıklarına" inanırlar. (İlk yurtları Hindistan'dan II. Yüzyılda ayrılıp bütün dünyaya yayılmış olan bu esmer ırk göç ettikleri her ülkede horlanmış, resmi güçler tarafından baskıya maruz kalmıştır. Önceleri kendi istekleriyle yaptıkları göçler sürgün ya da tehcirlerle daha da artmıştır.)

Kakava'da, Şeytanderesi boyunca Romalı, Çingenesi, Alevisi, Pomaği kardeşçe eğlenirler. Yerli çingenelerle(Evi olanlar), çadırcılar(Çadırdı yaşayanlar) orada buluşur. Yerlilerle, çadırcılar aynı ırktan olmalarına

rağmen pek ilişki kurmazlar. Evde yaşamak "Çingelikten kurtulmak" gibidir onlar için. Sorunca "çingene değilim, Roman'ım" yanıtını verirler. 1950'lerde Bulgaristan'dan gelen muhacirler kendilerini "yerli" kabul eder. Ondan sonra gelenler ise "Dağdan gelip bağdakini kovandır."

Rüştü Aktar Lüleburgaz'ın Hamitabad Köyü'nden. Çingene bayramında Köfte satır. Çingeneler için Kakava, biraz da naylon, salyangoz toplamayı bırakıp köfte, bira satmak, "üç beş kuruş" kazanmak demektir. Davul- zurnacılar, halkacılar, tombalacılar, kaleciler daha karlı çıkar. Halkacı kız bir halkacı, 3000 liraya satıp, sigaraların üzerine atılır.

Rüştü Aktar'a göre, üç günlük şenlik boyunca kamyonlarca içki tüketilir. O gün adım başı, limon sandıklarının üzerine dizilmiş bira şişeleri görülür. Hem içer, hem satarlar. Birbirleriyle dost olur, birlikte Şeytan Deresi'nde çıplak ayakla tur atarlar. Yaktıkları ateşin üzerinden birlikte atlarlar. Oysa başka zaman bir çingeneyle selam vermek anlamsızdır. Çingeneyle dostluk kuranlar için söylenen "Bırak o şopar'ı be ya" sözü artık burada geçerli değildir.

Göçebe Çingenelerin tek sermayesi olan atlar, şeytanderesi kıyısında otlarken onlar "ilginç" işlerle para kazanmaya çalışırlar. Örneğin derme çatma yapılmış bir kalede bir çingene kızını görürsünüz? Annesi bağırır: "Biletler, beyler biletler." Sonra kızın annesinden bilet alan erkekler sıraya dizilir. "Gol atana bir marlboro beyler"

Sabahın erken saatlerinde Kırklareli'nin bütün ilçelerinden Şeytanderesi'ne doluşan çingenelerin, üç günlük şenlik boyunca akları hep mastıkada, eğlencede, türkü söylemekte. Levent Sunar "Biz çalgı sesi duyalım emen oynarız" der. Hiçbir mal varlığı olmayan çingeneler için yaşam bu gündür. Çingene olduğu için iş verilmeyen, bulduğu işte çok düşük ücretle çalışmak zorunda kalan (Hamide zenginlere ev temizliğine gider. Ayda 200 bin lira alır.) çingenelerin bu günü yaşaması, vur patlayıp çal oynaması bir kültür bir gelenek, aslında yüzlerce yıllık göçebelik bir kültürünün ürünüdür.

Çadırcılar dereye kurbağa avına çıkıp salyangaz toplarlar. Kırklareli'nin kenar mahallerinden biri olan Yayla'da yaşayan fakirler için naylon, tenekeler, demir toplama, kalaycı-

Göçebe çingenelerin tek sermayesi atarabası. Kakava bayramında naylon, kağıt, tenekeler toplamayı bırakıp atarabalarının arkasına doluşurlar. O gün Şeytan Deresi'nde yıkanıp günahlarından arınırlar.

lık "meslektir". Sevdiye Dublacı, topladığı salyangozları satmış, "ekmecliğini" alıp gelmiştir. "Te bedava" diye gelir Kakava ya. Ona göre "burada zengini tutarlar". Sevdiye, "kolega"lara kızır. "Onlar geldi bozuldu dirliğimiz." diye söz ettiği kolegalar, muhacirlerdir. Halklar arasında bu sürtüşmeler Kakava'da son bulur. "Burası te baştan bizimkilerindi. Sonra herkes geldi. kaynaştık bir olduk." Salyangoz toplayıcısı kadın "ölümün bir yere gömülür, düğünümüz bir yerde, neden ayrı olalım ki" diye sormaktan kendini alamaz"

Kakava şenlikleri boyunca ateşler yakılır. Çingene erkekleri çadırcı kızlarla bakışır. Aşık olabilir ama evlenemez. Evcilerin, çadırcı kızlarıyla evlenmesi yasaktır. Levent Sunar At arabası koşar. "Bak çingene geçiyor" sözünü duyunca çok kızar. Çingene olmayanlara "Gace" der. Bu ne demek diye sorulduğunda "gururlu, kendini beğenmiş"

der. Oysa "Gace" çingene dilinde "budala ahmak" anlamına gelmektedir.

Belediye başkanı Kadir Gökçe çingeneleri değil, zenginleri tutar. Belediye Kakava şenliklerinin adını "Karagöz" olarak değiştirmesine çok kızır halkacı Parlak.

Çingenelerin geleneksel Kakava Bayramında 4 yıl öncesine kadar Kırklareli'liler kendileri başlarına toplanır protokol, başkan, vs demeden sabahlara kadar eğlenirdi. Belediye başkanı Gökçe'nin sahiplendiği şenliğin yeni adı Karagöz Halk Şenlikleridir. Gökçe, Kakava'nın son gününde pop şarkıcılar çağırır. Bir de güzellik yarışması yapılır. Vali, emniyet müdürü boy gösterir. Sonra mersedesleriyle, korumalarıyla çekip giderler.

Devlet yoksuldan korkar. Kakava Şeytanderesi kıyılarında iki otobüs polis bekler. "Kavga çıkmasın" diye. Sonra "şüpheli şahısların kimliklerine bakılır.

Yerliler onlara "Şopar", onlar da yerlilere "gace" der

Umut Yayımcılık

İBRAHİM KAYPAKKAYA HAYATI VE MÜCADELESİ:	25.000 TL.
TOHUM:	50.000 TL.
YENİ BAŞLAYANLAR İÇİN MARKS:	16.000 TL.
SEÇME YAZILAR I	40.000 TL.
NENEMİN MASALLARI:	10.000 TL.
PARTİZANIN GÜNLÜĞÜ:	10.000 TL.
BAHAR ÇİÇEKLERİ VE KRAL:	4.000 TL.
YUNAN BIÇAĞI:	10.000 TL.
URMİYE MAVİSİ:	10.000 TL.
BEŞİKÇİNİN SAVUNDUĞU GÖRÜŞLER ÜZERİNE:	12.000 TL.
HABERLEŞME VE İLETİŞİM EMEKÇİLERİNİN SENDİKAL ANLAYIŞLARI:	3.000 TL.
GENEL GREV NEDİR?:	5.000 TL.
1 MAYIS HARBİYE DİRENİŞİ:	15.000 TL.
İŞÇİ SENDİKALARI TEMSİLCİLİĞİ VE GÜNÜMÜZ KOŞULLARINDAKİ SORUNLARI:	3.000 TL.
DEVİRİMCİ DEMOKRATİK SAĞLIK EMEKÇİLERİNİN SENDİKAL ANLAYIŞI:	10.000 TL.
ÜÇ BİN YILIN DESTANI:	20.000 TL.
KAHRAMANLIK KILAMLARI:	15.000 TL.
DEMOKRATİK LİSE MÜCADELESİ VE HALK DEMOKRASİSİNDE LİSE EĞİTİMİ:	5.000 TL.

UMUT YAYIMCILIK KİTAPLARI

Oğul Sââokak No. 16/2
Sultanahmet İSTANBUL
TEL: 516 25 38 FAKS: 518 23 23

Muzaffer Oruçoğlu

TOHUM

3. Baskı
ÇIKTI!

68 kuşağının dağa vuran ateşi, ML teorinin, özverinin ve cesaretin şafağı, gerçek kahramanlar ve gerçek olaylarla dokunan bir devrin ROMANI

Muzaffer Oruçoğlu

KAHRAMANLIK KILAMLARI

ÇIKTI!

Nihat Behram
Ser verip sır mermeyen komünist önder

İBRAHİM KAYPAKKAYA

ÇIKTI!

Muzaffer Oruçoğlu

NEWROZ

ÇIKIYOR!

D.D.S.B

Devrimci Demokratik Sağlık Emekçilerinin Sendikal Anlayışı

ÇIKTI!

Serdar Can

3000 YILIN DESTANI

ÇIKTI!

Serdar Can

NENEMİN MASALLARI

ÇIKTI!

Y.D.G

Demokratik lise mücadelesi ve Halk Demokrasisinde lise eğitimi

Meral Güneş

BEŞİKÇİ'NİN SAVUNDUĞU GÖRÜŞLER ÜZERİNE

TOHUM'A TÜRKÜ

Kemal Dinç Fikret Oral Kaseti

ÇIKTI!

18 Mayıs ağıtların değil kavganın şafağıdır!

Heryerde anılıyor adın: Emek, barikatını kurarken işçilerin kol gücüyle, bir daha bir daha toprağa düşen bedenlerin ardı arkası kesilmeyecek sloganlarında hayat kavga-ya duruyor: 15-16 HAZİRAN... Yoldaşlarınla birlikte en öndesin. Ardında, kızıl bayrak gibi dalgalanıyor halk... Gökyüzü toprağa düşüyor gümbür gümbür ayak sesleriyle. Dudaklarında bir partizan ezgi, gözlerinin yeşili kızıl ufukta... Gülümsüyorsun:

"Korkmuş olanlardan korkulacak olanlardan Hesap sormanın sırası geldi Saltanatları sona erdi çünkü onların."

Sonra üniversiteler, boykotlar, alanlar, toprak işgalleri... Fabrikalar: **MUTLU, EAS, GISLAVED..** ve tüm ülkenin atelyeleri, derslikleri, işlikleri, toprakları... Kitaplar, tartışmalar.. kuramların filizleniyor, sonra çiçeklenip kök salıyor Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşünce-si'nin yüzüçekli toprağına.

Örneğin, bir eylem yağmuru sonrası yedirenk açan gökkuşağının mavisi emekçilerin tulumuna sınıyor. Teori ve pratik kuramlarınla bitişiyor. Yağmur ve gökkuşağı gibi. Sınıf bilinci, yıllarca mavi yakasında savaşarak tuttuğu karanfil Mustafa Suphi'den sonra sana teslim ediyor. Yıl 1970, aylardan Nisan... İlyazla birlikte muştulanıyor halka: Karadeniz'e gömüldü sanılan parti genç bir solukla silkiniyor ve kalkıyor ayağa: **TKP-ML...** Silahlar çıkarılıyor gizlenildikleri yerlerden. İlk kurşun bir ihbarcıya ve başlıyor savaş: **BİZ İŞÇİNİN KOYLUNUN YİĞİT SESİYİZ-NAMLUYA SÜRÜLMÜŞ HALK MERMİSİYİZ!**

Usulca sokuluyorsunuz sofrasına halkın, soğuğu katık ederek ekmeğe. Yoldaşlarının yüreği ve gözü sende. Dağlara çıkma vakti geldi diyorsun: "**Çünkü umut dağlardadır.**" Son bir kez bakıyorsun sevdalına, o hüzünleniyor... Dağ ateşini kucaklar gibi okşuyorsun onun perçemini ve gamzesine bir öpücük kondurup, diyorsun:

"Bildiğim birşey varsa
Mavzerle direnmek ister dağlar
Hüzünle değil."*

Gerçek kavga başlıyor "**HAKLARIN VE HÂLKLARIN KIRILDIĞI BİR ÇAĞ-DA.**"** ve heryerde söyleniliyor: kah gül dalına kah bir kayaya bilincin sabırla kazanıyor adın: **İBRAHİM KAYPAKKAYA.** Yüzünde dağ çiçekleri zulumü kırıp büküyor. Yüzünde komünizmin sevecen gölgesi; yıkıp geçiyor yüzün kompradogrun, ağanın saltanatını. Mahir'ler, Sınan'lar, Deniz'ler ölüyorlar bir bir... Ağlaştan analarını gördükçe yol arkadaşlarının, sınıf kinin gürlüyor Munzur Dağları'nda ... Sokak aralarında vurulmuş devrimciler. Elleri kelepçeli arkalarında. Senin düşüncen son kelimeleriydi, yüzü koyun altıncağa uzanmış olanların, anılırken heryerde saygıyla adın.

24 Ocak... Ve düşerdi can yoldaşın karlar üstüne. Aaah o gecenin imansız-gri dağları... İt sürüsüne haraç-meizat pazarlamıştı patikaları: Başlarında Üsteğmen Fehmi. Sonra sürdürdüler seni de Kutu Dere-si'nin buzlu suyunda. Diyar-ı Bekir'de lime lime ettiler bedenini. Ey gülüm! Yazar mı haklı kavganın sözlüğünde sır vermek!..

Senden isim-adres soranları, Marx'a, Lenin'e, Mao'ya gönderdin: "**Ben proletaryanın ideolojisini benimsemiş, halkın kurtuluşunu savunan bir komünistim.**" Ve ekledin: "**Bu, faşizmin bir zulüm örneğidir ve faşistlerden halka zulmetmenin hesabı ergeç sorulacaktır.**" Bu sözlerinin dava dosyalarında kalacağını sanan cellatlar, ne kadar da yanıldılar.

Sen dağlara çıkardın. Gecenin imansız-gri dağlarına. Ayışığı tutup yamaçları düğümlerdi birbirine. Kaşlarını çatığında ateşler yanardı köşe bucak. Direncin bu

senin. Toy bir kartal gelip omzuna konardı. Bilerdi pençelerini kininle. İrgatların terini silerdin, çiftini sürerdin: öğretirdin, öğrenirdin emeği. Hep umuduydun güneşi sırtına vurup gelenlerin ve ölümün terisine atlayıp gidenlerin. Sabrın, çatılmış silahken Munzur akşamları... Yeraltındaydı kentteki yoldaşların. Bu

Bazı silahlar vardır ki, onu elinde tutanlar yenilmez bir güce sahip olurlar. Örneğin, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi böyle bir silahtır. Kitlelerin devrimci deneyimleri böyle bir silahtır.

Bazı silahlar vardır ki, onu elinde tutanlar, kendilerini yaralarlar: Yani silah geri tepen ve kendisini elinde tutanları vurur. İşte Kemalizm böyle bir silahtır!

yüzden gülüşen toprakların bağrında, ateşi tutacak çiçeklerin kökleri oluyordular. Hepsinin adları kodlanmıştı: Ali, Haydar, Muharrem, Meral!.. Sosyalizmin kızıl göklerinde kanat çırpınan deniz kuşlarının göç yollarıydı onlar. Ve çıkıyorlardı bir bir yeryüzüne. Yanardağ kraterlerin-

de birleşip patlıyorlardı. Alev yığını bilincin selinde akıyordu magma. Çıkıp diyor-du ki biri: "**Ne önemi var adımızın. Parti'mizin adıdır onurumuz: TKP-ML. Cigarasız nöbetlerin sabahında alnımıza konuk ediyoruz mermileri! Dedelerimizin kar-gecelerine, fırtına-boran düşüyoruz. Ve düşükçe, devrim marşları çınıyor düşlerimizde.**"

Ve her çatışmada haykırıyor hala İbo:

*günebakanlar bizim işiğimize çevirmiştir başlarını
bizsiz sığın önemi yoktur ikliminde mevsimlerin
biz bir karşı koyuyorsak zulme
bin yanıt alıyordur zaferlerden
ellenimizde halk savaşının meşalesi vardır
dağların yigit partizanlarının silahı vardır*

Heryerde anılıyor adın... Kürdistan'da, Türkiye'de. Silahlarla, grevlerle. İşliklerde, topraklarda. Kuramlarla, eylemlerle. İlke=Sosyalizm

İBRAHİM YOLDAŞ: İnci oluyorsak alınların terinde, güneş görmemiş tenimiz mermilerle parçalansa da, onurumuzdur senin adın ve gösterdiğin yol ışığımız.

18 MAYIS AĞITLARIN DEĞİL KAVGANIN ŞAFAĞIDIR!

Dersliklerdeki, varoşlardaki ve dağlardaki partizan yoldaşların

* Paul Euard
** Edip Cansever
***Safa Fersal

DEVİRİM İÇİN HER ZAMAN
OLECEKLER BULUNUR

...gider... gider. nice koçyigitler gider
Senin de içinde bir oğulun varsa çok değerlidir

Ey mavi gök! Ey yağız yer bilesin ki
Yüreğimiz kabına sığmamakta

Örsle Çekiç arasında yağrulduk
Hıncımız derya gibi kabarmakta

Bir başka yerde ise şu dörlüğü yazmıştı İbo:

"Demiri de, kömürü de sökeriz amman
Buğdayı da, pirinci de ekeriz amman
Faşizme içimizden kan damlayan kılıcı
Bir gün gelir kinimizi dökeriz amman

ÖLEN YOLDAŞLAR İÇİN

Siz ki canınızı verdiniz halkımız için
Siz ki her şeyinizi verdiniz bu kavga uğruna
Göğsümüzde onurla dalgalanan
Kavganın bayrağına siz ki al rengini verdiniz
Ey, ölümsüz halkımız için toprağa düşenlerimiz
Ey, yüce oğulları halkımızın
Gururla ve sabırla dinlenin şimdi
Kavganızı sürdürüyor yoldaşlarınız...
İbrahim KAYPAKKAYA

"... Demdir
Derya dibinde yangınlar.
Kan kesmiş ovalar üstünde Mayıs...
Uçmuş, bir küştüyü hafifliğinde,
Çelik kadavrası koruganların,
Ölünmüş, canım ölmüş,
Murad alınmış"

A.Arif

Bulunduğu her alanda düşmana karşı yüreğindeki sınıf kını ve zafere olan sarsılmaz inancıyla mücadele yürüten İbrahim Kaypakkaya, dostlarıyla tartışmalarda gösterdiği engin hoşgörü ve sabırla dikkati çekiyordu. O'nun ideolojik sağlamlığını sadece sır vermemesinde aramak, nedenlerini atlayarak sadece sonuçlarını görmek olacaktır. O nedenle bir kez daha diyoruz ki; "O'nun görüşleri sadece direnmek isteyenlere değil, sınıfsız toplum için savaşmak ve kazanmak isteyenlere gereklidir!..."

Direnişleriyle Yıldızlaşan Mayıs gülleri

"Dostlarımız düşerken boylu boyunca Ölmeyi öğrendik varoşlarında kentlerin Güneşin gövdesinde filizlendi onur Yürüdü umudun bir adım ötesine yürüdü kavga"

Mayıs...Kızıl Mayıs...

Devrim ve yüce komünizm kavgasında '73 Mayıs'ın 18'inde ölümsüzleşen yeşil gözlü komünist partizan İbrahim KAYPAKKAYA ve onun takipçileri Hasan Toy, Aydın Yıldırım, Kazım Çelik, İsmail Oral, Müslüm Emre, Hıdır Aykır, Ahmet Yavuz, Cihan Taş, Cihan Çelebi, Veli Geleş ve Ali Kayadoğan'ları; Nuhak şehitlerini; Diyarbakır zindanının "Dörtler"ini onurlu kavganın kızıl aydınlığında, zafere olan inancımızla bir kez daha saygıyla anıyoruz. Kavgamızda yaşayacaklar.

"Kanlı Hafta"

Paris Komünü, tarihte eşi bulunmayan olaylardan biridir. 18 Mart 1871'de devrimle gerçekleşen Paris Komünü; özgürlük, eşitlik ve dayanışma anlayışıyla (ve çalışanların yararına) emeğin yeni baştan örgütlenmesi üzerine kurulan, ezilen sınıf ve tabakaların ilk iktidar denemesidir.

Marks, Komün'den birkaç ay önce 1870 sonbaharında, hükümeti devirmek amacıyla yapılacak her girişimin, umutsuzluk yüzünden yapılmış aptalca bir deneme olacağını söyleyerek Parisli işçileri uyarıyordu. Ama 1871 Mart'ında iç ve dış baskılarla karşı karşıya kalmış olan işçi sınıfı silaha sarılmak zorunda kalınca Marks, geleceği pek umutlu görünmeyen bu devrimi coşkuyla selamlamıştı.

Ancak, dünya tarihinin ilk proleter devrimi sayılan Paris Komünü kalıcı olamamış, kurulduktan yetmişüç gün sonra 28 Mayıs 1871'de yıkılmıştır. Bu yenilgide, Paris'in iktisadi-sosyal yapısından kaynaklanan objektif koşulların, olumsuz subjektif koşullarla birleşmesi belirleyici faktör olmuştur.

Komün'ün hazırlıksız ve adeta kendinden bir eylem olması; hakim sınıflar

Kavganın Güncesi

düzenini her türlü kurum ve kuruluşuyla yıkıp yerine proletaryanın düzenini geçirmemesi; müttefikleriyle birleşmede yetersiz kalması ile Fransız ve Alman burjuvazisinin Komün'e karşı birleşerek saldırmasının yanı sıra; bir proletarya partisinin olmayışı. Komün yenilgisinin en önemli nedeniydi. Zira, Komün yönetimi, ideolojik-siyasi perspektif ve homojenlikten ve irade birliğinden yoksundu. Bunun, Komün'ün savunulmasındaki askeri vs. pratiklere de yansımaları, yenilginin önemli nedenlerinden biriydi.

Karşı-devrimci burjuva ordusu, Komün'e yönelik saldırılarında (kadınlar ve çocuklar da dahil olmak üzere) 40-50.000 dolayında Paris'liyi kitleler halinde katletti. Bir hafta süren bu akıl almaz vahşetin yapıldığı 21-28 Mayıs günleri tarihe "Kanlı Hafta" olarak geçti.

Vurulanlar "Yaşasın Komün" diye bağırıyor, teslim olmuyordu. 28 Mayıs 1871 günü, Komün'ün direnen son barikadı da düşmüştü. Karşı-devrim zafere kazanmıştı.

Komün'cülerin istediği, toprağın köylülere, aletin işçilere, işin herkese ait olmasıydı. Komün'cülerin bu eylem amacına ulaşamamış bile olsa, işçi sınıfı açısından, pratik iktidar deneyi niteliği taşıyor. Karşı-devrimci orduların "Kanlı Hafta" sürecinde yaptıkları kıyımlar, işçi sınıfının bilinçlenmesinde etken olmuş Komün olayı, işçi sınıfında bilinç sıçraması yaratmış; pratik dersleriyle proletaryanın sınıf bilimi olan Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi'ne de esin kaynağı olmuştur.

Paris Komünü, kendisinden 46 yıl sonra 1917'de başlayacak olan Proleter Devrimlerine, fırtına öncesinde çakan şimşekti. Komün yenilgisi: Proletaryanın burjuvaziye karşı verdiği mücadelede burjuva devlet aygıtını parçalamakla yetinmeyip, yerine kendi iktidarı olan proletarya diktatörlüğünü kurmanın bir zorunluluk olduğunu; proletaryanın bilimsel ideolojisiyle donanmış bir Komünist Partisi önderliğinin mutlak gerekliliğini; burjuva devlet iktidarının başlıca güç aletleri olan sürekli ordu ve polis teşkilatının dağılmasının gerekliliği; devrimci iktidarı koruması için proletaryanın ve halkın silahlandırılmasının gerekliliğini; proletaryanın, düşmana karşı, en geniş dastlarıyla birleşmesinin gereğini; burjuvazinin devrimi boğmak için nasıl da birleştiğini; devrimi, sonuna kadar, devrimci tarzda sürdürmenin gerekliliğini; objektif ve subjektif koşulların uygun olmadığı hallerde, devrimin yapılması da yaşayamayacağını ...vs...vs... gösterdi.

Paris Komünü'yle başlayan kavga bugün de sürüyor. Ve sınıflar var oldukça sürecek.

Peru Halk Savaşı'na Selam

Peru'da 1968'den beri iktidarda olan Askeri Faşist Cunta (AFC), oniki yıllık iktidarıyla politik olarak yıpranmış ve prestijini kaybetmişti. Peru Komünist Partisi (PKP)'nin başlatacağı silahlı bir mücadeleye karşı, cuntacılar devletin dizginlerini hemen ele geçirebilecek güce sahip değillerdi. Ote yandan, 1980'li yılların ekonomik kriz koşullarında, seçilecek yeni bir sivil hükümet de ülkeyi eskisi gibi yönetemezdi. Bu vb. olguların, halk savaşının başlatılması için çok elverişli bir konjonktür oluşturduğunu gören Abimael Guzman (GONZALO) önderliğindeki PKP, 17 Mayıs 1980'de halk savaşını başlattı.

PKP, burjuvazinin hiçbir zaman daha gelişkinine ulaşamayacağı halk savaşı stratejisi avantajını da iyi değerlendirerek başlattığı silahlı mücadelesi, Peru'daki diktatörlük tarafından kanla boğmak istendi; bunun için çalışıldı, çalışılıyor.

Peru'lu gençler, PKP önderliğinde iktidara yürüyor

Emperyalizme uşaklık yarışında it dalaşı: "27 Mayıs"

27 Mayıs dönemi, Türkiye'de burjuva demokrasisinin sınırlı kırıntılarının yaşandığı-istisnai- üç kısa dönemden biridir. İlki, "Kurtuluş Savaşı'nın hemenertesindeki TKP'nin henüz serbest olduğu dönemdir. İkincisi, ikinci dünya savaşından hemen sonraki TSEKP vb. partilerin kurulduğu, sendikal örgütlenmenin serbest olduğu kısa dönemdir. Üçüncü dönem ise, 27 Mayıs darbesinden sonraki kısa dönemdir.

Kemalist faşist diktatörlüğün tek partili iktidarından rahatsız olan komprador büyük burjuvazi ve toprak ağalarının Amerikancı kanadı, çok partili döneme geçişte siyasal örgütleri olan Demokrat Parti ile 1950'de iktidara gelmişti. Demokrat Parti iktidarı, uyguladığı baskı ve zulümlerle, CHP'nin tek partili iktidarı dönemindeki faşist uygulamalarından geri kalmıyordu.

Çok partili döneme geçişle iktidarı yitirmiş olan komprador büyük burjuvazi ve toprak ağalarının Almancı kanadının siyasal örgütü olan CHP, Demokrat Parti iktidarının faşist baskılarının kendilerine de yönelmesi karşısında "demokrasi" havariliğine çıkmış, orta burjuvazinin ve aydın gençliğin radikalleşen muhalefetini de kullanarak 27 Mayıs darbesini tezgahlamış; ve akabinde yeniden iktidara gelmişti. CHP'ye hakim olan komprador büyük burjuvazi ve toprak ağaları kliği, iktidarı ele geçirdikten sonra, 27 Mayıs hareketi içinde önemli bir rol oynayan orta burjuvaziyi, birdenbire karşısına almayı kendi çıkarlarına uygun bulmamış; orta burjuvazinin, 27 Mayıs Anayasası'na da giren bazı sınırlı demokrasi taleplerini de bu neden kabul etmişti.

Faşist Demokrat Parti iktidarı karşı, 27 Mayıs öncesinde girişilen demokratik mücadelenin hızı ve etkinliği, 27 Mayıs'tan bir süre sonra da devam etmiştir.

Ancak PKP, Başkan Mao'nun "Gerici devrimi kanla boğmak isterken hayal görmektedir; istediği kadar hayal görsün, istediği kadar kan döksün, bu amansız bir yasadır.

Böylece o her seferinde bizi, ilkelerimize daha sadık, daha bağlı hale getirmektedir ve kitlelere olan inancımızı pekiştirmektedir" belirlemesini tekrar tekrar tanıtlayarak, halk savaşı stratejisi doğrultusundaki planlarını başarıyla aşama aşama hayata geçirdi, geçirmeye devam ediyor.

Tıpkı PKP gibi, önderliğin, ideolojik-siyasi çizgiyi koruyup elden bırakmadan, sahip olunan siyasi strateji doğrultusundaki açık seçik planlarla ilerlenebileceğini ve "önem taşımayan" kan banyosuna karşı konulabileceğinin bilincinde olan Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist'de, önderlik ettiği Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu (TİKKO) aracılığı ile bugün Türkiye'de başlattığı halk savaşı güzergahında ilerlemektedir.

Peru ve Türkiye'deki halk savaşları şimdi zafere şifreli...

Fakat önderliği elinde tutan komprador büyük burjuvazi ve toprak ağaları sınıflarının siyasal klikleri, halk kitlelerinin ve milli burjuvazinin mücadelesinin hızını, önce yavaşlatmış, sonra da her türlü demokratik hakları çiğneyerek yarı-faşist veya faşist diktatörlüklerini adım adım gerçekleştirmişlerdir.

Esasta, faşist komprador büyük burjuvazi ve toprak ağalarının iki kanadı arasında gelişen bu it dalaşından galip çıkan Alman emperyalizminin uşağı kanadın siyasal örgütü olan CHP, düzenin içinde bulunduğu bunalımın faturasını Amerikancı kanat olan Demokrat Parti'ye çıkardı. Böylece hem gelişmekte olan halkın muhalefeti durdurulacak, ve hem de kendi iktidarını daha sağlamlaştıracak ve daha uzun süre iktidarda kalacaktır.

Bu it dalaşında darbeye iktidara gelen Milli Birlik Komitesi, geçmişin hesabını fatura ettikleri Demokrat Parti'lilerden Adnan Menderes, Fatin Rüştü Zorlu ve Hasan Polatkan'ı idam ederek halkın öfkesini boşaltmayı umuyordu. Bu yöndeki çabaları "27 Mayıs Anayasası"na da yansımıştı. "Demokrat" 27 Mayıs darbecilerinin oluşturduğu Milli Birlik Komitesi'nin sözcülüğünü Alpaslan Türkeş yapıyordu.

Pek çok "devrimci", "ilerici" çevrelerin önünde secdeye geldiği 27 Mayıs darbecilerinin Milli Birlik Komitesi devlet örgütlenmesini yeniden gözden geçirdi. Ve adeta restore ettikleri devlet yapısının başına "MILLI GÜVENLİK KURULU"nu getirerek Anayasa'yla kalıcılaştırdılar. Günümüzün TC. faşist diktatörlüğünün birincil kurmayları durumundaki Milli Güvenlik Kurulu'nun mimarı, işte bu "demokrat", "ilerici" 27 Mayıs'çılardır.

Türkiye'de sivil faşist hareketin lideri olan Alpaslan Türkeş, Milli Birlik Komitesi'nin sözcüsü olarak Türkiye Radyoları'ndan yaptığı, darbenin amacını ve niteliğini açıkladığı konuşmasında 27 Mayıs'ın emperyalizme uşaklık konusundaki sadakatini: "Bütün ittifaklarımıza ve taahhütlerimize sadıkız. NATO'ya ve CEN-TO'ya inanıyoruz" sözleriyle vurguluyordu.

Komuncular, yakalandıkları veya teslim oldukları yerde hemen kurşuna diziliyordu

Savaşan Kadınlar

Alman Komünist Partisinin, Uluslararası Komünist Hareketin ve kadın hareketinin özverili, çalışkan ve yaratıcı önderi Clara ZETKİN henüz gençecik bir kadın iken Marksizmle tanıştı ve son nefesine kadar Marksizme bağlı kalarak mücadelesine devam etti. Leibzig öğretmen okulunda tanıştığı Marksizm onun için artık bir yaşam biçimi olmuştu.

Özellikle kadın sorununa karşı duyarlı olan Clara bu uğurda hem burjuvaziye karşı hem de proletarya içindeki yanlış düşüncelere karşı yılmadan mücadele etti. "Ezilenlerin ezilene" olarak gördüğü kadının kurtuluşunun kilit noktası olarak kadının devrimci siyasete çekilmesi, partide, sendikada ve diğer tüm toplumsal kurumlarda yer alması gerektiğini savundu. Clara sosyal demokratlar için üvey evlat muamelesi gören kadınları proletaryanın bir parçası olarak kabul ettirdi. Tam da o dönemlerde Casalle'ciler "erkeklerin iş olanağını azaltıyor, ücretlerin düşmesini neden oluyor ve ahlaki değerleri zayıflatıyor" diye kadınların fabrikalarda çalışmasına karşı çıkıyorlardı. Bununla da kalmayarak kadınların gerici olduklarını düşünerek onlara oy hakkı verilmesine sendika ve partilerde yer almalarına da karşı çıkıyorlardı.

Kadınların kurtuluşunu ancak sınıfın

Sosyalizme adanmış bir yaşam

CLARA ZETKİN

kurtuluşuyla mümkün olduğunu düşünen Clara "burjuva hanımlarıyla proleter kadınları sözum ona birleştiren "yüce kardeşlik" üzerine sevgi gevezelikleri materyalist tarih anlayışının havasında sabun köpükleri gibi patladı" diyerek feministlerle olan net ayrımını ortaya koydu. Hele de emperyalist paylaşım savaşında feministlerin "anayurt savunması" kisvesi altında burjuvaziye destek vermeleri Clara'yı onlara karşı iyice soğuttu.

Sosyalist hareketin gelişmesinden korkuya kapılan Alman burjuvazisi Bismark önderliğinde "sosyalistlere karşı yasa tasarısı" çıkararak "sosyal demokrat ve sosyalist veya komünist amaçlı" her türlü

siyasal örgütlenmeyi yasakladı. Clara'nında içinde bulunduğu bir dizi komünist bu yasa karşı mücadele ettiler. 1878'de kabul edilen yasa 12 yıl sonra ortadan kaldırıldı. Bundan sonra Alman işçi sınıfı önemli bir sıçrama gösterdi. Sosyal Demokratların başını çeken Clara geniş bir kadın örgütlenmesine girişti. 1907 1. 1910 2. Kadın Konferansını topladı. Clara'nın önerisiyle 8 Mart dünya emekçi kadınlar günü olarak kabul edildi. Clara Alman sosyal demokrasinin kadın gazetesi Eşitlik'in 25 yıl boyunca yö-

netimini üstlendi.

Bir yandan sınıf mücadelesinin orta yerinde kavgayı sürdüren Clara bir yandan da hasta eşi ve iki küçük oğlununda sorumluluğunu üstlenmişti Clara koşullara kendini mahkum etmemiş, koşullara rağmen onları zorlayarak mücadeleye atılmıştı, hem de en ön saflarda. Oysa günümüzde çocuk sorununu yüzüne maske edinin mücadeleden çekinen ne de çok kadın ya da erkek vardır.

1917 Ekim Devrimini coşkuyla karşılayan Clara Almanya'da devrimin gerekliliği, zamanlılığı ya da zamansızlığı üzerine tartışmalar yapılırken o kesin ve net tavrını bolşeviklerden yana koydu. "Ekim Devrimi'nin dev çüsesi önümüzde duruyor. Ateşli soluğu proletaryaya haykırıyor. Varım varolacağım! beni izleyin!" dedi.

Clara 75 yaşındayken Sovyetler Birliği'nde yaşama veda etti. Wilhem Pieck, Clara için şunları yazdı. "Onun dinlenme nedir bilmeyen ruhu, hastalık ve yaşlılığın yeraldığı her türlü atılığa karşı baş kaldırıyordu. Beyninde ve yüreğinde yükü olan büyük enerji ZETKİN'in yaşamının son saatine kadar emekçi kitlelerin kurtuluş mücadelesinin büyük eserinde çalışmaya olanaklı kıldı. 75 yaşındayken ağır hasta olduğu halde Rusya'dan Almanya'ya gelerek gerici bütün tehditlerine rağmen Reichtag'ın açılışına katıldı. Ve şöyle haykırıldı: "...faşizmin tüm ülkedeki karşıtları, kanlı zulümle, terörle, açlık ve savaşla birleşmiş faşizm parça parça edilip yere serilmeden aramızdan hiç kimse dinlenme ve mola verme hakkına sahip değildir."

Hemşirelik Haftası'nın düşündürdükleri

Modern hemşirelerin öncüsü olan Florance Nightingale'in doğum günü anısına, Dünya Sağlık Örgütü 1954 yılında 12 Mayıs'ı Dünya hemşireler günü olarak kabul etti. Daha sonra hemşirelik haftası olarak kutlanmaya başlandı. Ülkemizde ise 28 yıldır kutlanılmaktadır.

Diğer günlerde olduğu gibi hemşirelik gününde de burjuvazi sorunun özünü kararmakta, içini boşaltmakta, göstermelik kutlamalarla işi geçiştirmektedir. Bir çok hastahane kutlama bile yapamamakta, devesa yaşanan sorunlar bir kaç hemşire ve yönetici arasındaki çelişki sorununa indirgenmekte, esas iyi geçinme nasihatları çekilmektedir. Esas iyi geçinme nasihatları çekilmektedir. Esas iyi geçinme nasihatları çekilmektedir. Esas iyi geçinme nasihatları çekilmektedir.

Cinsiyetçi işbölümünün en başında gelen mesleklerden biri olan hemşirelik, bir dizi ekonomik, psikolojik, sosyolojik ve biyolojik sorunu derinden yaşamaktadır. Hemşirelik, kadın sorununun her yönüyle, tüm ayrıntılarına kadar yaşandığı bir kurum niteliğindedir.

Bilgi, beceri ve yetenek yerine kadınlığı kullanması istenen, sürekli sevgi, saygı ve özveri beklenen hemşirelerin yetiştirme şartları ve içinde bulunduğu durum nedir? Bu bilinmeden yapılan her değerlendirme ayakta havada kalacak, tüm suç hemşirelerin kirliliğinde aranacak yada hayali beklentilere girilecektir.

Halk arasında "ne ekersen, onu biçersin" diye bir özdeyiş vardır. Bu özdeyiş tüm mesleklerde olduğu gibi hemşirelik mesleğinde de geçerlidir.

Her şeyden önce ülkemizde hemşirelik eğitimi oldukça yetersizdir. Nitelikten çok sayısal artışa önem verilmekte, diplomalı caşayışlar yetiştirilmektedir. Meslek öğretmenlerinin yetersizliğine araç, gereç ve kaynak ders kitaplarının da eksikliği eklenince durum daha da vahim hal almaktadır. Ayrıca YÖK'ün robot öğrenci anlayışına bir de salt kadınlardan oluşması nedeniyle rahibelik anlayışının eklenmesi sağlıklı bir eğitim ve ruh halinin oluşmasına engel olmaktadır.

Tüm kadınlar gibi evde mutfak, yatak odası ve çocuk üçgenine hapsedilen, sosyal

yönden gelişmemiş, teknik bilgisi yetersiz olan hemşireler mezun olduktan sonra da aynı zorlukları yaşamaktadırlar. Hizmet içi eğitimden uzak tutularak, sağlık sistemindeki yeni gelişmelere ayak uyduramayacak duruma gelmekte, emir komuta zinciri içerisinde doktorların ayak işlerinde, yaratıcılıktan uzak neredeyse sadece pansuman yapan, işine vuran konuma düşürülmektedir.

Bu sorunların yanısıra ücretlerinin düşük olması, yoğun çalışma koşulları, hemşirelik dışındaki işlerde kullanılmaları, sürekli sürgün tehdidi altında bulunmaları hemşirecilikte mesleki ilgisizliği yol açmaktadır. Bu ilgisizlik hastalarla olan diyaloga da yansımakta, yardıma, ilgiye ve şefkate en çok ihtiyaç duyulan bir dönemde bunları görememek hastaları daha da kötü duruma düşürmektedir.

Yığınla maddi ve psikolojik sıkıntı içindeki öğretmenlerin öğrencilerine yol göstericiliği ve yardımını ne kadar olursa, hemşirelerinde hastalarına ilgileri o kadar olur. Ama yinede her meslekten emekçiler koşullara boyun eğmemeli, düzenin istediği insan konumuna düşmemek için direnmeli ve çevresini olumlu yönde etkilemelidir.

Biyolojik ve psikolojik olarak sağlıklı bir toplumun varlığı yaşamın her alanında

kendini hissettirmektedir. Düzenin kendisi her an, her saniye çirkinlik üretmektedir. Bu da her an, her saniye çirkinliklere karşı mücadele etmeyi ve insana yararlı bir düzeni kurma sorumluluğunu beraberinde getiriyor, getirmelidir de.

Hemşirelik kadınların isteyerek yada istemeyerek en yoğun çalıştıkları mesleklerden biridir. Ve bu hemşireler bir dizi sorunla boğuşmaktadırlar. Bu sorunlarla baş etmede yada en aza indirmede en büyük görev yine kadınların kendisine düşmektedir. Bunun için de sorunların bilincinde olmak ve mücadeleye atılmak bir zorunluluktur.

Tüm Sağlık-Sen Kadın Komisyonu emekçilerinin hazırladıkları bültenle dile getirdikleri gibi "iş, aile, eğitim ve toplumsal yaşamın bütün alanlarındaki sorunlarımıza yönelik öz örgütlenmelerimizde yerlerimizi almadıkça, kadın sorununu aşmaya yönelik eğitim programları oluşturmadıkça, kadın komisyonları kurmadıkça, işyerlerimizdeki sorunlarımıza yönelik eğitim ve eylem programları üretip, hayata geçirmediğimiz, genel olarak sınıf ve cins olarak kurtuluşumuzun gerekliliğini yerine getirmedikçe egemen sınıfların bizi her gün daha gerilere iten çemberini kıramayız". Oysa bilmeliyizki üretken biziz ve geleceğin kendi ellerimizdedir.

Kitap

Kadın sorunu üzerine seçme yazılar

Clara ZETKİN

Kitap Clara Zetkin'in kadın sorunuyla ilgili görüşlerini bütünsellikli bir şekilde vermektedir.

Toplumun gelişme evresine paralel olarak kadının durumunda meydana gelen değişimleri berrak bir şekilde ortaya koyan Clara, anaerkl aileden sınıflı topluma geçişinde erkeğin fetihçi rolüne karşı kadının üretici ve varolanı koruyuculuğu üstlenmesiyle sonuçta "dünya erkeklerin evi oldu, evde ev kadınlarının dünyası oldu" diyerek kadının daralan, insanı bunalan Lenin'in deyişleriyle "aşagılaman" yaşamını gözler önüne serdi ve bu duruma isyan etti.

Köleci, feodal, kapitalist toplumda kadının var olan konumunu açıklayan Clara, sosyalizmde insanlığın kurtuluşu muhtusunu verdi.

"Toplumsal üretici olarak eşitlik aynı değer de olduğunu gösteren, ekonomik olarak kendi ayakları üzerine dikilen kadın, siyasi ve hukuksal olarak erkeğe eşit kılınmak zorundadır." diyerek olmasa gerekleri gösterdi.

Toplumun özgürleşme düzeyinin kadının özgürleşme düzeyine paralel olduğunu söyleyen Marks ile aynı anlayışı paylaşan Clara "insanlığın manevi gelişmesinin daha hızlı olmasının nedeni kısmen insanlığın yarısından fazlasının gelişmede bu denli geri bırakılmasında yatmaktadır. Genel olarak kadının düşüncesi burnunun ucunun ötesine yani ailesinden öteye geçmemektedir" diyerek kadınların içinde bulunduğu vahim durumu gözler önüne serdi.

Clara özellikle kadınlar için göklere çıkarılan "fedakarlık", "özveri", "incelik" vb. erdemlere karşı savaş açarak bunların ne anlama geldiğini kavratmaya çalıştı. Bu tür özelliklerini sadece ailesine karşı yönelik kadının "topluma karşı adeta canice bir egoizm içinde olduğunu" vurguladı.

"Genel toplumsal yaşamın dışında duran, toplumsal olaylara katılmayan ve ilgi göstermeyen kadına yeni toplumsal erdemler yabancı kalacaktır" diyerek gerçeği teslim etti.

"Annelik içgüdüğü bilginin eksik olduğu yerde yardımcı ve tamamlayıcı olmaktadır" diyen dar kafalılara karşı Clara toplumsal gerçekliği dayatmakta "Annelik sevgisi, içgüdüğü kördür karantlıkta el yordamıyla ilerler. O bilgi ve becerinin yerini hiçbir şekilde tutmaz. Esas mesele anneye tarafından eğitim değil, bilakis çocuğun gelişme kanunlarının bilinmesine ve gözetilmesine dayanan anlayışlı ve sevgi dolu bir eğitimidir." diyerek bilgi ve becerinin yaşamdaki değişirici dönüştürücü gücünü göstermiştir.

Cahil bir kadının topluma vereceği zararın yanında bilinçli bir kadın topluma vereceği yararın çok büyük olduğunu söyleyen Clara kadının "Buradayım ve insanları kendi görüşümce şekillendiriyorum" sözünü söyleyecek kapasiteye gelmesiyle özgürlüğe adım attığını söylemektedir.

Kitap burjuva kadın hareketleriyle sosyalist kadın hareketlerinin farkını ortaya sermekte, ulusal ve uluslararası kadın hareketinin gerekliliğinden söz etmektedir.

Ayrıca Clara kitapta Lenin ve Krupskaya ile ilgili anlamları dile getirmektedir.

Kitap her boyutuyla kadın sorununa ilgi duyanların beğeniyle başvuracakları bir kaynaktır.

DEVRİMCİ SOL'ULAR BERLİN'DE ÇATIŞTI: 1 ÖLÜ DAHA

Ercan Şakar'ın ölümünü taraflar anlatıyor

Haber Merkezi/1 Mayıs günü Berlin'de Devrimci-Sol'un iki grubu arasında çatışma çıktı ve Ercan Şakar adında bir devrimci Dursun Karataş grubunun sıkığı kurşunlarla öldürüldü.

Olayla ilgili Devrimci Sol'un iki grubu kendi bakış açılarını yansıtan birer basın açıklaması yaptılar. Olaylara yakından tanık olan TKP/ML Berlin taraftarları da konuyla ilgili bir açıklama gönderdiler gazetemize.

DARBECİLER OLARAK ADLANDIRILAN GRUP: Bu grup, arkadaşları Ercan Şakar'ın ölümünden Dursun Karataş'ı sorumlu tutuyor ve Ercan Şakar'ı öldüren kişinin Türkiye'deki mücadeleden kaçan bir kişi olduğunu ileri sürüyor. Olayı: "Dursun Karataş'ın 'KAHRAMAN'larından biri yaklaşık 1 aydır dışardan toparlanıp emrine verilmiş bir çeteye DEVRİMCİ SOL'un kurum ve kişilerine pusular kurup, saldırılar düzenliyordu. Berlin'de DEVRİMCİ SOL GÜÇLER'in Köln'deki yürüyüşte olduğunu görür. Bu onun için kendisini 'dayı'sına kanıtlanmanın bir fırsatıdır. Nihayet bir Devrimci Sol'unun kanını dökecektir. Ve hemen çetesi ni toplayıp Berlin'e geçer.

Dursun Karataş'ın "Kahraman'ı Berlin'e gelir gelmez o an boş olan DEVRİMCİ SOL GÜÇLER'e ait derneğin kapısını kırıp yarındaki çeteye beraber işgal eder. Köln'de yürüyüş bitmiş ve Berlin'deki işgal haber alınmıştır. Yürüyüşteki Berlin'li DEVRİMCİ SOL GÜÇLER bu işgale son vermek üzere yola çıkarlar. Yanlarında dost grup ve örgütlerden temsilciler de vardır.

Berlin'e varılır, derneğe varmadan pusudaki "Kahramanlar" alçakça ve hedef gözeterek ateşe başlar. Hemen püskürtülürler ama ilk anda Ercan ŞAKAR yoldaş göğsünden aldığı yarayla düşer, kurtarılamaz ve en acı 1 Mayıs şehidimiz olarak kalbimizde ve bilincimizde layık olduğu yeri alır. Karşı devrimci Dursun Karataş'ın emirleriyle ve ülkeden kaçan bir "Kahraman"ın kurşunuyla şehit olmuştur." biçiminde anlatıyorlar.

Ercan Şakar, Berlin'de öldürüldü.

"DK HIZIBI" OLARAK ADLANDIRILAN GRUP: DK grubu ise olayların bizzat darbecilerin ateş ederek saldırılarına sonucu çıktığını, ölen Ercan Şakar'ın Köln'deki derneklerini basarak insanların vahşice döven birisi olduğunu ama yapılarının Şakar için bir öldürme kararı ve kastı olmadığını, Şakar'ın kendi başlattığı bir saldırı sonucu öldüğünü idda ediyorlar:

"Berlin'de Devrimci Sol Güçler kendilerine ait olan derneğe sabah girmişler ve sahiplenmişlerdir. Bu sırada onları derneğe almak istemeyen iki darbeci arka taraftan kaçıp gitmişlerdir.

Daha sonraki saatlerde Köln'deki 1 Mayıs'tan dönen bir grup darbeci-işgalci yanlarında TKP/ML taraftarlarıyla birlikte derneğin önüne gelmişlerdir. "Korumu" altında

gelen darbecilerin derneği işgal etmelerine izin verilmiştir ve TKP/ML'lilerle dernekteki insanlar arasında tartışma çıkmıştır. Ama bir yandan masum rolü oynayarak diğer bazı siyasetlerin himayesini sömürüp, diğer yandan çevresindeki bir grup insanı harekete karşı kinle motive eden çete başlarının marifeti kendisini göstermekte gecikmemiştir.

Derneğin önündeki darbeci-işgalci grup arasında bulunan Ercan Şakar üzerinde taşıdığı silahı çekip devrimcilere ateş açmıştır. Çatışma çıkmış, sonuçta Ercan Şakar yaralanmış ve hastanede ölmüştür. TKP/ML sorumlusu olan kişi bu sırada Ercan Şakar'ın hemen yanındadır ve olayın canlı tanığıdır." diyerek TKP/ML'yi olaya tanık gösteriyorlar. DK grubu açıklamasında ad vermeden TKP/ML'nin olaya karışmasını da eleştiriyor: "... bir çete haline gelenleri himaye tavrına giren bazı sol anlayışlar, baştan beri darbeciliğin şiddet özünü gözden kaçırsalar da hiç olmazsa bugünkü sonuçlarını düşünmelidirler. ...bizde dost olanlar, yüzümüz düşmana dönük mücadele ederken arkamızda bizi yaralamak için uğraşmamalıdır. ...saldırı ve tahribat çabalarının daha fazla gücümüzü sarsmasına izin vermeyeceğiz." diyorlar.

TKP/ML TARAFTARLARI: TKP/ML Berlin Taraftarları yaptıkları basın açıklamasında, devrimci bir arkadaşlarının DK grubunun Halkevi'ni bastığı ve içerde diğer gruptan kişilerde olabileceğini belirtip yardım istemesi üzerine Halkevi'ne gittiklerini belirtiyorlar. Kapısı kırılıp, işgal edilmiş Halkevi'nde DK'cılarla görüştiklerini, onlara "aralarındaki ilişkileri dostane bir şekilde, şiddete başvurmadan çözmeleri gerektiğini" eğer şiddet yoluna gidilirse araya gireceklerini" ilettiklerini ama DK'cılardan "darbecilere gerekli saldırılarda bulunmaktan kaçınmayacakları" yanıtını aldıklarını dikkat çekiyorlar.

DK'cıların içerde diğer gruptan kimse olmadığını söylemeleri ve dernekten gitmelerini istemesi üzerine dernekten ayrıldıklarını

söyleyen TKP/ML taraftarları, daha sonra diğer grubun 1 Mayıs töreninden çıkıp derneğe döneceğini öğrenince, bu insanları uyarmak için dernek yakınlarında beklediklerini ve darbeciler olarak adlandırılan grup yanlarına gelince dernekte olanları anlatıp onlardan soğukkanlı olmalarını, şiddet kullanmalarını istediklerini belirtiyorlar.

TKP/ML taraftarları daha sonra ölümle sonuçlanacak gelişmeleri ise şöyle anlatıyorlar: "Kısa bir aralıktan sonra karşıdan DK grubuna mensup kesimin geldiğini gördük. Ve hemen öne geçtik. DK grubuna mensup kesim karşıda, biz ortada (biz toplam 18 kişiydik, sonradan iki arkadaşımız tam olay esnasında karşıdan geldi ve 20 kişi olduk) ve diğer kesim arkamızdaydı.

DK grubuna mensup olanlar önce coplarını çıkardılar. Bizler önlerine girdik. Buna rağmen coplarla saldırdılar. Hatta bir arkadaşımıza copla saldırdılar. Müdahalemez sonucu ona vurulmuş vazgeçtiler. Tam bu esnada silahların çekildiğini gördük. İlk önce birkaç el havaya ateş edildi. (Hangi grubun önce havaya ateş ettiğini kesin biçimde fark edemedik) karşılıklı silahlar çekildi. Biz aradaydık. Vurulan arkadaş yanbaşımdaydı. Silah sesleri giderek çoğalıyordu. Bazı arkadaşları koruyarak yanlara doğru çektiler. Bu karşılıklı silahlı çatışmada yanbaşımdaki Ercan Şakar aldığı bir kurşunla yere yığıldı kaldı. Hemen kendi arabamıza aldık ve arkadaşlarla birlikte (biz ve DS'nin "Darbeciler" diye adlandırılan grubu) hastahaneye götürdük. Ve kısa bir süre sonra öldü.

Bize göre DK grubuna mensup olanlar yer yer hedef gözeterek ateş ediyorlardı. Ve öldürülen arkadaşın elinde de silah yoktu. Bize göre öldürülen arkadaş hedef gösterildi.

Diğer grup bize göre genellikle havaya ateş ediyordu. Her iki grupta silah kullandı. Bunları bizler gördük, yaşadık.

Arada bir olduğumuz halde silahlar kullanıldı. Kurşunlar Ercan'a değil bize de isabet edebilirdi." diyorlar.

Üç devrimcinin ölümünü devrimci hareketler kınadı

AVRUPA: Devrimci Sol içi şiddeti protesto eden devrimci yapıların yurtdışı örgütleri 7 Nisan'da DS içi şiddetin sürmesi halinde bir takım yaptırımları uygulayacaklarını açıklamışlardı. TKP/ML (YDB), TİKB TARAFTARLARI, DEVRİMCİ PARTİZAN (YDK) TKP-ML HAREKETİ (YDK), TDKP (YDÖ) 22 Nisan 1993'te Muammer Aydın ve Ercan Temelli'nin öldürülmesi üzerine yeni bir bildiri kaleme aldılar. Bildiride böylesi saldırıların Dursun Karataş önderliğindeki DS grubuna hiçbir faydası olmayacağı, tersine onları teşhir ve tecrite yol açacağı ve kaybedenin her zaman bu tür anlayışlara sahip olanlar olacağı belirtiliyor.

DK önderliğinde yapılanmasını sürdüren DS tabanına seslenen devrimci yapılar; "Yıllarca omuz omuza savaştığınız, sevinci ve acıyı birlikte paylaştığınız, ancak bugün sizlerden ayrı düşen arkadaşlara saldırmak sizlere hiç bir şey kazandırmayacaktır. Olayları soğukkanlı değerlendirerek sorunları çözmek tek devrimci yöntemdir... Yarın aynı siperlerde düşünmana karşı savaşa çağırımızı insanlarla yine birlikte olacağımızı unutmayalım. Gücümüzü geçmişte olduğu gibi bugün de düşmana karşı kullanalım. Bunda ısrarlı olalım. Devrimcilere şiddet uygulamayı red edelim. Bunu çizgi haline getiren anlayışların karşısında duralım" diyorlar.

Devrimci yapılar, 7 Nisan'da (şiddetin sürmesi halinde) uygulamayı düşündükleri kararları artık DK grubuna karşı yurtdışında uygulamaya başlayacaklarını da bildiriyle kamuoyuna duyuruyorlar. Bu kararlar:

1) Yurtdışında eylem birlikleri platformunda ortak hareket edilmeyerek, devrimci demokradsiden men etmek,

2) Gecelerde DK'cılara stand açtırmamak,

3) Gecelerine destek vermemek,

4) Yayınları, bildirileri boykot edilerek bildiriyi imzalayan yapıların buldukları alanlarda (dernek vb.) dağıtım ve satışını yaptırmamak gibi hükümlerden oluşuyor.

ORTADOĞU: İstanbul'da iki devrimcinin katledilmesi üzerine PKK- TKP/ML HAREKETİ, TKP/ML, TKEP Ortadoğu temsilcileri DS'nin iki grubundan temsilcilerin de katıldığı bir toplantıda bir araya gelip 30 Nisan'da bir basın açıklaması yaptılar. Basın açıklamasında Dursun Karataş önderliğindeki Devrimci Sol grubunun temsilcisinin uygulanan şiddetin, örgüt içi hukuk anlayışlarına sığdığını belirterek, bu anlayışlarını savunması eleştirilerek: "Biz devrimciler açısından devrimci şiddet ve onu kapsayan eylem biçimleri (cezalandırma) sınıf düşmanlarına ve ilah olmaz sınıf işbirlikçilerine (ajan, provakator, hain, MIT, Kontgerilla, işkenceciler vb...) uygulanır. Bu yöntemle dev-

rimci örgüt içi ve devrimci örgütler arası sorunları çözmek, sınıf mücadelesinden, halka karşı devrimci sorumluluktan ve inandırıcılıktan uzak bir anlayıştır. Bu yöntem devrimcilerin yöntemi olamaz" deniyor.

Basın açıklamasında DK grubunun tabanına seslenerek "Ayrı düşüğünüz bu arkadaşlarınıza şiddet uygulamak ve kurşun sıkmak sizlere hiçbir şey kazandırmayacaktır. Kazançlı çıkacak bir yer var, o da faşist diktatörlüktür. Tek devrimci yöntem olayları, devrimci ahlak, ilke ve normları içinde soğukkanlı değerlendirerek sorunları çözmektir" denilerek, DS tabanı şiddet uygulamalarından vazgeçmeye çağırılıyor.

Açıklama "örgüt içi ve örgütler arası çatışmalara dün de karşıydık, bugün de karşıyız, yarın da karşı olacağız. Bu anlayıştan hareketle DS'nin DK kanadına bu şiddet eylemlerini derhal durdurmasını, diğer kanadın da aynı yöntemlere başvurmaması çağrısında bulunuyoruz." sözleriyle bitiriliyor.

TÜRKİYE: Sağmalcılar cezaevindeki TKP/ML, MLSPB, TİKH, TİKB, TKP/ML HAREKETİ, Devrimci Yol, TDP, TKEP/L, TDKP, PKK, DİRENİŞ HAREKETİ davalarından tutuklu 6 Mayıs'ta bir basın açıklaması yaparak Ercan Temelli, Muharrem Aydın ve Ercan Şakar'ın öldürülmesini kınadılar. Açıklamada, DK önderliğindeki yapılanmanın yayın çizgisinin ve 3 devrimcinin ölümüne yol açan gelişmelerin devrimci-demokratik mücadeleye verdiği zararları anlayarak, derhal bu davranışlarına son vermeleri isteniyor ve bu tutumda ısrarın sonuçta karşı-devrimci sevindireceği vurgulanıyor. "Darbeciler" olarak adlandırılan grup da bu arada uyarılıyor: "DK grubunun izlediği davranış çizgisi diğer kanadın aynı tarzda (yayın çizgisi-şiddet kullanma gibi) düşme hakkını asla vermez, vermemeli..." deniyor.

Sağmalcılar cezaevindeki devrimci yapılar varolan çatışmayla ilgilerini ise şöyle açıklıyorlar: "Bizler, emekçi halkların sosyalizm mücadelesine zarar veren her türden davranışın karşısında, sosyalist bir yarıdan tarafız. Varolan çatışmayla iligimiz böyle anlaşılmalıdır. Nasıl ki, devrimci bir hareketin içindeki sorunların çözümünde sosyalist ve demokratik olmayan yöntemleri doğru bulmuyorsak, bu tür gelişmelerle gerekçelendirilerek devrimci kanı akıtılmasını da doğru bulmuyoruz."

Sağmalcılar cezaevindeki tutuklu, iki grubu da 3 devrimcinin ölümüne yol açan, ortamı iyice gerginleştiren, güçlü olunan alanlarda, mekanlarda siyasal/sosyal haklardan mahrum etmeye varan yasakçı çizgilerini terk etmeleri için uyarılıyor.

GAZİOSMANPAŞA KATLİAMININ TANIĞI: 'Olay açık bir infazdır'

İsmail: "Olayın tanığı olduğum için DK yandaşı provakatorler beni de yok etmek istiyorlar"

Ercan Temelli ve Muammer Aydın'ın öldürüldüğü ev baskınından sağ olarak kurtulan İsmail adlı kişi 2 Mayıs'ta bir basın toplantısı düzenledi. Olayın bir açık infaz olduğunu idda eden İsmail 22 Nisan gecesi yaşadıklarını anlattı:

"Olay yukarıda vurgulamaya çalıştığım gibi açık bir infazdır, katliamdır." 22 Nisan 1993 gecesi Ercan, Muammer ve ben DK çetesi tarafından sık sık tehdit edilen bir arkadaşımıza uğrayıp evini değiştirmesi gerektiği konusunu görüştük, sohbet ettik. Gece saat 22.30 sularında, bir kısmımız yatmış, bir kısmımız da yatmaya hazırlanırken evin kapısı çalındı; kapıyı açan ev sahibi arkadaş gelenlerin DK çetesi mensubu kişiler olduğunu görünce, kimse yok diyerek eve almak istemedi. Bunun üzerine ev sahibi tartaklanarak entere edildi. Evi basanlar 3 Marttan bu yana her hafta-

ta terör estiren R... M...F. isimli provakatorlerdi. Aynı evi daha önce de tehdit etmeye gelenlerdi. Evin dışında da iki kişi vardı. "Ne oluyor? Ne yapmak istiyorsunuz?" demeye kalmadı üzerimize ateş açtılar. İlk anda Ercan çeşitli yerlerinden vuruldu. Muammer'i ise yere yatırıp entere etmişlerdi. Ensesine kurşun sıkarak katlettiler. Bense tesadüfen kurşun yarısı almadan kurtuldum. Ancak olayın şoku ile bayılmışım, üzerime sıçrayan kanlar nedeniyle beni de vurmuş olduklarını düşünmüş olacaktım ki sağ kurtuldum. Kendime geldiğimde Muammer hareketisizdi, Ercan ise yaşıyordu. Ercan'ı hastaneye kaldırmaya çalıştım. Bu arada Ercan'ın babasından yardım istedim."

İsmail, devrimci çevreleri duyarlılığa çağırarak "eline devrimci kanı bulmuş bir anlayışın geleceği yoktur" diyerek sözlerini bitirdi.

PKK lideri Abdullah Öcalan, birincisinin bitişinden hemen sonra yaptığı yeni bir basın açıklamasıyla, ateşkes tarihini süresiz uzattığını söyledi. Öcalan, bu arada şunu da ekledi. "Birçok ilde ve yerde tutuklamalar, insan hakları ihlalleri sürüyor. Devlet güçleri gerillaya saldırmıyor. Bu böyle devam ederse kendimizi savunmak zorunda kalırız. Karşılık veririz."

Ateşkes ilan edilmesi, dünyanın şimdiki ortamında bir siyaset ve diplomasi tarzıdır. Şartlar sizi sıkıştırıyor ve hareket alanınız daralıyor, üstelik dünya denen bir yerde Yeni Dünya Düzeni'nin dayatıldığı bir atmosferde yaşıyorsanız, karşıt güçlere "esnek mukabele"de bulunmanız kaçınılmaz olabilir. Mesele bu değil.

Fakat ateşkes ile birlikte irdelenmesi gereken önemli noktalar vardır. Sıralayalım:

Bir; PKK'nin esas gücü gerilladan oluşmaktadır. Gerilla demek, sürekli hareketlilik ve faaliyet demektir. Eğer süresiz ateşkes ilan etmişseniz, gerillayı başka alanlara kaydırma ya da bir biçimde istihdam etme diye bir politikanız olması gerekir. Sözün özü şudur: Gerillayı askeri anlamda uzun süre atıl ve haraketsiz tutmak mümkün değildir. Haraketsiz duran gerilla, gerilla olmaktan çıkar. Başka şeyler yapar. Çeteleşebilir ya da sıradanlaşabilir. Dünyadaki bütün askeri uzmanların görüşü bu yöndedir.

Çünkü bir orduyu da uzun süre atıl durumda bırakmak mümkün değil. Nitekim düzenli ordular, barış zamanlarında hep başka şeylerle uğraşmak zorundadırlar. Zaman zaman manevra ve tatbikat yapıyorlar.

İki; sorun da bu noktada başlar. Gerillanın çeteleşmesi demek, merkezi dinlemeyip halka zarar veren faaliyetler içine girmesi demektir. Burada tayin edilebilir bilinçtir kuşkusuz. Gerillanın sıradanlaşması; dağdan inip köyüne, çiftine ve çubuğuna dönmesi demektir. Bir süre için yakın çevresi (ailesi, akrabaları, köylüsü ya da bulunduğu bölgede) tarafından takdir edilir ve "kahraman" sayılır. Sonradan herkes gibi sıradan ve üstelik merkezden kopuk bir vatan-

Faik Bulut

"Kürt ateşkesi"nin düşündürdükleri

daş halini alır. Aldığı bilinç körleşir, duyarlılığı ve sezgisini yitirir.

Üç; gerilla köy, kasaba, kente iner. Hükümetin izin verdiği çerçevede politik faaliyete girer. Bir kısmı da, politik yumuşaklığın rahat ortamına kapılır kendini; daha ileride lazım olduğu zaman görevini yapamaz.

Dört; diyelim ki bazı karanlık güçlerin provokasyonu sonucu, yanlış eylemlere sürüklenir ya da kolay hedefler haline gelir. Bu durumda dağdan inen kişi veya kişiler de, "faali meçhul faaliyetler" zincirinin kurbanları arasına girip, kolayca tasfiye edilebilirler.

Ateşkesin süresiz hale getirilmesi, bu noktaları, PKK'nin sorunları hanesine yazar. Yani PKK gündemine, ateşkesi korumanın yanında bu sefer kendi iç sorunlarıyla uğraşması, dağdaki kadrolarının çözül-

mesi-veya sıradanlaşması, kolay hedef haline gelmesi gibi sorunlar da girer.

PKK'den daha solda ve her şeye rağmen silahlı mücadeleyi sürdürme yönünde daha radikal bir kopuş olacağını sanmıyorum. Çünkü Öcalan örgütüne egemen görülüyor. Çünkü radikal bir kanadı barındırarak iç ve dış koşullar yok sayılır. Tersine böyle bir radikal çıkışı boğmaya hazır bir ortam var gibi.

Türk hükümeti açısından bakıldığında, Özal'ın ölümünden önce egemen sınıflar arasında "oyalama, resmi olmayan vaatler verme ve ilişkileri sürdürme" yönünde eğilimler vardı. Özal, kendisine yakın gazeteciler ve Talabani aracılığıyla, PKK liderine bir takım mesajlar verip, vaatler sunabiliyordu. Sanırım Özal'ın ölümünden sonra, Demirel'in başını çektiği "oyalama ve uygun bir durumda bastırma" eğilimi daha da ön plana çıkacak. Bir şartla, eğer devrede Batı ve ABD'nin Türkiye üzerinde ve Kürtlerden yana büyük bir baskısı yoksa.

Ateşkes ile birlikte gündeme gelen Türkiye'deki Kürt örgütlerinin cephe oluşturması meselesi yeterince açık değil. Çünkü tarafların geçmişte birbirlerine karşı tutumlarının bir muhasebesi ve değerlendirilmesi henüz yok. Bu, ileride istikrarsızlıklara yol açabilir. Çünkü geçmiş değerlendirilmeden, ortak bir gelecek kurulamaz.

Sadece PKK değil, hemen bütün Kürt hareketlerinin ister istemez bir ikileme karşı karşıya olduğu gerçeği yadsınamaz. Ashında bu hemen bütün ulusal hareketlerin (söylemleri ve yönelimleri yurt-sever ulusçu, sosyalist veya marksızcan olabilir) açmazıdır. Yani silahlı mücadeleyle gelinen bir noktadan sonra başlayan siyasi/diplomatik dönemecim, bu hareketlerin ideolojisi üzerinde ne kadar etkili oldukları tayin edicidir. Bu anlamda son tahlilde ideolojik sağlamlığın tayin edici olduğu düşünülebilir. Nitekim geçmişteki devrimci Kürt hareketlerinin bir kısmı, siyasete ağırlık verince, giderek daha fazla milliyetçi söylemlere sarılmaya ve ideolojik açıdan reformculaşmaya başladılar. Bunlar düşünülmesi gereken noktalar.

Berlin'de 1 Mayıs tüm kızılıyla kutlandı

TKP/ML Berlin örgütü, bir kısım Türkiyeli örgütler ve Alman otonom gruplarla birlikte onbinlerce kişiyle 1 Mayıs, her zamanki gibi Kroyzberg'de başladı. Yürüyüş Hazırlık Komitesi'nde Alman otonom gruplarından bir kısmı, ATIF ve Bolşevik Partizan yer alıyordu. Bu yılki yürüyüş bu kesimlerce örgütlendi. Özellikle yürüyüşün ön hazırlık çalışmalarında afiş, bildiri vb. pratik çalışmalarda ATIF önemli rol oynadı. TKP/ML'nin taraftarları da bu çalışmalarda aktif görev aldılar.

Hazırlık çalışmalarında 1 Mayıs Hazırlık komitesi üç ayı aşkın bir süre, her hafta toplanarak 1 Mayıs 1993'ü tartıştı. Tartışmanın başlangıcında Stalin'i savunmaları dolayısıyla ve de Bolşevik Partizan'ın aleyhlerinde Alman otonom grupları nezdinde yaptığı anti-propagandanın dolaylı TKP/ML, Alman gruplarının dışlanmaya yönelik tavırlara maruz kaldı. Tartışmaların seyri içinde ve pratikte aktif ve dürüst tavırları sonucu Alman otonom grupları, (Hazırlık Komitesi'ndeki) Bolşevik Partizan'ın TKP/ML hakkındaki anti-propagandalarının yalan ve iftiraya dayalı olduğunu gördüler. TKP/ML'nin pratikte sergilediği dayanışmacı, fedakâr tavır ve açık sözlülüğü bu komitenin TKP/ML'ye karşı olan tutumunda da değişikliğe neden oldu. Ve hatta bir kısmı önceki olumsuz tavırlarından dolayı özür bile dilediler.

Bu hazırlık çalışmalarında en dikkati çeken nokta Bolşevik Partizan'ın Türkiyeli siyasetler nezdinde keskin "Stalinci" geinmelerine rağmen, Alman otonom grupların, Stalin'e küfürler etmesine hiç ses çıkarmamaları ve "Stalinciliklerini" susarak ge-

man otonom gruplarının saldırılarını hiç ses çıkarmadan geçiştiriyorlardı. ATIF adına toplantılara katılan arkadaşlar, bunların bu ikiyüzlü tavırlarını teşhir etmekten geri kalmadı. Ve sonunda bunların gerçek yüzlerini açığa çıkardı. Öylesine ki, Stalin düşmanı bazı Alman otonom gruplar, Bolşevik Partizan'ın "Stalinci" olduğunu, tartışmaların seyri içinde öğrenmiş oldular.

Özet olarak, Bolşevik Partizan Stalin'i pragmatizmlerine kurban etmişti; hem de yıllar boyu. Bu yönleri ve dürüst olmayan tavırları Alman otonom gruplarının bir kısmınca da görüldü. Bu bir. İkincisi, ATIF hakkında yapılan anti-propagandanın yalan ve sahtekârliğe dayalı olduğu açığa çıktı.

Yürüyüşe gelince: TKP/ML, taraftarları bir Alman otonomcu grupla birlikte yürüyüşün başında yer almıştı. (Onlar önde, TKP/ML taraftarları arka arkaydaydı.) Yürüyüş boyunca Marx, Engels, Lenin, Stalin ve Mao'nun pankartlarını ve diğer

pankartları taşıdılar. Stalin düşmanı bazı Alman otonom gruplarının bu pankartlara yönelik saldırılarını ve saldırı çabalarını kortejde bulunan 200'ün üzerindeki TKP/ML taraftarları, birlik halinde her defasında geri püskürttü.

TKP/ML'nin pankartı ve kızıl bayraklara yazılı TKP/ML flamları korteje tam bir renk ve kızıl katıyordu. TKP/ML YDB imzalı bildiri ve yazılı ek metin, yürüyüş arabasında okunarak halka seslendirildi. Stalin düşmanlığının hız kazandığı bir ortamda TKP/ML'nin onbin kişinin ortasında beş ustayı ve özellikle Stalin'i dalgalandırması (Almanya'da Stalin düşmanlığı çok yaygın, onun için özellikle Stalin) korteje ayrı bir renk, onur ve yücelik katıyordu. "Stalinciler" Stalin'in resmini taşımaya göze alamadılar.

Bu kızıl 1 Mayıs'a polis saldırılmaktan geri kalmadı. Birçok insan gözaltına alındı. Ama 1 Mayıs geleneği Kroyzberg'de yine yaşadı.

Almanya'da grev dalgası

"Ücretten vazgeçmek hiçbir işyerini güvence altına alamaz ne doğuda, ne de batıda"

19 Nisan'da Demir İşletmeleri'nin yönetim kurulu Mecklenburg'daki demir işletmeleri'nde ve tüm doğu Almanya'daki çelik işletmelerinde. Demir Tarife Komisyonu tüm federal ülkelerde kararlaştırılmış ücret eşitliğini oturtmak için dilekçe yolladılar. 26 ile 28 Nisan arasında kesinleşecek olan karar için işçilere yapacak tek şey kahyordu: Greve evet.

% 80'DEN FAZLASI GİDİYOR

% 26'lık ücret artışının anlamı, batı tarifesine göre ücret alan işçilerin ücretlerinin ancak % 80'ine gerçekte ise ancak % 60'ına eşittir. Bir Opel Astronun fiyatı Münih'te de aynı, Hamburg ve Dresden'de de aynı. Opel'in Eisenach'da doğu ücretiyle, veya Bochum'da Batı ücretiyle imalatı fark etmez. % 26'lık artışın nedeni ise minimum istemleri kabul etmesiyle önceden kazanılmış durumda olan sendikalar. İşçi hareketlerinin başlamasından beri insanlar daha bilinçli olmuşlardır. Bu bilinçle eşit iş gücüne eşit ücret istiyorlar.

Bu demektir ki, bugün bu metin ve tekelilerin çatlamış politikasına karşın, Doğu ve Batı da eşit ücretle

ilişkin tarife sözleşmesini somutlaştırmak gerekir. Bunun için kavganın sonuna kadar sürdürülmesi gerekir.

TARİFE SÖZLEŞMESİ YASASINI SAVUNMAK MI?

İşçilerin hakkı ve devletlerin yurttaşlık yasası, aslında bir madalyonun her iki yüzü gibidir. Tarife sözleşmesinin içeriği hiçbir zaman sözleşme yasasına denk düşmüyor. Bu yasa, grev yasasıyla bağlantılı olup, grevler önemli ölçüde yasallaştırılmıştır.

Bu işçiler için bir engeldir, örneğin, işverenler arada sırada fiyat artışları, iyice artırılmış iş hızı ve daha başka tedbirler alırlar. İşverenler bu tedbirleri, üretim araçlarının emirleri altında bulunmalarından dolayı her zaman yapabilirler. Tabii ki bu sırada işçiler yasalara engel olmamak zorundadırlar. Tekel bantlarını kendilerine ait yasalarına karşı koruyorlar. Ki bu, işçi düşmanlığı belirlemelerini savunmalarına bir neden değildir. Ekonomik istemler politik arena, çokça ve eksiksiz olarak dile getirilmeli; yasal grev hakkı kazanılmalıdır.

Berlin meydanı, Kroyzberg'te 1 Mayıs'a girmek için.

1 Mayıs ve Rusya'dan sinyaller

1917 Ekim'i, tarihin bir dönemeç noktasıdır. Paris Komün'ünden 46 yıl sonra, komünarların takipçileri yiğit Rus işçi sınıfı ve ezilen halkları, komün tipi devletleri, Sovyetleri tüm ülkede kurarak Komün yenilgisini zafere dönüştürdüler. Lenin ve Stalin önderliğindeki Rusya proletaryası, tüm dünyanın ezilen sınıflarına örnek oldu. Sosyalizm, Marks'ın deyimleriyle tarih öncesini bitiren ve insanlık tarihini başlatan bir olgudur. SSCB, bunu varlığıyla gösterdi. Her devrim dünyayı sarsar. Hele proleter devrimler eski toplumu allak bullak eder, muazzam silkinişler yaratır. Çünkü o, sömürsüz-sınıfsız-insansız insanlık yürüyüşünün ilk adımdır.

Lenin'in deyimleriyle, "proletaryanın sorunu iktidar sorunudur. Bunun teminatı ise proletarya diktatörlüğüdür." 1949'da Sovyetler Birliği'ni en güzel bir şekilde ve proleter bir devrimle selamlayan ÇKP ve Başkan Mao'yu, Arnavutluk devrimi izleyecektir.

Paris Komünü, tarihe, işçi sınıfının ilk iktidar deneyimi olarak kaydedildi. Sovyet, Çin ve Arnavutluk devrimleri ile proletarya iktidar oldu. Ancak, devrimi yapmakla devrimi yaşatmak kıyaslandığında, devrimi yaşatmanın daha zor olduğunu kavramak pek güç değildir.

Proletaryanın iktidar deneyimi bir asrı bile bulamazken; burjuvazi tüm dünyada iktidarı üç asırda almıştır. Proletarya sömürsüz-sınıfsız-sınırsız bir dünya perspektifiyle hareket ederken, burjuvazi, kökleri tarihin en eski sayfalarında yatan özel mülkiyet üzerine inşa etti düzenini.

1956'da Kruşçev revizyonizmi ilk tohumlarını attı ve süreç içerisinde SBKP'yi ve iktidarı proletaryadan gaspetti. Ülke, siyasi ve ekonomik olarak kapitalist restorasyona girdi. Bu noktada Mao Zedung Düşüncesi muazzam öneme sahiptir. Çünkü bazı aklı sivriiler şöyle diyorlardı: "Madem ki burjuvazinin mülkiyetine tamamen el konulmuştur, o halde burjuvazi kalmamıştır. Burjuvazi kalmadığına göre nasıl olur da kapitalizme dönülebilir? Sosyalizmden kapitalizme dönülemez." Oysa sınıflı toplumların binlerce yıllık öğrenç mirası mülkiyet ve mülk edinme alışkanlığı sosyalizmde de söntüce doğru azalarak sürer. Sosyalist toplum sınıfsız toplum demek değildir.

Lenin'in deyimleriyle "Küçük meta üretimi, beraberinde ve sürekli olarak burjuvaziye de doğrudur." İşte Başkan Mao bunun üzerinde durarak, sosyalizmin sınıfsız bir topluma geçiş toplumu olduğunu ve burjuvazi-proletarya çelişkisinin burada da karşımıza çıktığını öğretti. Zıtların

birliği diyalektik-materyalist ilkesi üzerinde oldukça fazla duran Mao, proletarya yokolmadıkça burjuvazinin de yokolmayacağını defalarca tekrarladı. O halde sosyalist toplumda burjuvazinin olduğunu reddetmek, proletarya diktatörlüğünü reddetmekle eş anlamlıdır. Çünkü proletarya diktatörlüğü burjuvazinin üzerinde icra edilen bir diktatörlüktür.

Proletaryanın sözkonusu deneyimleri ışığında hareket eden ML'ler, 1956'dan bu yana revizyonizmin inceltilmiş biçimleriyle de amansız mücadeleye girişmek gerektiğine işaret ettiler ve ideolojinin ancak böyle çelikleşeceğini savundular.

1980'lere varıldığında, Gorbaçov, kapitalizmin bürokratik dilini bırakıp, açmazları "Perestroyka" ve "Glasnots" etiketleriyle kapatmaya çalıştı. Dünyayı değiştirmeyi bir yana bırakalım, dünyayı yorumlamayan abbas yolcular, bu "yeni" süreci alkışladılar. 80'li yılların ortalarına gelindiğinde, içten içe yanaktan alev almaya başlayan kapitalist yolculuk, Rusya'yı yıkıma uğrattı. Tam da bu durumda paralellik arzeden "Yeni Dünya Düzeni" palavrası, bu döneme denk getirildi. Milliyetçilik dalgasıyla beraber, kardeş Sovyet halkları (Stalin'den sonraki dönemde yapılan restorasyonla, kapitalizmin eşitsiz gelişme ve düşmanlık tohumlarını çoktan ekmişti), burjuvazinin pazar savaşına sürüldüler. "Yeni Dünya Düzeni" palavrasıyla Batılı emperyalistler hem zevahiri kurtarmaya ve hem de krizden daha çok etkilenen Rus cumhuriyetlerini yutmaya çalıştılar, çalışıyorlar.

YENİ ÇAR: YELTSİN

Gorbaçov'un "reform"larını yeterli bulmayan kapitalistler, onu devirerek yeni Çar Yeltsin'i işbaşına getirdiler. Yeltsin eski çar kadar "kızıl" olmadığını, kızıl bayrağın yerine çarlık Rusya'sı bayrağını getirerek kanıtladı. Tam da bu dönemde abbas yolcular uyandılar. Bir kısmı dünyada artık sosyalizmin kalmadığını "üzüntülü" bir şekilde ifade ederken, bir kısmı sosyalizmin önüne "reel" kelimesini getirerek yanılmanın teorisini başka yanılularla süslediler. Gerici medya ise çöken kapitalizmin pisliklerini gizlemek için "sosyalizm çöktü" çığlıklarını attı.

Ekonomik kriz siyasi krizi getirir. Tarihin bu kaçınılmaz yasasını Yeltsin bertaraf edemedi ve edemedi de. Gorbaçov devrilirken, Yeltsin'in tankların önünde yaptığı zafer işaretli tiyatro oyunu gösterisi, ilk etapta onun zaferinin ilanıydı. Fakat sonradan tiyatro salonu oyuncularının üzerine çöktü. Enflasyon %

Etle kemikten örülmüş polis duvarını koruyan çelik kalkanlar, 1 Mayıs göstericilerinin taşlı-sopalı saldırıları karşısında fazlaca dayanamadı ve yıkılıp darmadağın oldu.

2000'lere dayanmış, üretim % 25 gerilemiş, işsizlik ve açlık kolgezer olmuştur. İşin kötüsü egemenlerin kasaları ayakta durabilecekleri kadar dolu değildi.

Emekle sermaye arasındaki çelişkilerin yakıcılığı bir yana, yeni çar taraftarlarıyla bürokrat meclis arasındaki çelişkiler de had safhadaydı. Gerçi egemen sınıflar arasındaki bu gerginlik, Hasbulatov-Yeltsin çekişmesi, egemen sınıflar-ezilen sınıflar arasındaki çelişkilerin yanında devde kulaktır. Kapitalist kriz o kadar yoğundu ki Yeltsin, Batı'lı emperyalistlerin yardımını açıkça istedi ve Mart ayında Clinton'la bu sorunun hallini açık finans dopinjiyle yapmaya çalıştı. Diğer yandan, Batılı emperyalistlerin yardımıyla Hasbulatov'a karşı bir idari darbe yapmak zorunda kaldı. Bütün bunlar tek birşeyin kuvvetli kanıtıdır: Egemen sınıflarla ezilen sınıflar arasındaki çelişkiler o kadar kızıştı ki, egemen sınıflar arasındaki çelişkilerin çözümünü ertelemek gerekiyordu.

Darbe bu işlevi yerine getirdi.

BİR KIVILCIM...

1 Mayıs'ta, sadece Moskova de-

ğil tüm dünya, uzun yılların sessizliğini bozan olaylara tanık oluyordu: Yeni çar Borits Yeltsin ve Moskova Belediye Başkanı Yuri Lujkov, Kızıl Meydan'da gösteri yapılmasını yasaklamışlardı. Fakat eski adı Oktaybaskiya (Ekim Devrimi) olan meydana anlamlı bir şekilde toplanan 7 bin gösterici, sosyalizm sloganları ve kızıl bayraklarla Kızıl Meydan'a doğru yürümeye başladı. Polis barikatı Gagarin Meydanı'nda onları bekliyordu. Halkın yaratıcılığı taşları, döviz ve bayrak sopalarnı silah yapacak kadar engindir ve polis şiddetine şiddetle cevap verildi. Coplar ve basınçlı sular kitleyi durduramadı ve barikat açıldı. İkinci barikat atılı polislerle takviye edilmişti. Bu barikatta şiddetli çatışmalar çıktı. Bir polis öldürüldü, üç araba yakıldı, bir İngiliz şirketine ait dondurma deposu yerlebir edildi. Göstericiler daha sonra parlamento binasının önüne giderek slogan atmaya devam ettiler. Olay sonunda 70'i "güvenlik" görevlisi 150 kişi yaralanmıştı.

Gösteriyi örgütleyen, kimine göre Ulusal Selamet Cephesi, kimine göre ise İşçi Rusya adlı örgüttür. Fakat hangisi olursa olsun, hiçbir ML bir düşünceye sahip değildir. Olayda önemli olan ve kavranması gereken halka şudur: Kısa vadede ML düşünceye sahip olmayan örgütün/örgütlerin bu tip gösterileri örgütlemesi önemli değildir. Önemli olan siyasi ve ekonomik baskılar altında kını bilenen halkın, öfkesini meydanlarda dile getirmesidir. Bu olayda şiddet şiddeti doğurmuştur. Hak-sız şiddet haklı şiddeti doğurmuştur. Bu iyi bir şeydir. Buna ek olarak, militanca davranan göstericiler Sosyalizm istemektendirler, kızıl bayrak taşımaktadırlar. Doğru bir önderlik bu kitlelerin ve onlar gibi düşünenlerin ihtiyaçlarına cevap verebilir ve verecektir.

Gerici medya olayı küçümsemeye çalıştıysa da bunu başaramadı; "Dünya Tersine Döndü" manşetini atmak zorunda kaldılar. Olay üç nedenden ötürü önemlidir:

Birincisi; eski RSE, emperyalistler tarafından "Çöken Sosyalizm" in bir numaralı örneği olarak başa kaldırılıyordu. Ama özellikle Moskova'daki meydanlarda, yapılan sosyalizm sloganları ve dalgalandır-

rılan kızıl bayraklar, halkın haklı şiddetiyle süslenerek "Çöken sosyalizm" teorilerini sarstı ve çöken kapitalizme şamar attı.

İkincisi; Eski Rus Sosyal Emperyalizmi, emperyalizmin dünya çapındaki krizinden en çok etkilenen ve depreme uğrayan bir rota izledi. Rusya'nın Batı'lı emperyalistlerle olan girift ilişkileri şimdiden geleceği göstermektedir. Almanya yuttuğu Doğu Almanya'yı hazmedemedi ve hazmedemeyecektir. Çünkü cesedin eti taze değildi ve bedeni zehirledi. Fransa ve İngiltere üretim fazlalığı ve pazar sıkıntısı yüzünden hayli yıpranmışlardır. Batan Rusya gemisinden "ne kaparsam kâr" mantığıyla hareket eden ve böyle hareket etmek zorunda olan emperyalistler kısa vadede belki ekonomik sıkışıklıkların biraz erteleyebileceklerdir ama uzun vadede bu cenderede can vereceklerdir.

Üçüncüsü; Rusya aynı zamanda bir Asya ülkesidir ve kendi çürümüşlüğüünün kokusu bu kitayı da sarmaktadır. Bunu farkedenden Deng köpeğinin kana doymaz izleyicileri, 1 Mayıs'ta yayınladıkları mesajlarda Çin işçi sınıfının pazar ekonomisine uyum göstermelerini istedikler.

İşçi sınıfının eski alışkanlıkları terkederek, merkezi plandan pazar ekonomisine geçmekte olan Çin'de yeni duruma uyum sağlamaları gerektiğinden ve artık eski sisteme dönüşün imkansız olduğundan dem vuruldu. Nerede kapitalist kriz yoğunlaşmışsa orada serbest pazar ekonomisi teranelerinin okunduğu sır değildir. Ve Çin egemen sınıfları işçi sınıfına ön uyarılarını yapıyorlar. Emekle sermaye ne kadar uyum sağlamışsa Çin işçi sınıfı ve ezilen halklarının "yeni" düzene o kadar uyum sağlayacağı açıktır.

Sözün özü, Avrupa ve Asya'da gerici egemen sınıflar "elleri kanda, ayakları kireç kuyusunda" çığlıklar atıyorlar. Son çırpınışları sırasında dişlerini daha çok kullanacaklardır. Çöken kapitalizmin gürültüsünü halklar duymasın diye "Sosyalizm Çöktü" diye bağırmanın sesi kısılmaktadır. Uzun sessizlik, kin kılçı bileymiştir. Moskova'da olanlar bir kıvılcımdır. Onlar da biliyor, biz de biliyoruz ki bir kıvılcım bütün bozkırı tutuşturabilir.

Atlı polis barikatının üstüne, elinde kızıl bayrakla yürüyen anaların ülkesinde yeni bir Ekim Devrimi, uzak değildir.

